Simon Tolkien

Martorul

Un adolescent foarte devotat mamei sale asistă la asasinarea acesteia, superba asistentă a tatălui său, faţă de care se simte atras, îi devine mamă vitregă, dar ar putea fi amestecată în crimă, tatăl e sfâşiat între dragoste şi sentimente de vinovăţie: iată ingredientele perfecte pentru un roman care te ţine cu sufletul la gură.

Capitolul 1

Mă cheamă Thomas Robinson. Am şaisprezece ani. Astăzi e joi, 6 iulie, iar eu dau prezenta declaraţie în faţa sergentului detectiv Hearns, de la poliţia din Ipswich. În decursul acestei anchete, am dat deja două declaraţii. Tot ce spun este adevărat, din câte ştiu, iar prezenta declaraţie o fac în deplină cunoştinţă că, dacă este folosită ca probă, pot fi adus în faţa instanţei dacă se constată că am declarat cu bună ştiinţă lucruri despre care ştiu că sunt false sau pe care nu le cred adevărate.

Locuiesc la House of the Four Winds, la periferia oraşului Flyte, pe coasta ţinutului Suffolk. Singura fiinţă care mai locuieşte aici este menajera, Jane Martin, care are grijă de mine. Tata nu mai vine să mă vadă.

Mama a fost ucisă în casa aceasta pe 31 mai, anul trecut. Am descris cele petrecute în primele mele două declaraţii. Au venit doi oameni, care au omorât-o. Unul dintre ei avea coadă de cal şi o cicatrice lângă maxilar. Eram aici, dar ascuns într-un loc secret, după biblioteca din capul scărilor. Locul a fost făcut pentru un preot catolic, să se ascundă când îl căutau protestanţii, acum câteva sute de ani. Eu m-am ascuns acolo, dar mama nu. N-a avut timp. De aceea a murit.

Cei doi nu m-au văzut, dar eu l-am văzut pe cel cu cicatricea prin găurica făcută în bibliotecă. Stătea aplecat deasupra mamei mele şi, când s-a ridicat în picioare, avea ceva auriu în mână.

îmi amintesc faţa lui mai limpede decât orice altă faţă pe care am văzut-o vreodată: ochi mici şi negri; buze subţiri şi fără sânge; şi o cicatrice groasă, care se întindea de la maxilar până la gâtul gros şi puternic, ca de taur. Cicatricea se vedea, pentru că avea părul strâns în coadă.
îl mai văzusem. Era cu Greta la Londra. Asta cu şase săptămâni înainte să o omoare pe mama. L-am văzut doar din spate, dar ştiu că el era. Avea aceeaşi coadă de cal şi aceeaşi cicatrice.
Ieri-seară, pe la şapte, l-am văzut din nou.
Jane Martin merge în Flyte miercuri seara, la Institutul pentru Femei, drept care eram singur în sufragerie, mâneam. încăperea are ferestre care dau în faţă şi spre aleea de pe latura nordică a casei. Toate erau deschise.
Am simţit că ceva nu e în regulă de îndată ce am auzit maşina intrând pe alee. Noi pe acolo mergem pe plajă, dar nimeni altcineva nu foloseşte aleea, şi nici nu aşteptam pe nimeni.
Au venit pe poarta dinspre nord, la fel ca în seara în care a murit mama. Cred că aveau cheie. I-am văzut apropiindu-se repede pe alee şi n-am mai avut timp să ajung la etaj, la ascunzătoare. Dar am dat fuga la banca neagră din hol. Bancheta se ridică şi m-am băgat înăuntru. Pe faţă îi are ciopliţi pe Matei, Mar- cu, Luca şi Ioan, iar prin găurile din ochii lor se vede afară. Când eram mic, mă piteam aici la v-aţi ascunselea. Am apăsat pe butonul alarmei pe care mi-a dat-o poliţia. E conectată la secţia din Carmouth.
Au pătruns în casă pe uşa principală. Au folosit o cheie, de asta sunt sigur. Cel cu cicatricea dădea ordinele, dar, de data asta, avea părul desfăcut, de aceea nu i-am mai văzut cicatricea. Celuilalt îi spunea Lonny. Erau îmbrăcaţi în jeanşi şi haine de piele şi purtau mănuşi. Lonny avea o şapcă de baseball. Era foarte gras şi, după părerea mea, aveau amândoi vreo treizeci de ani.
O vreme, au scotocit la parter. Pe urmă, cel cu cicatricea a spus:
- Lonny, păzeşte strada. Puştiul e după bibliotecă, unde era şi data trecută. Mi-a spus Greta cum funcţionează.
Lonny era foarte aproape de locul unde mă aflam, dar nu-l vedeam, pentru că era într-o parte, iar tipul cu cicatricea a urcat la etaj. Era foarte greu să stai neclintit şi am încercat să-mi ţin respiraţia. Aşa era

şi mai greu şi am crezut că Lonny o să-mi audă inima bătând. Mie mi se părea că sună foarte tare.
Puţin mai târziu s-a întors cel cu cicatricea şi l-am auzit vorbind supărat. Nu-mi amintesc exact cum a spus.
- Tâmpitul ăla de copil trebuie să fie pe-aici, pe undeva, a zis. Uite, nu şi-a mâncat mâncarea decât pe jumătate. Nu poate să fi ajuns departe.
- Vrei să-ntorc casa cu susu-njos, Roşie? Ţi-lgăsesc eu.
- Nu, nu vreau să te atingi de nimic, tăntălăule. Stai de şase şi lasă-mă pe mine.
Grasul s-a dus şi s-a postat lângă uşa de la intrare. Era întredeschisă.
- Lonny gogomanu ', a zis cel cu cicatricea. E un gogoman, nu-i aşa, Thomas?
Era cât pe-aici să-i răspund, atât de brusc şi de normal mi-a folosit numele,
dar mi-am muşcat limba şi am tăcut.
- îmi pare rău pentru ce-a păţit mama ta, Thomas. Pe cuvânt. Şi îţi promit că n-o să ţi se întâmple nimic. Pe cuvânt de cercetaş. Nu vrem decât să te ducem în vacanţă, până se termină procesul. Undeva unde e soare şi frumos, cu multe fete străine. Plaje topless. Hai, ieşi să facem cunoştinţă.
îl auzeam mişcându-se, deschizând uşi şi dulapuri, vorbind pe tonul acela fals prietenos, dar apoi a făcut o pauză- Când a început iar să vorbească, glasul lui avea ceva aspru.
- Ţi-e frică să ieşi la lumină, aşa-i, băiete? Vrei să ne jucăm, pocitanie mică?
S-a întrerupt brusc, cu vocea retezată de sunetul sirenei, iar o clipă mai târziu au fugit pe uşa din faţă.
îi pot recunoaşte pe amândoi şi, de asemenea, pot recunoaşte vocea celui cu cicatricea. Cred că, dacă m-ar fi găsit, m-arfi omorât. Cred asta cu toată tăria.
Confirm că sunt în continuare dispus să depun mărturie în instanţă, ca martor al acuzării, în procesul împotriva mamei mele vitrege, Greta Robinson.
Semnătura: Thomas Robinson Data: 6 iulie 2000

într-o casă înaltă, din secolul al XlX-lea, de pe o stradă cu pretenţii din Chelsea, lady Greta Robinson se îmbrăca. Rămase perfect nemişcată, măsurându-se în oglinda înaltă, victoriană, cu ramă de mahon. Purta o rochie neagră fără mâneci, de la Chanel, până imediat deasupra genun-chilor, un colier de perle şi un ceas fin de aur. Avea un metru şi şaptezeci de centimetri înălţime, fără tocuri.
Părul ei scurt şi negru era tras pe spate, după urechile mici, dezvelindu-i în întregime pomeţii laţi. Chipul ei avea ceva vag asiatic, iar ochii verzi şi reci îi accentuau aerul de detaşare. Totul era însă contrazis de buzele pline şi roşii. Cu o mişcare lejeră, se dezbrăcă de rochie.
Răsucindu-se, apucă o alta, de la Christian Dior, de pe spătarul unui scaun Chippendale aflat la îndemână, şi o îmbrăcă. Era neagră, ca şi pri-ma, dar cu mâneci, era mai lungă şi mai puţin decoltată. Ochii Gretei abia dacă clipiră concentrându-se asupra imaginii reflectate a posesoarei lor. Felul în care arăta era vital. Asta i-o spusese avocatul ei, vulpoiul bătrân de Miles Lambert. Cei care aveau să o privească zi după zi din boxa juraţilor, bărbaţi şi femei, trebuiau să înveţe să o iubească. Soarta ei era în mâinile lor.
Ei nu aveau nici titluri, nici rochii de firmă, nici case mari unde să se întoarcă după o zi petrecută în instanţă. Nu era bine să-i respingă. La urma urmelor, fusese asemenea lor, pe vremuri. îşi scoase colierul şi înlocui ceasul de aur cu unul simplu, cu curea neagră de piele.
- Să-nceapă spectacolul, şopti ea uşor, apoi se întoarse şi lipăi în di-recţia patului, unde dormea soţul ei.
Cine ar fi privit-o în clipa aceea ar fi văzut doar o felină suplă şi bine îngrijită, cu doi ochi verzi, sclipitori.
Arată bine pentru vârsta lui, îşi spuse ea. Părul negru şi des, fară prea multe fire argintii, trupul puternic, bine conturat acolo unde se înfaşurase în cearşaf peste noapte. Dormea prost în ultima vreme şi Greta se trezise de mai multe ori şi îl găsise în picioare, lângă fereastra deschisă, uitân- du-se afară, ca şi cum strada pustie de jos i-ar fi putut rezolva problemele.
Avusese întotdeauna ceva inflexibil, chiar şi înainte de a fi lovit de de-zastru. Se vedea în încleştarea maxilarului şi în rigiditatea gâtului, dar în anul din urmă ridurile de pe frunte i se adânciseră. De la o

vreme, îşi făcuse obiceiul de a-şi trece degetul mare şi arătătorul peste aceste şanţuri, ca şi cum aceasta ar fi fost singura cale de a-şi odihni ochii albaştri, pătrunzători, care parcă nu se închideau niciodată. Decât când dormea, desigur, ca acum, cu mai puţin de trei ore înainte ca cea de a doua soţie să fie judecată pentru complicitate la uciderea primeia.

Greta se aşează pe marginea patului şi atinse uşor obrazul soţului ei.

- Nu ştii să lupţi, dragul meu, nu-i aşa? şopti ea. Te pricepi să cucereşti, dar nu prea ştii să lupţi. Te repezi orbeşte, până nu mai rămâne nimic din tine.

- Ce să rămână? întrebă sir Peter Robinson, uitându-se în sus la ea, în buimăceala primelor clipe de trezie. Ce e, Greta?

- Nimic. Absolut nimic, dragul meu. Doar că e aproape şapte şi ju-mătate şi a venit vremea să ne sculăm şi să înfruntăm juriul.

Două ore mai târziu, John, şoferul, îi ducea pe sir Peter şi pe lady Greta de-a lungul Tamisei, în Daimler-ul negru cu geamuri fumurii care îl izola pe ministrul apărării de populaţia care optase din nou în favoarea partidului său la alegeri. Cu numai doi ani înainte, sir Peter era pe val, cu o soţie frumoasă la ţară şi o asistentă personală pe nume Greta Graha- me, a cărei eficienţă scânteietoare îl făcuse subiect de invidie pentru toţi colegii. Astăzi însă, Daimler-ul nu opri nici în faţa Camerei Comunelor, nici la Whitehall, ci îşi continuă drumul torcând spre o destinaţie nefamiliară, aflată în umbra catedralei St Paul: Old Bailey, principalul tribunal penal, construit pe temeliile închisorii Newgate.

La intrarea în clădirea tribunalului aşteptau echipele de fotografi şi ziarişti, cu teleobiectivele şi microfoanele lor îmblănite. împotriva tuturor pronosticurilor, sprijinul primului-ministru îl ajutase pe Peter să rămână în funcţie, dar acesta ştia că nu va putea sfida gravitatea politică a cazului, dacă procesul nu îi dădea câştig de cauză Gretei. Era în joc tot ce obţinuse până acum. Şi cui trebuia să-i mulţumească pentru toate astea? Lui Thomas, fiul lui. Sânge din sângele lui. Thomas, care avusese întotdeauna tot ce-şi dorise şi care acum îl răs-plătea în felul ăsta. Thomas, micul nemernic care hotărâse să demoleze pe toată lumea din jur din cauza celor întâmplate mamei lui. Chiar dacă nu fusese singurul care avusese de suferit.

Sir Peter simţi cum îl cuprinde furia împotriva unicului său copil, ca un curent electric.

- Doamne, Greta, îmi pare tare rău.
- N-ai de ce. Nu e vina ta, îi răspunse ea.
- Şobolanul mic. Asta e. Un şobolan.

Greta nu-i replică. în schimb, se întoarse să se uite pe geam. Maşina era înconjurată de reporteri. Arătau ca un grup de oameni prinşi de inundaţie, ţinând aparatele de fotografiat pe sus, parcă pentru a le feri de apele furioase.

Comparaţia era eronată, desigur. Ea era cea care era gata să se înece. Şi, după cum spusese soţul ei, numai din cauza fiului ei vitreg, Thomas.

Capitolul 2

Lucrurile nu stătuseră întotdeauna aşa între Greta şi Thomas. Cu trei ani în urmă, totul stătea bine, sau măcar atât de bine pe cât se putea între ei. Thomas avea doar treisprezece ani, iar ea abia începuse să lucreze ca asistentă personală a lui Peter Robinson.

Era un băieţel dintre cei mai visători, cu părul blond, de culoarea paielor vara, pe care îl purta lung, astfel că îi cădea pe frunte. Avea un obicei de a şi-l trage din ochi cu dosul mâinii înainte de a spune ceva. Făcea parte dintr-o politeţe înnăscută. Moştenise ochii de un albastru lichid şi mâinile fine ale mamei lui.

Când Thomas era mic, Peter avusese speranţe măreţe pentru el. Când copilul împlinise şase ani, Peter scosese machetele de avioane pe care le asamblase împreună cu tatăl lui, când era de vârsta lui Thomas. Le aranjase cu drag pe escadrile, pe podeaua camerei de joacă, şi îi spusese fiului său cum se numeau. Dar, de îndată ce el se întorsese cu spatele, Thomas lăsase aparatele Hurricane şi Spitfire să adune praful.

Două săptămâni mai târziu, câinele nimerise în colţ, alergând după o minge, şi distrusese macheta bombardierului cu care bunicul lui Peter zburase pe deasupra Germaniei, cu cincizeci de ani înainte. In aceeaşi seară, Peter împachetase toate avioanele într-o cutie şi le luase înapoi cu el, la Londra. Cariera politică îl ţinea deja departe de casă în timpul săptămânii.

Simţea nerăbdarea fiului lui când se pregătea de plecare, la sfârşitul fiecărui weekend. începu să deteste felul în care băieţelul părea să se chircească ori de câte ori îi vorbea. Nu avea nici un motiv. Peter se străduise o viaţă întreagă să îi dea tatălui său motive de mândrie, dar lui Thomas puţin îi păsa ce părere are părintele lui despre el. Succesele lui
Peter nu-l interesau. Mintea şi sufletul lui Thomas îi aparţineau mamei şi casei, House of Four Winds, în care strămoşii ei, familia Sackville, locuiseră timp de generaţii.
Pe măsură ce anii treceau, tatăl şi fiul se îndepărtau tot mai mult. Tho-mas adora poveştile - nu se mai sătura de ele -, dar Peter nu simţea decât iritare în zilele ploioase, când băieţelul se întindea pe bancheta de lângă geamul din salon, cu pernele puse teanc sub cap, ca să poată vedea pe deasupra dunelor, până la marea Nordului, unde valurile înalte se spărgeau pe plaja cu pietriş. îşi închipuia că bătaia poştaşului la uşa din spate anunţa sosirea lui Longjohn Silver şi a piraţilor săi. Seara, când ieşea la plimbare cu câinele, îl căuta din priviri pe Heathcliff, străbătând mlaştina, dornic de răzbunări sângeroase.
Thomas ştia unde se găsesc toate epavele de pe coastă şi era în stare să jure cu mâna pe Biblie că auzise clopotele bisericilor din oraşul pierdut Dunwich bătând pe sub apă. Asemenea legende nu aveau însă nici un farmec pentru tatăl lui, care nu le găsea utile decât pentru a atrage turiştii în zonă.
în numai câteva luni după ce fusese angajată, Greta s-a făcut indispensabilă pe lângă sir Peter şi a început să îl însoţească în vizitele făcute familiei, în weekend. Lucrau în biroul lui sau în salonul cu uşi mari de sticlă care dădeau spre grădina în care lady Anne petrecea mult timp îngrijind aleile cu trandafiri pentru care House of the Four Winds devenise atât de cunoscută în anii din urmă. Thomas era şi el prin apropiere, împingând o roabă sau descolăcind un furtun.
Greta facea eforturi mari pentru a se înţelege cu Thomas. Ştia să asculte când voia şi citise cât putuse de mult despre istoria ţinutului Suffolk, astfel că Thomas începu să facă apel la ea când avea nevoie de informaţii pentru povestirile pe care le scria permanent. Lady Anne râdea deconcertant ori de câte ori auzea de acest ajutor. Dar

Greta simţea dezaprobarea ascunsă pe care o emana stăpâna casei, senzaţia că lady Anne îşi dăduse seama câte parale face, dar prefera să lase evenimentele să îşi urmeze cursul.
Şi aşa, Greta îl cultivase pe copil, dar se ţinuse la distanţă de mamă. Uneori, când lady Anne avea una dintre migrenele ei frecvente şi stătea sus, în pat, în linişte şi cu draperiile dormitorului trase, Thomas şi Greta se plimbau pe plajă, căutând ambră. Greta ştia totul despre ambră, pentru că citise o carte pe tema aceasta.
Uneori, sir Peter şi lady Anne erau invitaţi undeva la prânz sau la cină, iar Greta, Thomas şi dna Martin, menajera, rămâneau acasă. Intr-o astfel de sâmbătă avusese loc prima întâmplare nefericită. Era ziua de naştere a surorii dnei Martin, iar menajera urma să îl ia pe Thomas cu ea la petrecere, în Woodbridge. La prânz, Greta era deja singură în casă. Termină de introdus în computer corecturile pentru un discurs pe care sir Peter trebuia să îl ţină la o conferinţă a partidului şi apoi urcă treptele care duceau către dormitorul lui lady Anne.
Se dezbrăcă, deschise cu grijă sertarul de sus al unui scrin vechi şi scoase patru perechi de chiloţi de mătase ai lui lady Anne. Le încercă una după alta, până se hotărî, în cele din urmă, asupra celei mai subţiri, după care îşi concentră atenţia asupra dulapurilor în care se găseau rochiile lui lady Anne.
Era a treia oară când făcea asta şi ochii verzi îi străluceau în timp ce strecura materialul printre degete. Inspiră adânc, aproape cu senzaţia că o ţine în braţe pe lady Anne însăşi. Intorcându-se, aşeză pe patul lat cinci rochii şi le probă fără grabă pe toate. Era prea absorbită ca să audă zgo-motul uşii de la intrare şi nu percepu nici sunetul paşilor pe scări, chiar în clipa în care îşi trăgea peste cap o rochie de brocart de culoarea lămâii. Se uită în oglindă, admirându-se, şi îl descoperi pe Thomas în spatele ei, în prag.
Una din principalele calităţi ale Gretei ca asistentă personală era faptul că nu-şi pierdea calmul în situaţii-limită.
- E aproape nenatural, îi spusese sir Peter soţiei cu doar un weekend înainte, în timp ce stăteau întinşi în patul pe care acum erau drapate ro-chiile de seară. E ca o furtună groaznică pe mare, care zgâlţâie toate băr-cile, dar asupra bărcii ei nu are nici un efect. E de

milioane, Annie. Pariez că ceilalţi parlamentari ar plăti o avere ca să pună mâna pe ea.

- Da, aşa e, îi replicase lady Anne. Este nenatural. Trebuie să fi muncit din greu că să ajungă aşa.

Acum, în acest moment de criză, Greta rămase calmă, aşa cum s-ar fi aşteptat de la ea cel care o angajase. Thomas însă rămase încremenit pe loc, cu obrajii stacojii. Ochii îi erau fixaţi asupra imaginii sânilor plini ai Gretei din oglindă, căci rochia galbenă rămăsese desfăcută în faţă, până la talie. Greta îl măsură calm pe băiatul din oglindă.

- Te uiţi la sânii mei, Thomas.
- Ba nu. Nu mă uit.
- Bine, nu te uiţi, râse Greta, încheindu-se la rochie. Am greşit eu.
- Te-ai îmbrăcat cu rochia mamei. Cea ca narcisele de primăvară. Şi eşti în camera ei. N-ai ce căuta aici.
- Nu. Ai dreptate. Dar încearcă să pricepi, Thomas. Eu n-am haine frumoase ca mama ta. Nu mi le pot permite. Şi m-am gândit că nu fac rău nimănui dacă le probez, să văd cum îmi stau.
- Mamei nu i-ar plăcea să ştie că te-ai îmbrăcat cu ele. Ştiu că nu i-ar plăcea.
- Bine, poate nu i-ar plăcea, zise Greta, schimbând tactica. Poate chiar s-ar supăra. Şi atunci ar face una din migrenele alea oribile. Şi nimeni nu vrea asta, nu-i aşa, Thomas? Poate să fie secretul nostru. Al meu şi-al tău, atât.

Thomas facu un pas înapoi, dar Greta se întinse şi îl apucă de mână, trăgându-l către ea. Thomas îşi smulse mâna, iar forţa gestului îl împinse până pe coridor.

Greta râse încet.

- Nu voiam decât să-ţi strâng mâna. Ai o imaginaţie foarte bogată. Aici, tatăl tău are dreptate.

Thomas nu mai avu timp să răspundă. La piciorul scării, uşa de la intrare se închidea în urma dnei Martin.

- Ce faci acolo, Thomas? Ţi-am spus că darurile sunt în bucătărie. Hai odată, că întârziem.

Greta schimbă o ultimă privire cu băiatul, apoi acesta dispăru.

Thomas aşteptă până după weekend pentru a-i spune mamei. Greta nu avu ocazia de a discuta incidentul cu lady Anne; sir Peter fu acela care abordă subiectul, o săptămână mai târziu.
Toată dimineaţa, intrase şi ieşise din casă sub diferite pretexte. Parterul casei de la Londra fusese transformat în birouri şi Greta lucra în încăperea din faţă. O imprimantă şi un fax stăteau pe o servantă elegantă de stejar, în timp ce Greta era aşezată la o masă din lemn de nuc, printre monitoare de computer şi telefoane. Şeful ei dădu ocol mesei, dregân- du-şi stânjenit glasul.

- Ce e, Peter? Te frământă ceva.
- Da, dar mi-e foarte greu să discut despre asta. E vorba despre Anne şi băiatul ăla, Thomas. Of, tare-aş vrea să-l înţeleg mai bine. I-a spus lui Anne ceva, iar ea mi-a spus mie. Şi... ce mai... e vorba despre tine.
- Şi despre rochiile soţiei tale, nu-i aşa?
- Da, exact. Thomas susţine că le-ai încercat în weekendul trecut, în timp ce noi eram plecaţi. I-am spus lui Anne că puştiul inventează.
- Aşa e, le-am încercat. N-ar fi trebuit, dar am facut-o.
- Le-ai încercat?
- Da. Pentru că sunt frumoase şi am vrut să văd cum îmi stă cu ele. Nu sunt bogată, Peter, ştii foarte bine.
- Dar nu te puteai duce la un magazin, ceva?
- Ba probabil că da. Dar acolo nu te lasă nici o clipă în pace. Parcă ar şti cine are bani şi cine nu.

Sir Peter era lipsit de apărare împotriva acestei întorsături. Onestitatea, de orice fel ar fi fost, îl impresiona întotdeauna. Iar nurii Gretei aveau asupra lui un efect mai puternic decât era dispus să recunoască.

- Da, n-ar fi trebuit să faci ce-ai făcut, dar, într-un fel, e şi vina mea. Probabil nu te plătesc suficient.

Astfel că Greta reuşise să transforme o catastrofa într-un avantaj perso-nal. Sir Peter începu să stea mai mult timp cu ea după acest incident şi să o scoată în oraş, la cine de lucru, în timpul săptămânii. Erau văzuţi deseori la Ivy, tâmplă lângă tâmplă, adânciţi în conversaţii animate. Şi nu numai atât: sir Peter îi mări asistentei

personale salariul cu cincizeci la sută, ca să îşi permită să-şi cumpere propriile rochii de firmă. Pe măsură ce toamna lăsa locul iernii, în tabloide şi reviste începură să apară articole, chiar dacă niciodată pe primele pagini. Cea mai mare publicitate o obţinu o fotografie de pe pagina 21 a lui Daily Mail, cu ei doi ieşind dintr-un restaurant şi cu următoarea legendă: „Ministru petrecându-şi seara în oraş.“
Nimic din toate acestea nu ajunse până la House of the Four Winds. Flyte parcă era la o mie de kilometri depărtare de Londra. Lady Anne nu citea nici tabloide, nici reviste şi nici una dintre prietenele ei nu avu prostul-gust să abordeze subiectul. La Londra venea din ce în ce mai rar.
în ce-l privea, sir Peter nu mai mergea acasă în fiecare weekend, ci doar o dată sau de două ori pe lună în timpul sesiunilor parlamentare, iar Greta continuă să îl însoţească, dat fiind că sarcinile guvernamentale făceau imposibile weekendurile fară muncă. Atmosfera din casă era încordată, dar sir Peter refuza să o recunoască. Lady Anne rămânea retrasă, făcând plimbări prelungite împreună cu fiul ei. Incidentul rochiilor rămase nerezolvat. Lady Anne era jenată, iar Greta interpretă tăcerea ei ca pe o acuzaţie.
O conversaţie desfăşurată la cină, într-o seară de ianuarie, sparse buba. Greta stătea la distanţe egale între sir Peter şi soţia acestuia, la masa lungă. Cei trei se străduiau să termine un desert compus din plăcintă cu cireşe şi cremă de vanilie.
Lady Anne vorbea despre un industriaş bogat din nord, pe nume Corbett, care cumpărase o bucată de coastă, de partea cealaltă a oraşului Fly- te. Făcuse avere producând agrafe de hârtie şi acum îşi construia un conac cu vedere la mare. Nu puţini fuseseră vecinii familiei Robinson care re-marcaseră asemănarea, la o scară mai mare, cu House of the Four Winds.
- Presupun că în curând or să-şi trimită majordomul să facă forografii ale grădinii cu teleobiectivul, spuse lady Anne.
- Sunt sigur că n-or să ajungă atât de departe, Anne, replică sir Peter. N-ar trebui să mai fii atât de sensibilă.
- Nu sunt sensibilă. Principiul e dezgustător. Oamenii ar trebui să ră-mână ceea ce sunt. N-ar trebui să se îmbrace în alte haine decât ale lor.

- Mai ales când vin din nord, adăugă Greta.
- Nu, indiferent de unde vin.

Lady Anne se întrerupse brusc.

- Ah, îmi cer scuze. Nu asta am vrut să spun.
- Nu e vina ta. Tu eşti de viţă nobilă, iar eu nu sunt. Oamenii trebuie să-şi cunoască lungul nasului. Asta voiai să spui, nu?
- Nu, nu. Vreau să spun că oamenii ar trebui să fie ei înşişi şi să nu încerce să fie altceva.
- Păi, dacă aş fi rămas eu însămi, probabil aş fi sfârşit muncind într-o fabrică de agrafe de hârtie, se precipită Greta.
- Draga mea, nu ştiu de ce te ambalezi aşa. Eu vorbeam despre Cor- bett. N-ar trebui să te ofensezi atât de uşor.

Greta nu răspunse, doar trupul îi fu zguduit de o serie de spasme. O parte din lady Anne ar fi vrut să se ridice de pe scaun şi să o îmbrăţişeze. Dar o alta, mai puternică, simţea că fata nu aduce decât necazuri.

- Până la urmă, cine e victima aici? spuse lady Anne, transferându-şi automat atenţia asupra soţului ei. Nu eu m-am îmbrăcat în hainele ei, nu?
- Nu, bineînţeles că nu. Ea n-are nimic ce-ai putea să vrei tu. Asta-i toată chestia. Chiar nu pricepi?
- Ba pricep, spuse lady Anne, ridicându-se de la masă. Pricep chiar foarte bine. Cred că mă paşte o durere de cap. Aici nu suntem la Londra, să ştii. Nu mă aflu aici pentru controverse politice.

Lady Anne închise uşa înainte ca sir Peter să îi poată răspunde. Umerii tresăltând ai Gretei manifestau o disperare crescândă. Sir Peter încercă să găsească ceva de spus.

în cele din urmă, se ridică în picioare şi trecu în spatele scaunului ei. întinse nehotărât mâna şi i-o puse pe umăr.

- Te rog, Greta. N-a vrut. S-a enervat, atâta tot.

Câteva şuviţe de păr negru căzuseră peste chipul Gretei, aplecat peste masă. I le trase blând după ureche şi, făcând aceasta, se trezi zgâindu-se drept la sânii ei bombaţi pe sub bluza simplă, albă.

- îţi mulţumesc, Peter. Iartă-mă că m-am purtat prosteşte. Eşti atât de...

- Trebuie să mă duc acum. Să văd dacă Anne se simte bine. înţelegi.
- Da, sigur, spuse Greta, ştergându-şi ochii cu şervetul.
Peter urcă treptele două câte două, dar când ajunse sus găsi uşa dormitorului încuiată. Nu primi nici un răspuns nici la bătăi, nici când strigă numele soţiei. După câteva minute, se îndepărtă trist pe coridor, să doarmă în camera de oaspeţi.
Afară, cele şase tise zvelte din faţa casei stăteau complet nemişcate. Nori negri acopereau luna palidă, nouă, iar în nord, spre Carmouth, dungile albe şi frânte ale fulgerelor sfâşiau cerul. Se auzea zgomotul îndepărtat al tunetului.
Peter îşi aminti că în camera aceasta stătuse când el şi Anne veniseră în vizită la tatăl ei, înainte de căsătorie. Anne era vizavi, închisă cu ursuleţii de pluş şi broderiile copilăriei.
- Ai tot ce-ţi trebuie, tinere? fuseseră ultimele cuvinte ale lui sir Ed- ward Sackville înainte de a urca la etaj, spuse pe un ton din care reieşea că oricum nu mai capătă nimic, ca de pildă mâna fiicei lui. Dar căpătase, iar acum bătrânul ticălos era în cimitirul din Flyte, iar Peter era stăpân peste casă.
Avea titlu nobiliar pentru tot ce făcuse în viaţă. Nu ca socrul lui, care îl moştenise. Dar cine ştie, reflectă Peter amar, poate bătrânul avusese dreptate. El şi Anne aveau din ce în ce mai puţine lucruri în comun. înainte, fuseseră frumuseţea ei şi hotărârea lui de a o salva de un părinte tiran şi o viaţă plicticoasă la ţară, dar, după cum se dovedea, asta era viaţa pe care şi-o dorea cu adevărat. Ceea ce o facea fericită erau trandafirii şi poveştile fiului ei.
Zgomotul tunetului se apropiase; îi răspundea bubuitul valurilor ce se spărgeau de mal. Afară, pe coridor, Peter auzi paşi. Deschise uşa la timp ca să vadă o siluetă în faţa uşii dormitorului mare, încadrată în uşa luminată brusc.
Fiul său detesta tunetul şi trăsnetele, iar Peter se trezise de nenumărate ori în nopţile cu furtună şi îl găsise pe Thomas în pat, ghemuit la margine, pe partea soţiei lui.
- Annie, îi spunea el, o să-i fie frică toată viaţa dacă-l mai cocoloşeşti aşa.
Dar ea refuza să asculte.

- Tu nu ai o imaginaţie ca a lui Thomas.

Uşa dormitorului mare se închise şi coridorul se cufundă iar în întuneric. Peter simţi un junghi neaşteptat de gelozie. Fiul său stătea acum în patul în care ar fi trebuit să stea el. II făceau să se simtă ca un intrus în propria lui casă. Nu voiau să îl înţeleagă şi nu-l înţelegeau. Numai Greta îl înţelegea.

Peter rememoră prima lor întâlnire. Fusese în perioada crizei din Somalia, spre sfârşitul lui 1996, când primul-ministru trimisese trupele SAS să îi salveze pe diplomaţii britanici ţinuţi ostatici acolo. Misiunea fusese un dezastru. Majoritatea ostaticilor fuseseră ucişi, la fel ca şi o parte a aşa-zi- şilor lor salvatori. Ziarele decretaseră că fusese o umilinţă naţională şi toată lumea dăduse vina pe premier. Peter însă nu era de acord. El fusese în Somalia. Guvernul revoluţionar de-acolo nu ştia ce sunt acelea negocieri sau compromisuri. Nu avuseseră altă soluţie decât să acţioneze.

In perioada care urmase, nici el nu putuse face nimic. Era paralizat de zvonurile şi scindările care se învârtejeau împrejurul lui.

Apoi, într-o bună zi, se schimbase totul. Peter acceptase să dea un interviu unui ziar local pe tema închiderii unui spital din circumscripţia lui electorală şi o tânără ziaristă pe nume Greta Grahame îşi făcuse apariţia pentru a-i adresa întrebările. Era plăcută şi entuziastă, iar Peter o invită la masă, ca să se mai rupă de mizeria politică de la Londra. Dar vinul îi dezlegă limba şi sfârşi prin a-i spune tot ce gândea şi simţea cu privire la criză. Ea îl ascultă, în timp ce el bea cea mai mare parte a vinului din două sticle, apoi îl sfătui ce să facă. Sfatul era extrem de simplu, dar îl lovi ca un obuz.

- Spuneţi lumii ce credeţi, zise ea. Faceţi cum credeţi că e mai bine. Nu vă gândiţi nici la ceilalţi, nici la viitor. Dacă premierul a avut dreptate, atunci merită să îl sprijiniţi.

Ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Greta îi luă lui Peter un interviu pe tema crizei şi, până la sfârşitul săptămânii, acesta fu preluat de toate reţelele. Parcă toată lumea ar fi aşteptat ca cineva să spună exact ce spusese Peter. Curentul politic se inversă, iar remanierea care urmă victoriei în alegeri a primului-ministru, trei luni mai târziu, îi aduse lui Peter postul de ministru al apărării.

în clipa de glorie, Peter nu o uită pe tânăra ziaristă. îi oferi o slujbă ca asistenta lui personală, decizie pe care nu o regretă niciodată. Greta... Unde-ar fi fost acum dacă nu era ea?
Se gândi la asistenta personală, care dormea acum pe partea cealaltă a coridorului. Greta era mereu alături de el. Stătea cu el până la ore târzii din noapte, redactându-i şi bătându-i la calculator discursurile. Era ex-traordinar cum venise aici, chiar şi după întâmplarea cu rochiile. Venise pentru că avea nevoie de ea. Iar Anne nu voia să vină la Londra nici mă-car la deschiderea sesiunii parlamentare.
Afară, tunetul persista, dar ploaia nu începuse. Peter fu cuprins de un somn neliniştit. Visă că stătea gol-puşcă la picioarele propriului pat, aici, la House of the Four Winds. în dormitor era întuneric, dar de văzut vedea la lumina lunii pline, spânzurate în faţa ferestrei înalte şi deschise, ca un martor. O femeie stătea întinsă cu faţa în jos pe deasupra plăpumii de puf, îmbrăcată într-o fustă albă, aceeaşi fustă pe care soţia lui o purtase la cină în seara aceea. De la brâu în sus, era dezbrăcată.
Femeia se ridică pe antebraţe, astfel că Peter îi zări sânii bombaţi. Cu o exclamaţie, Peter se repezi spre ea.
- Anne, Anne. Te iubesc, Anne.
Dar femeia care se întoarse spre el nu avea ochii albaştri ai soţiei lui. Ochii aceştia erau verzi. Un verde sclipitor. Cum putuse confunda părul acesta ca pana corbului cu şuviţele castanii ale soţiei? în pat era Greta.
Peter se trezi cu o tresărire şi se ridică în capul oaselor, cu trupul scăldat în sudoare, în timp ce furtuna mânioasă se dezlănţuia deasupra casei.
Capitolul 3
Zgomotul declicurilor aparatelor de fotografiat şi întrebările rămase fără răspuns ale reporterilor încetară brusc când uşile de la Old Bailey se închi-seră după sir Peter şi lady Greta. Agenţii de pază îi urmăriră impasibili în timp ce-şi goleau buzunarele şi treceau prin detectorul de metale; urcară apoi treptele late, ajungând într-un spaţiu larg, care îi aminti Gretei de pe-ronul uneia dintre gările din nordul Italiei, din perioada mussoliniană.

Sunt într-un tren, îşi spuse ea amar. Eu sunt, dar Peter nu e, iar din trenul ăsta nenorocit nu pot să cobor. Opreşte în toate haltele de pe traseu, cu fiecare martor care compare în instanţă, dar nu ştii nici o clipă încotro se îndreaptă. Avocaţii, rudele şi reporterii se urcă şi coboară, dar, până la urmă, pleacă toţi. Atunci rămân singură. Ca întotdeauna. Singu- ră-singurică.

- Te simţi bine, draga mea? Eşti cam palidă. Pot să-ţi aduc ceva?

Peter se uita la soţia sa, care se oprise în mijlocul holului mare.

- Nu, n-am nimic. M-a luat un pic cu leşin, atâta tot.
- Reporterii ăştia sunt ca nişte paraziţi. Stai jos şi o să-ţi recapeţi puterile. Avem timp destul.

Se aşezară pe una din banchetele de piele maronie. Lumina dimineţii penetra slab perdelele murdare atârnate la ferestrele înalte. De jur împre-jurul lor, avocaţii alergau în toate direcţiile. Robele lungi şi negre fluturau în urma lor şi pantofii de lac ţăcăneau pe pardoseala de marmură. Perucile din păr de cal, în stilul secolului al XVIII-lea, ar fi arătat absurd dacă posesorii nu le-ar fi purtat cu atâta siguranţă aparentă. Deodată, Greta se simţi scoasă din elementul ei.

- Hai să găsim sala numărul nouă. Acolo trebuie să ne întâlnim cu Miles.

Se ridică de pe banchetă.

Un grup nu prea mare aştepta în faţa liftului, iar Greta desluşi silueta bondoacă a detectivului Hearns, ofiţerul care se ocupa de caz. Acesta zâmbi lugubru la vederea ei. Greta se întoarse şi îşi strigă soţul.

- Peter, e prea multă lume. Hai pe scări.

Patru etaje mai sus, Miles Lambert, reprezentantul apărării în cazul Re-gina v. lady Greta Robinson, cumpăra două cafele de la barul rezervat avocaţilor: una cu lapte şi două plicuri de zahăr pentru el, cealaltă fără lapte şi fără zahăr, pentru adversarul său, John Sparling, avocatul acuzării.

Ochii de un albastru pal ai lui Miles priveau lumea de după ramele de aur în semilună ale ochelarilor. Avea ochi mici şi pătrunzători. Patruzeci de ani de vinuri bune şi mâncăruri alese îi conferiseră un chip rubicond şi o siluetă dolofană, pe care o ţinea acoperită cu costume scumpe, făcute la comandă. în instanţă, eticheta îl obliga să

poarte guler lat şi lavalieră apretată, dar în afara zidurilor tribunalului era cunoscut pentru cravatele sale extravagante, în culori care se băteau cap în cap. Deşi în ultimii ani Lambert Lugubrul lăsase loc unei porecle noi, Bătrânul Lugubru, opinia generalizată în rândul magistraţilor era că, în ciuda celor şaizeci şi şase de ani ai săi, Bătrânul Lugubru era în deplinătatea forţelor.
John Sparling se deosebea dramatic de Miles Lambert, atât cât era posibil dat fiind că erau amândoi avocaţi de succes şi aveau cam aceeaşi vârstă. Era înalt, în timp ce Miles era scund, şi slab, în timp ce Miles era gras. Ochii lui mari şi cenuşii priveau rece pe deasupra nasului acvilin. Avea o gură mică şi buze subţiri şi drepte, şi vorbea pe un ton de o prudenţă categorică. Adora să le spună juraţilor că, în căutarea adevărului, trebuie să lase la o parte mila şi compasiunea. John Sparling nu lucra niciodată de partea apărării, iar Miles Lambert niciodată de partea acuzării. Erau la poli opuşi şi totuşi aproape prieteni, chiar dacă nu se vedeau niciodată în afara tribunalului, unde îşi petreceau zilele într-o încleştare permanentă care avea ca miză soarta altor fiinţe omeneşti.
- Şi aşa, Miles, te-ai ales cu Granger. Doamna trebuie să fie încântată.
Sparling ridică uşor buza de jos în ceea ce, la el, trecea drept zâmbet.
- încă n-am vorbit cu ea, îi replică Miles Lambert, amestecând viguros zahărul în cafea. Dar într-adevăr, îl prefer pe bătrânul Granger, dacă e să aleg între el şi vreo două capete-de-mort de pe la etajul întâi. Măcar aşa, apărarea are o şansă cinstită.
- Presupun că o s-o simpatizeze pe clienta ta, spuse Sparling. Bătrânul Granger a fost întotdeauna sensibil la femei, nu-i aşa?
- Nu judecătorul contează, spuse Miles diplomat.
- Probabil speri să nimereşti şi vreo câţiva juraţi priapici.
Miles surâse larg, dar, pe după cana de cafea, începea să se mire. Lui Sparling nu-i stătea în fire să fie atât de cinic. Ceva îl preocupa.
-John, manifeşti o atenţie nesănătoasă faţă de sex, spuse el. Nu asta-ţi trebuie joia dimineaţa.
- Nu fi caraghios. Ai primit declaraţiile suplimentare?
Zâmbetul lui Miles se preschimbă într-un rânjet. întoarcerea ucigaşilor la locul faptei era aceea care îl irita pe adversarul său.

- Da, le-am primit vineri seară, prin fax.

Sparling afişă o nouă imitaţie de surâs.

- Pe băiat îl chem ultimul la bară. Are nevoie de timp ca să-şi revină după ce s-a întâmplat miercurea trecută.
- Dacă s-a întâmplat.
- Bine, Miles. Să ştii că am citit şi eu declaraţiile de la poliţie.
- N-ai nici un fel de probă. Recunoaşte, John.
- Recunosc. Dar acuzarea susţine în continuare că Thomas Robinson e un martor de bună-credinţă.
- Mă duc să-mi caut clienta, spuse Miles ridicându-se. Nu cred că o să obiectăm dacă vrei să-l chemi pe băiat la urmă, dar ai grijă să vină. De-claraţiile sunt unei, depoziţia în instanţă cu totul alta.

Miles dispăru într-un vârtej de perucă şi robă, înainte ca John Sparling să se poată gândi la o replică potrivită.

Când se apropie Miles Lambert, Peter şi Greta aşteptau în faţa sălii de judecată cu numărul nouă împreună cu avocatul lui Peter, Patrick Sul- livan, un irlandez chipeş.

- I-am mai atras o dată atenţia lui Peter că nu are voie să stea în sală pe parcursul procesului, spuse Patrick.
- Aşa e. Până după ce depui mărturie, Peter. Patrick va fi aici tot timpul, aşa că Greta n-o să fie singură, zise Miles şi zâmbi. Cum te simţi, Greta?
- Bine, cred. Dar nu e uşor. Când am coborât din maşină, m-am simţit ca la grădina zoologică.
- Ştiu, spuse Miles. îmi pare rău. Dar nu va trebui să spui nimic până săptămâna viitoare, cel mai devreme. Acuzarea are o grămadă de probe de prezentat, iar Thomas o să fie ultimul martor.
- Şi asta e o problemă? întrebă Greta. Faptul că Thomas depune măr-turie ultimul?
- Nu, nu cred, spuse Miles. O să le arăt juraţilor ce puţine argumente are acuzarea în lipsa lui.
- Da. Da, înţeleg.

Greta zâmbi, dar aceasta nu făcu decât să îi accentueze expresia de încordare de pe chip.

- Sunt aici la prânz, Greta, spuse Peter. O să meargă bine. Ai să vezi.

Primul lucru pe care îl constată Greta la intrarea în sala de judecată fu
încremenirea bruscă a numeroaselor glasuri. Băncile din partea stângă a sălii erau înţesate de reporteri. Până la sosirea ei, sala fusese una oarecare, dar acum se simţea că drama stă să înceapă, certitudinea acţiunii era palpabilă. Totul era scăldat în lumina puternică, artificială. Ferestre nu existau, iar pereţii izolaţi fonic erau goi, cu excepţia extravagantei embleme cu leul şi inorogul, din spatele scaunului gol al judecătorului.
Miles Lambert se opri lângă boxa acuzaţilor. Aceasta era o împrejmuire de lemn închis la culoare, amplasată în fundul sălii. O femeie gardian se aplecă să deschidă portiţa de stinghii.
- Patrick o să fie cu ochii la tine, dacă ai nevoie de ceva, spuse Miles. Ai hârtie şi pixuri? Dacă ceva ţi se pare important, poţi să-mi trimiţi un bilet, deşi în dimineaţa asta mă îndoiesc că o să mai auzim şi altceva decât rechizitoriul.
Greta zâmbi stins. îi era recunoscătoare lui Miles Lambert pentru că încerca să-i uşureze soarta. îşi trecu degetele prin părul negru, tuns în scări perfecte, şi se rezemă de spătarul scaunului, privind în jur Reporterii reveniseră la discuţiile lor şi, în faţa ei, avocaţii aşezau dosare grele pe nişte mese lungi. în stânga lui Miles, un bărbat înalt şi distins, cu perucă şi robă, îl asculta pe detectivul Hearnes.
Avocatul, îşi spuse Greta, era probabil John Sparling, reprezentantul acuzării. Hearnes, cu costumul lui prost croit şi cravata de culoarea macroului, flutura din mâinile bondoace subliniind ceva, obicei enervant pe care Greta şi-l amintea de la interogatoriile desfăşurate în sordida secţie de poliţie din Ipswich.
Heams încheie ce avusese de spus şi avocatul se întoarse la hârtiile lui. O bătaie puternică în uşa din dreapta scaunului judecătorului ridică pe toată lumea din sală în picioare. Imediat după aceea, uşa se deschise şi Excelenţa Sa Judecătorul Granger intră impetuos, urmat de aprod. Era un bărbat în vârstă, care mai avea doar un an sau doi până la pensie, dar care se ţinea drept ca trestia. Peruca rărită stătea cocoţată deasupra unei perechi de sprâncene stufoase. Faţa îi era plină de cute şi obrajii scofâl- ciţi, dar ochii de un cenuşiu luminos cuprinseră rapid întreaga încăpere înainte să îşi adune roba pe lângă

trup şi să se aşeze greoi pe scaun. Toţi cei prezenţi îi urmară exemplul.
Grefierul, cu perucă şi robă, se ridică în picioare.
- Acuzata să se ridice.
Greta se supuse.
- Sunteţi lady Greta Robinson?
-Da.
Greta încercă să vorbească limpede, dar cuvintele îi sunau încet şi îndepărtat. Profesorul de elocuţie o învăţase cum să pronunţe înainte de a veni în sud, dar atunci se concentrase asupra schimbării accentului, înlo-cuind vocalele îngroşate din nord cu o-urile şi a-urile lungi ale clasei con-ducătoare britanice.
Judecătorul facu un gest cu mâinile.
- Luaţi loc, lady Robinson. Luaţi loc (avea o voce surprinzător de înal-tă, accentuată de politeţe). Domnule Sparling, mai e o chestiune pe care vreau să o abordez tot acum. Fotografiile acestea, în care se văd răni foar-te grave... nu cred că este nevoie să i le arătăm fiului lui lady Anne. Dacă înţeleg eu bine, aţi căzut de acord asupra probelor cu caracter medical.
- Aşa este, milord, spuse Sparling. Fotografiile vor fi înaintate juraţilor în această dimineaţă, dar acuzarea nu i le va prezenta lui Thomas Robin-son, care, de comun acord, va fi ultimul nostru martor, pentru a i se îngădui maximum de timp ca să îşi revină după întâmplările de pe data de 5 iulie.
- Da, dată fiind situaţia, cred că aveţi dreptate. Acum, domnule Lam-bert, fotografiile.
- Nu i le vom arăta lui Thomas Robinson, milord, spuse Miles Lambert, ridicându-se de pe scaun.
- Atunci să trecem mai departe. Domnişoară Hooks, suntem gata pentru juriu.
Indicaţia fu transmisă aprodului, o doamnă minionă cu ochelari cu rame negre, care păreau să îi acopere pe jumătate faţa ascuţită. Roba neagră îi cădea până aproape de pământ în timp ce se îndrepta cât de re-pede o duceau picioarele către uşa din colţul cel mai îndepărtat, dincolo de care aşteptau juraţii.

Lucrul cel mai ciudat la juraţi era lipsa lor de ciudăţenie, reflectă Greta în vreme ce fiecare dintre cei doisprezece, pe rând, jura „să o judece drept pe acuzată şi să dea un verdict corect, după cum o impuneau probele".
Aceştia erau judecătorii ei, o adunătură pestriţă luată la întâmplare dintre locuitorii capitalei: un indian cu turban şi încă unul, fără. Un italian într-un costum scump. Două femei de vârstă medie, cu părul înfoiat, de-o parte şi de alta a unui tânăr cu un tricou mototolit. O asiatică, o fată cu glas subţirel. Patru bărbaţi cu înfăţişare oarecare. Şi, în fine, o femeie pe la patruzeci de ani, care arăta exact aşa cum ar fi arătat Margaret Thatcher la vârsta aceea, dacă ar fi avut părul scurt şi negru şi dacă ar fi purtat costum cu pantaloni. Depuse jurământul cu voce fermă, ca un preşedinte în ziua instalării în funcţie.
- Toată lumea a depus jurământul, milord, spuse aprodul strident.
Grefierul se ridică, ţinând în mână o foaie de hârtie.
- Acuzata să se ridice.
Greta se ridică, ţinându-se de bara de alamă de pe marginea boxei.
- Membri ai juriului, acuzata este învinuită conform actului cu numărul 211 din anul 2000, care cuprinde un singur capăt de acuzare. Şi anume că, între o dată necunoscută şi 31 mai 1999, a conspirat împreună cu persoane necunoscute să o ucidă pe lady Anne Robinson. Acuzata se de-clară nevinovată şi dumneavoastră vă revine sarcina, după ce veţi fi auzit care sunt probele, să decideţi dacă este vinovată sau nu.
Vinovată sau nu. Vinovată sau nu. Vinovată sau nu. Greta apucă strâns bara, în vreme ce sala de judecată începea să i se învârtă în faţa ochilor. Procesul începuse.
Judecătorul Granger întoarse capul către avocatul acuzării şi îi făcu un semn imperceptibil. John Sparling se ridică încet în picioare, adunându-şi roba pe lângă el.
- Doamnelor şi domnilor juraţi, bună dimineaţa. Daţi-mi voie să încep prin a mă prezenta. Sunt John Sparling şi în procesul acesta reprezint acu-zarea, iar în dreapta mea se află Miles Lambert, reprezentantul apărării.

Făcu o pauză.
- Stimaţi membri ai juriului, voi deschide acum acest proces, fără nici o legătură cu vreo cheie, sau vreo uşă (Sparling râse blând). Nu, deschiderea este menită să vă ajute să înţelegeţi probele, oferindu-vă un cadru în care să le includeţi.
Acest caz se referă la o casă veche şi la cei care au locuit în ea. House of the Four Winds a fost construită în secolul al XVI-lea şi este celebră pentru grădinile sale de trandafiri. Ea se află la marginea unui oraş de pescari de pe coasta ţinutului Suffolk, Flyte. Familia Sackville locuieşte aici de generaţii. Lady Anne Sackville s-a născut în casa aceasta. Pe la ora nouă şi jumătate, pe data de 31 mai a anului trecut, ea a fost ucisă aici de doi bărbaţi care nu au fost identificaţi nici acum.
Lady Anne s-a căsătorit cu Peter Robinson. Poate aţi auzit de el, doamnelor şi domnilor juraţi. Este acum sir Peter Robinson, ministru al apărării în actualul guvern. Cei doi au un fiu, pe Thomas, acum în vârstă de şaisprezece ani. II veţi auzi vorbind săptămâna viitoare.
Sir Peter a avut o asistentă personală, care este acuzata de astăzi. I-a devenit acum a doua soţie, iar acuzarea afirmă că acest lucru a făcut parte din ceea ce ea spera să obţină atunci când a intrat în această conspiraţie pentru a o ucide pe lady Anne Robinson.
Este limpede că sir Peter a ajuns să depindă considerabil de ajutorul acuzatei, pe care a luat-o cu el în vizitele făcute în weekenduri la House of the Four Winds. Voi lăsa martorilor sarcina de a descrie relaţiile dintre membrii familiei şi acuzată, dar se cuvine să spunem că, în primăvara lui 1999, ea şi lady Anne nu erau nici pe departe prietene.
Ajung acum la ziua crimei. Menajera, dna Martin, a plecat la ora cinci, ca întotdeauna în zilele de luni, dar de data aceasta l-a dus şi pe Thomas cu maşina la nişte prieteni, unde urma să îşi petreacă noaptea. Veţi auzi mărturii conform cărora aranjamentele au fost făcute de către acuzată. Lucrul acesta nu se mai întâmplase niciodată, domnilor juraţi, iar acuzarea susţine că el dovedeşte că acuzata dorea ca lady Anne să rămână singură acasă.
înainte de a pleca, dna Martin a asigurat uşile şi ferestrele casei, după cum a încuiat şi poarta şi uşa dinspre nord. Acesta era obiceiul ei

(Sparling luă nişte documente de pe masa din faţa lui). Pentru a înţelege cum arată casa şi terenul din jurul ei, iată câteva fotografii şi un plan.
Sparling se opri, pentru ca aprodul mărunţel să distribuie mai multe exemplare juriului. Ochii tuturor juraţilor erau fixaţi asupra avocatului.
- Veţi vedea punctele cardinale marcate în colţ. La est de casă se află marea, iar la vest şoseaua principală. Spre sud se întinde o altă proprietate, iar la nord este o potecă nepavată, care duce de la şosea până pe plajă, şi aici şi-au parcat cei doi ucigaşi maşina în jurul orei nouă şi jumătate, în acea seară.
Au intrat pe poarta tăiată în zidul dinspre nord. Poliţia a găsit urme de paşi de ambele părţi ale porţii, dar nici un semn că aceasta ar fi fost forţată sau că broasca ar fi fost deschisă cu vreun şperaclu. Acuzarea susţine că ea a fost descuiată de învinuită, înainte ca aceasta să plece, împreună cu sir Peter Robinson, către Londra, la ora şapte şi jumătate.
Vă invit acum să deschideţi albumul cu fotografii, stimaţi juraţi. Veţi vedea aleea, poarta şi exteriorul casei. Observaţi pajiştea lată pe care au avut-o de traversat ucigaşii.
Greta stătea în boxă, ascultându-l pe Sparling. îi vedea pe juraţi sorbind fiecare cuvinţel de pe buzele nesuferitului avocat.
Acum aveau şi fotografii la care să se uite. Doar că pozele mici făcute de poliţie nu erau în stare să redea nimic din înfăţişarea reală a locului, din frumuseţea bântuită a casei: ferestrele cu vitralii, încastrate în piatra veche, bătută de furtunile de pe marea Nordului. Simetria celor şase tise bătrâne, pajiştile largi sclipind pe sub ulmi. Zidul înalt de piatră, acoperit cu generaţii de licheni şi muşchi, cele două porţi de lemn, ambele purtând inscripţia cu caractere aurite de la începutul secolului al XlX-lea: VÂNTUL DE MIAZĂZI şi VÂNTUL DE MIAZĂNOAPTE. Dacă existaseră vreodată şi porţi ale vântului de răsărit şi de apus, acum erau de mult dispărute, înlocuite cu porţi din fier foijat, cu modele complicate.
Greta nu văzuse niciodată poarta dinspre sud deschisă. Dar cea dinspre nord era folosită permanent, pentru că acela era drumul pe

care se mergea cel mai des spre plajă. Se deschidea cu o cheie imensă, care stătea atârnată într-un cui, pe peretele holului din spate.

- Cei doi ucigaşi au traversat pajiştea, continuă Sparling, şi s-au oprit sub ferestrele biroului. „Sunt închise toate, fir-ar să fie“, a spus unul. Se aşteptase ca măcar una să fie deschisă şi, când s-a întors pe neaşteptate acasă la opt şi jumătate, Thomas a descoperit fereastra dinspre pajiştea nordică deschisă. A închis-o. Acuzarea susţine că învinuita este cea care a lăsat-o deschisă.

Thomas s-a întors acasă pentru că a aflat că învinuita fusese cea care aranjase ca el să petreacă noaptea în Flyte şi nu reuşise să vorbească la telefon cu mama lui. Când a ajuns acasă, a găsit-o dormind, iar mărturiile medicilor atestă că lady Anne a luat în seara aceea un somnifer. Fiul a urcat în camera lui.

Tocmai stinsese lumina, când a auzit o maşină trăgând pe alee. S-a dus la geam şi a văzut două siluete traversând pajiştea şi oprindu-se în faţa ferestrelor de la birou, chiar dedesubtul lui. Atunci a auzit şi cuvintele: „Sunt închise toate, fir-ar să fie.“

în câteva clipe, cei doi au spart un ochi de geam, au desfăcut zăvorul şi au intrat în birou. Unul s-a tăiat uşor în sticla spartă, iar cantitatea mică de sânge de pe pervaz a fost suficientă pentru obţinerea unui profil ADN. Din nefericire, în baza de date naţională a poliţiei nu s-a găsit nimic care să îi corespundă.

Odată intraţi în casă, cei doi s-au îndreptat spre holul de la intrare. Ve-deţi amplasarea lui pe plan, stimaţi juraţi. De-acum, Thomas intrase în dor-mitorul mamei sale, pe care o trezise din somn. A tras-o după el către as-cunzătoarea din capul scărilor. Ascunzătoarea, pe care o vedeţi în fotografii, a fost făcută pentru ca preoţii catolici să se refugieze aici când erau urmăriţi de guvernarea protestantă, în secolul al XVI-lea. Este o bibliotecă lată, care se răsuceşte înjurai propriei axe atunci când împingi un anume set de cărţi.

Thomas şi mama lui au ajuns în dreptul bibliotecii exact când cei doi indivizi intrau în hol. Aceştia l-au auzit deschizând ascunzătoarea şi au luminat scara cu lanternele. L-a auzit pe unul dintre ei strigând: „Uite-o acolo, sus!“ După care a simţit biblioteca mişcându-se în urma lui. Mama îl închisese înăuntru, pentru a-i salva viaţa. Şi-a salvat fiul, dar nu s-a putut salva pe ea însăşi.

Primul glonţ, tras de jos în sus, a lovit-o în umăr. A căzut strigând, mo-ment în care unul dintre indivizi a urcat treptele şi a împuşcat-o în cap, omorând-o, în timp ce copilul se afla la nu mai mult de trei metri distanţă.
Sparling văzu surpriza, oroarea şi, mai presus de orice, mânia în ochii juraţilor. Acum era momentul să le arate ultimele fotografii.
- Iat-o pe femeia asasinată, zăcând pe covor, cu biblioteca în spatele ei. Dincolo de ea, Thomas nu se vede. Dar puteţi vedea rănile. Oamenii aceştia veniseră pregătiţi să omoare. Şi cine i-a trimis, stimaţi membri ai juriului? Cine i-a trimis?
Sparling îşi trecu privirea de la un jurat la celălalt. Părea să spună: răs-punsul se află în stânga voastră, stând în boxă cu capul plecat, pentru că nu doreşte să vă privească în ochi.
Judecătorul îşi drese glasul. Sparling depăşea limitele unei pledoarii de deschidere.
- Da, domnule Sparling, spuse el, lăsând o notă de iritare să i se strecoare în voce.
- Da, milord. îmi cer iertare.
Avocatul acuzării închise albumul de fotografii cu vizibilă părere de rău.
Clipa trecuse, dar Greta ştia că pozele arătau rău. Toată frumuseţea aceea distrusă de gloanţe. Casa răvăşită. Copilul ascuns în întuneric, la câţiva metri depărtare de mamă. Cineva trebuia să plătească. Altfel, foto-grafiile acelea erau de nesuportat.
- Au lăsat-o să zacă acolo, doamnelor şi domnilor juraţi, şi au intrat în dormitor, pe care l-au devastat. Au spart seiful ascuns în spatele portretului bunicii lui lady Anne şi au luat de-acolo bijuteriile. Moşteniri de familie de o valoare enormă. Pe urmă au plecat, păşind peste cadavru pentru a ajunge la scară. în peretele ascunzătorii este o găurică, prin care Thomas i-a văzut din profil, în timp ce treceau pe lângă el. Unul avea coadă de cal şi o cicatrice în spatele maxilarului, pe partea dreaptă. Băiatul văzuse un bărbat cu coadă de cal şi o cicatrice asemănătoare la Londra, cu şase săptămâni înainte. Dumneavoastră, stimaţi membri ai juriului, vă revine sarcina de a cântări importanţa mărturiei lui.

Thomas l-a văzut pe bărbatul cu cicatrice aplecându-se, apoi îi dispăru din vedere o clipă, în timp ce traversa holul îndreptându-se spre scară. Nu o vedea pe mama sa, dar ştia unde se prăbuşise, apoi individul s-a ridicat, băgând în buzunar ceva auriu.

Acuzarea susţine că era un medalion smuls de la gâtul femeii moarte, gest care i-a lăsat urma unei zgârieturi. Ulterior, medalionul a ajuns în posesia învinuitei, stimaţi juraţi.
Juriul se întoarse să se uite la Greta, care îşi muşcă involuntar buza. Decise să nu mai asculte restul discursului lui Sparling. Asta îi sugerase Miles sâmbătă, în biroul lui.
- Astea nu sunt probe, Greta, îi spusese el. Probele sunt cele care trebuie să ne îngrijoreze. Acuzarea are primul cuvânt, draga mea, dar noi o să-l avem pe ultimul.
Capitolul 4
Aflat la o distanţă de aproape două sute de kilometri către est de Old Bailey, băiatul care juca un rol atât de important în pledoaria lui John Sparling stătea la fereastra camerei sale de la House of the Four Winds. Era o zi luminoasă de vară şi soarele strălucea printre ulmi, creând un extraordinar joc de umbre pe iarba proaspăt tunsă.
La o sută de metri mai încolo, poarta dinspre nord a domeniului stătea închisă şi încuiată. Privind-o, Thomas se cutremură. Nu putea să nu se gândească permanent la vara trecută, la noaptea când fusese ucisă mama lui.
Cu ochii minţii, Thomas îl văzu pe cel cu cicatricea şi pe acolitul său trăgând pe alee, în întuneric, intrând pe poarta neîncuiată din zid; mama dormea atât de liniştită în pat, cu lumina lunii strălucind printre draperiile trase pe jumătate. Iar şi iar, îşi revăzu neputinţa. Fusese nevoit să o zgâlţâie tare ca să o trezească, iar timpul era scurt. Poate, dacă s-ar fi mişcat mai repede sau dacă ar fi împins-o în faţa lui, atunci ar fi ajuns la ascunzătoare şi bărbatul cu cicatrice n-ar mai fi îm-puşcat-o, nu i-ar mai fi luat-o.
Thomas fusese hotărât de la bun început să rămână la House of the Four Winds. Rămânând, cinstea amintirea mamei, dar aceasta îl costa. Oriunde mergea, îşi amintea de ea. încerca să îşi uşureze existenţa evitând scara principală şi dormitorul mamei, dar se trezea

adesea în faţa propriei camere, cu ochii aţintiţi asupra uşii închise de la capătul celălalt al coridorului.
încercă să se gândească la ceva frumos. Necazul era că mama reprezenta trecutul, iar moartea ei i-l spulberase. îl făcuse insuportabil. Acum, uitându-se pe geam, încercă să se gândească la pajiştea dinspre nord ca fiind a lui. Pe acolo ajungea aproape în fiecare dimineaţă la poartă, în pi-cioarele goale, cu Barton, câinele labrador, pe urmele lui, îndreptându-se spre plajă. Acolo, Thomas rupea o bucată de lemn adus de apă şi o arunca sus, departe, iar câinele se arunca în valuri, smulgând-o în mod miraculos din încleştarea mării şi aducându-i-o ca pe un premiu stăpânului.
Thomas iubise câinele acela din tot sufletul, iar Barton îl iubise, la rândul lui. Timpul trecuse, bineînţeles, şi Barton îmbătrânise. Nu mai prindea îndotdeauna beţele pe care le arunca Thomas în mare. Rămânea la marginea apei, cu un aer nedumerit. Thomas îi spuse mamei.
Veterinarul din Flyte ascultă inima câinelui şi clătină imperceptibil din cap.

- Are un hârâit. Daţi-i pastilele astea şi nu-l lăsaţi să facă efort. Are aproape nouăzeci de ani în anii noştri, Thomas.

Două luni mai târziu, Barton nu mai putu urca scările. Thomas luă bătrânul câine în braţe şi îl duse până în camera lui. Acesta dormi pe pat toată noaptea, dar spre dimineaţă începu să scâncească. Chemară veterinarul.

- Nu e drept faţă de Barton să îl mai chinuim aşa, îi spuse lady Anne fiului ei. îl doare. Vezi şi tu.
- Dar nu vreau să moară! ţipă Thomas.

Barton îşi privi stăpânul şi încercă să se ridice în picioare, dar efortul era prea mare şi îşi lăsă din nou capul pe labe.

- Vrea să îl ajutăm. Trebuie să înţelegi, Thomas.

Iar Thomas înţelese. Dragostea înseamnă şi una, şi alta. Luă una din labele câinelui în mâini, în timp ce doctorul pregătea injecţia. Totul se termină într-o clipă.
împreună cu mama, Thomas îl îngropă pe Barton în grădină, sub ulmul bătrân de lângă poarta dinspre nord. Lady Anne avu grijă să îi lase fiului ei timp suficient ca să îşi jelească prietenul. Culegeau flori

sălbatice de la marginea mlaştinii şi le puneau pe mormântul lui Barton, dar curând văzu că aceste plimbări nu-i făceau decât şi mai mult rău copilului.
După două săptămâni, lady Anne hotărî că era timpul să acţioneze. Thomas stătea pe treptele din faţa casei, cu un exemplar broşat din Ro-binson Crusoe alături, dar adevărul era că, de la moartea lui Barton, nu mai citise nimic.
Glasul mamei îl trezi din letargie.
- Tom, fa-ţi bagajele. După-amiază plecăm la Londra.
- La Londra. De ce mergem la Londra?
- In vacanţă, Tom. Să mai capeţi ceva culoare în obraji.
- Dar ţie nu-ţi place la Londra, mamă. Ştii bine că nu-ţi place.
- Merg la Londra ca să fiu cu tine. Iar tata a promis că se mai elibe-reză, ca să stea cu noi.
- Ştiu că nu-i pasă de mine.
- Nu-i adevărat, Thomas.
- Ba e adevărat. Stă tot timpul cu Greta. Greta cea cu ochii verzi.
- E asistenta lui personală. Şi faptul că are ochi verzi n-are nici o legă-tură. E foarte pricepută la ce face şi noi trebuie să ne străduim să o sim-patizăm, de dragul tatei.
-Totul se face de dragul lui. Nimic pentru noi, spuse Thomas.
- Hai să nu mai vorbim nici despre Greta, nici despre tata. Amândoi avem nevoie de o schimbare de decor. Londra o să ne prindă bine.
In glasul mamei era o notă rugătoare, căreia Thomas nu-i putu rezista. O iubea şi nu suporta să o vadă supărată. I-ar fi provocat una dintre migrenele acelea oribile, care dureau atât de tare. După-amiezile lungi, când stătea în pat, gemând de durere, erau cele mai urâte zile din copilăria lui. După aceea, era slăbită zile întregi şi stătea în balansoarul de lângă uşa bucătăriei, bând din ceaiul de mentă al lui tanti Jane.
- Da, mamă. Mă port prosteşte. Vreau să mergem. Mă duc să-mi fac bagajele.
Merseră cu capota automobilului Aston Martin coborâtă. Era o maşină sport minunată, roşie, pe care tatăl ei i-o făcuse cadou când

împlinise douăzeci şi unu de ani. La volanul ei, lady Anne se simţea din nou tânără. Lumea care zbura pe lângă ea într-un vârtej nedesluşit de câmpuri şi căpiţe de fân părea deschisă oricăror posibilităţi. Făcuse o greşeală că stătuse atâta vreme închisă în casă, împreună cu Thomas.

La rândul lui, Thomas era încântat. Adora să o vadă pe mama şofând. Mâinile ei frumoase se împleteau printre spiţele volanului mic, ca de maşină de curse. Purta o rochie albă de vară, decoltată, şi Thomas îi văzu medalionul preferat, de aur, sclipind în soare. Pe deget purta un inel cu un safir albastru, pătrat.

- Bunica poartă inelul ăsta în tablou, nu-i aşa? întrebă Thomas, care adora istoria familiei.
- Da. L-a primit de la tatăl ei. Când îl port, mă simt aproape de ea. E caraghios, ştiu.
- Ba nu e.
- Ai dreptate. Nu e, zâmbi lady Anne. Mă întreb des cum era mama, Tom. Tata spunea că era necugetată, că intra mereu în încurcături şi era plină de datorii. Dar toată lumea o ierta pentru că era frumoasă şi plină de viaţă. Şi-apoi, a murit pe neaşteptate, într-un accident la călărie.
- Câţi ani aveai atunci, mamă?
- Când s-a întâmplat? Cinci. Abia împlinisem cinci ani. Şi, mulţi ani după aceea, nu mi-am putut aminti absolut nimic despre mama mea. Mă uitam în albumele vechi, dar ele nu însemnau nimic, până într-o zi, când mi-a revenit o amintire. Stau în parc, într-un leagăn, şi cineva împinge leagănul şi urc sus, sus, sus în aer, atât de sus, încât pantofiorii de lac îmi ajung până deasupra capului.
- Dar mama ta unde e? întrebă Thomas.
- Ea împinge leagănul. N-o văd, dar ştiu că ea e. Şi de aceea sunt atât de fericită. Mă dau atât de sus, dar mă simt în siguranţă, pentru că ea e cea care mă împinge.

Lady Anne se întrerupse, ştergându-şi o lacrimă. Ca mulţi băieţi de vârsta lui, Thomas avea calitatea empatiei. Se aplecă peste frâna de mână şi îşi sărută mama pe obraz.

- Mulţumesc, Tom.

Trecuse mult timp de când Thomas nu mai stătuse în casa din King's Road. Greta avea un apartament la demisol, iar parterul fusese modificat într-un spaţiu pentru birouri. Dar sir Peter şi Greta erau plecaţi în vizita săptămânală pe care o faceau circumscripţiei din Midlands şi de unde ur-mau să se întoarcă în seara următoare, astfel încât lady Anne şi fiul ei aveau la dispoziţie întreaga clădire. Aceasta era înaltă şi îngustă, iar ca-merele, costisitor mobilate, nu conţineau aproape nimic cu caracter per-sonal. Singurele două fotografii erau un portret de studio al lui lady Anne şi unul al lui Thomas, aşezate în rame grele în biblioteca din salon.
Lady Anne se odihnea după călătorie, iar lui Thomas casa înaltă i se părea rece şi neprietenoasă. Desfăcu tot ce avea în valiză şi îşi înşiră hai-nele pe mobila din camera lui, de la ultimul etaj, dar nu reuşi să umple nimic din golul pe care îl simţea. Afară, totul era altfel. Era o zi caldă de primăvară în Chelsea şi fetele tinere şi frumoase se întreceau în a îmbrăca lucruri care le dezveleau sânii şi picioarele într-o măsură mai mare decât ar fi crezut Thomas că este posibil. Toate acestea îl umplură de o dorinţă nedesluşită, de care i se făcu ruşine în prezenţa mamei, care du- pă-amiază îl duse la cumpărături, la Harrods.
Mai târziu, cinară pe malul celălalt al fluviului, într-un mic restaurant franţuzesc, de unde se vedeau Big Ben şi clădirea Parlamentului. Thomas se gândi la tatăl său şi se bucură că era plecat. Sentimentele faţă de Greta erau mai ambigue. Nu trecea zi în care să nu-şi amintească imaginea sânilor ei, aşa cum o văzuse, în oglinda din dormitorul mamei. Fetele care trecuseră atât de aproape de el pe trotuare în după-amiaza aceea făcuseră ca amintirea să devină mai vie ca niciodată.
întors acasă, Thomas rămase întins în pat, treaz, ascultând vocile trecătorilor noptatici. Spre miezul nopţii, îl cuprinse un somn tulbure. Se visă iar în dormitorul mamei din Flyte, urmărind-o pe Greta în oglindă, dar de data aceasta ea nu era conştientă de prezenţa lui. Purta aceeaşi rochie a mamei, de culoarea lămâii, încheiată în talie cu o curea subţire din piele de şarpe neagră, care i se asorta cu părul ca pana corbului.

Trupul ei era desăvârşit. Se închipui trecându-şi mâinile în sus pe coastele ei şi, ca şi cum ar fi răspuns gândului lui, Greta se arcui leneş către el. Thomas părăsi pragul uşii şi o trase spre el.
Strigă în somn, se trezi, apoi rămase pe pat ca un om scos din apa mării, pe jumătate înecat.
Thomas stătea în capul scărilor, plin de scârbă faţă de sine însuşi şi excitat sexual. Se simţea încarcerat în încăperile anonime ale tatei, cu scările lor înalte. Simţea nevoia să iasă să se plimbe, să respire. Coborî scara aproape pe vârfuri, să nu o trezească pe mama. în hol, pendula anunţă ora ca fiind douăsprezece şi jumătate. Deschise uşa de la intrare şi privi afară. Străduţa părea pustie. Aproape toate geamurile pe care le vedea erau cufundate în întuneric. Doar una sau două maşini care treceau pe strada principală dinspre stânga lui sparseră liniştea nopţii.
Thomas luă o gură mare de aer răcoros, coborî treptele şi ieşi pe strada principală, îndreptându-se spre podul care traversa Tamisa. Trecuse peste el cu maşina ceva mai devreme, împreună cu mama, şi se opriseră în capătul celălalt să se uite mai bine la el, pentru că era foarte frumos. Albert Bridge, botezat după soţul reginei Victoria, prinţul consort - cel care murise tânăr, frângând inima reginei.
Dar Thomas nu ajunse până la fluviu. Doi tineri cu şepci de baseball întoarse cu cozorocul la spate apărură ca din senin pe stradă. Unul mergea cu un picior în rigolă, iar celălalt zăngănea o cutie de bere peste zăbrelele gardurilor. Thomas constată că va trebui să treacă printre ei şi că era prea târziu ca să se mai întoarcă, dar, chiar când să ajungă în dreptul lui, amândoi se mutară spre centrul trotuarului, izbindu-l în umeri, aproape facându-l să îşi piardă echilibrul.
Thomas îi auzi râzând în timp ce se îndepărtau şi se blestemă pentru prostia de a fi ieşit din casă la o oră atât de târzie. Mama îi spusese să fie atent, că Londra era un loc primejdios. Dar zgomotul cutiei de bere se pierdu curând în depărtare, iar el consideră că se putea întoarce în sigu-ranţă şi îndrepta spre casă.
Aproape ajunsese în dreptul aleii, când îi văzu în capătul străzii. Se întorseseră şi veneau spre el, păşind mai hotărât decât înainte, iar Thomas se pipăi disperat prin buzunare, căutând cheia casei. Mama

i-o dăduse imediat după sosire şi era sigur că o luase cu el când ieşise.
Râdeau şi unul îşi pocnea podul palmei cu pumnul. II văzuseră, la rândul lor, simţiseră că-i era frică.
- Te-ai pierdut, hai? zise unul. Ia vino-ncoace, să-ţi dau eu indicaţii.
Celălalt râse.
- Ai ceva bani? întrebă el.
Timp de o clipă, panica îl paralizâ, dar, când cel de al doilea deschise gura, ţâşni spre dreapta, pe alee, şi în câteva clipe ajunse tremurând în dreptul felinarului din faţa casei. Neştiind sigur dacă avea cheia la el, coborî în fugă treptele de piatră care duceau la demisol, la uşa apartamentului în care locuia Greta.
Cei doi tineri se opriră pe trotuar, chiar deasupra capului său.
- A intrat într-unul din demisolurile astea tâmpite, asta a făcut, spuse cel care se oferise să-i dea lui Thomas indicaţii.
- Nu, spuse celălalt. L-am fi văzut. Hai, dacă ne grăbim, îl prindem.
Thomas îi auzi luând-o la fugă pe stradă. îşi şterse sudoarea de pe faţă
cu mâneca de la cămaşă şi ieşi din întuneric. Geamul de la apartamentul Gretei era la nici doi metri depărtare, pe jumătate deschis, ridicat preţ de cincisprezece centimetri de la pervaz. Perdelele erau trase, dar Thomas auzi glasuri. Unul era în apropiere, iar băiatul îl recunoscu imediat ca fiind al Gretei.
- Trebuie doar să ai răbdare. Nu e atât de greu.
Thomas nu auzi cealaltă voce, dar Greta vorbi din nou.
- Ascultă-mă. Poţi să mai aştepţi puţin. Aşa am convenit.
Pauză; apoi din nou glasul ei. Mai îndepărtat.
- Nu vezi că încă n-o am?
Sau spusese „nu-l am“? Thomas nu era sigur. Despre ce era vorba? Şi cu cine discuta? Şi ce căuta acasă, când ar fi trebuit să fie în Midlands, cu tata?
Rămase în faţa geamului, pe gânduri, perfect vizibil pentru cei doi tineri care se întorceau, dacă aceştia nu şi-ar fi anunţat sosirea

vorbind încă şi mai tare decât înainte. Avu timp cât să se retragă, înainte ca ei să se oprească în dreptul casei.

- Ne pierdem vremea de pomană, spuse cel care fusese de părere să îl caute pe stradă. Oricum, nu cred că avea nimic la el. Amicul său însă nu era de acord.

- Mie mi s-a părut că arată a copil de bani gata şi a coborât la unul din demisolurile astea. L-am văzut!

- Eu nu mă apuc să-l caut. O să ajungem la puşcărie pentru spargere.

Thomas auzi zgomotul paşilor care se pierdeau în noapte. Aşteptă o clipă înainte de a se îndrepta spre scară. în aceeaşi clipă, perdelele din faţa lui se desfacură şi el se ghemui instinctiv sub geam, unde nu putea fi văzut.

în timp ce se apleca, cheia de la casă îi căzu din buzunarul cămăşii, lovindu-se de ciment. Thomas îngheţă, dar sunetul fusese înghiţit de altul, mai puternic, al ferestrei cu ghilotină, în timp ce se ridica. Auzi glasul Gretei la câţiva centimetri de capul lui.

- Nu văd pe nimeni, dar au mai fost spargeri şi nu vreau să-mi fure computerul. Doamna Mironosiţă n-aude, ia somnifere. Iar băiatul e la ul-timul etaj.

Greta lăsă geamul în jos. Părea că n-o să aibă timp să se retragă înainte de deschiderea uşii, dar trebuia să încerce. Ridicând cheia, se prelinse în sus pe scări, cu spatele lipit de perete. De jos nu se auzea nici un sunet.

Ajuns sus, nu avu de ales, trebuia să fugă prin faţa casei, la lumina fe-linarului. Dar, nici când se opri să bage cheia în broască, nu auzi nimic. Parcă se petrecuse o minune.

Thomas trase uşa după el şi rămase în holul întunecat, încercând să-şi potolească panica. Ulterior, înţelese că acest moment de încremenire îl ajutase să rămână nedescoperit. Dacă ar fi aprins lumina, s-ar fi dat de gol, dar aşa, Greta ieşi pe uşa dinspre demisol de la capătul celălalt al holului şi găsi totul cuprins de întunericul liniştitor, iar Thomas putu, în timp ce ea răsucea cheia în broască, să se refugieze în încăperea pe care ea o folosea drept birou. închise uşa pe jumătate. în computere sclipeau luminiţe roşii, care însă nu-i permiseră să găsească alt ascunziş decât draperiile groase care acopereau ferestrele

înalte care dădeau spre stradă. Pe latura opusă a încăperii, Greta aprinse lumina. O simţea stând în prag. Fără să vrea, întoarse capul să se uite afară şi, în aceeaşi clipă, îşi acoperi gura cu palma.
Lângă felinar stătea un bărbat, cu spatele la casă. Thomas n-ar fi putut spune de unde ştia că era aceeaşi persoană cu care Greta se întreţinuse mai devreme în apartamentul ei. Dar ştia.
Omul purta blugi strâmţi şi o cămaşă albă, fără guler. Avea o centură neagră şi lată, iar părul negru îi era lung, legat la spate într-o coadă de cal. O cicatrice îi cobora de sub maxilar până pe gâtul puternic. Thomas era îngrozit. Bărbatul nu trebuia decât să întoarcă puţin capul ca să-l vadă la fereastră. Gretei nu-i trebuiră mai mult de câteva secunde ca să stingă lumina şi să închidă uşa, dar lui Thomas i se păru o veşnicie, în care se strădui să-şi ţină respiraţia şi se rugă ca individul să nu se întoarcă. Şi nu se întoarse. Se uită de mai multe ori în direcţia străzii principale, dar nu aruncă nici o privire casei.
După ce auzi uşa demisolului închizându-se în urma Gretei, Thomas păşi din nou în încăpere şi îşi căută pe pipăite, cu mâinile tremurând, drumul până în hol şi în sus pe scări.
Ajuns la etaj, se spălă pe faţă şi se întinse în pat. Dar somnul nu veni până mult după ce clopotul de la biserica St Luke bătu ora trei, iar după aceea îi fu răscolit de vise cu chipuri în ferestre şi mâini pe după perdele.

Capitolul 5

Thomas se trezi la ora zece, într-o baltă de lumină, şi, timp de o clipă, nu înţelese unde se afla. Nu avea copeici, aşa cum erau în faţa geamului camerei lui din Flyte. Aici, priveliştea se compunea din acoperişurile caselor învecinate. Auzea zgomotul neîntrerupt al traficului. Londra se trezise de mult.
După micul dejun, plecă să se plimbe pe malul fluviului. Trotuarele erau pline de lume şi trebui să aştepte două sau trei minute pe chei, până când semafoarele întrerupseră fluxul de autoturisme şi camioane şi el putu să traverseze până pe Albert Bridge. Thomas se sprijini de parapet, urmărind dâra de lumină aruncată de soare pe apă, care îi atrase privirile spre est, spre Westminster. Brusc, se simţi cuprins de entuziasm faţă de oraşul imens care se întindea de jur împrejurul lui. Evenimentele de peste noapte parcă avuseseră loc în

altă ţară. Copii pe biciclete traversau podul, îndreptându-se spre parcul Battersea.
întors acasă, văzu că draperiile de la fereastra din faţă a apartamentului Gretei erau trase. Thomas se aventură să coboare treptele şi aruncă o privire înăuntru. Pe masă nu erau nici pahare, nici hârtii, nimic care să sugereze că în noaptea care trecuse fusese cineva acasă.
Mama era trează, scria scrisori la biroul vechi din lemn de stejar, din colţul salonului de zi. Ridică ochii şi, văzându-şi fiul, zâmbi.
- Bună, Tom. Cum ai dormit?
- Cred că bine.
Luat prin surprindere de întrebarea ei, minţi aproape fără să se gândească.
- Crezi?
- Da, am dormit foarte bine. De ce? Tu nu?
- Ba da, dar eu am somniferele. Te întrebam doar pentru că ai nişte cearcăne mari şi negre la ochi.
Thomas se privi în oglinda de deasupra căminului. Arăta ca moartea.
- Cred că am visat urât, spuse el, pe jumătate râzând.
- Iţi aminteşti ce?
- Nu (de data aceasta, minţi cu convingere).
- Uite, vreau să-ţi arăt ceva. E secret.
Thomas traversă camera cu paşi târşâiţi, apoi se opri.
- Ce e secret?
- Nu ai voie să spui nimănui. Tata s-ar putea să se supere. Vino-ncoa- ce şi uită-te.
Se aplecă peste umărul mamei. Văzu că biroul avea trei rânduri de câte trei sertăraşe de fiecare parte a unei nişe, iar acestea păreau să meargă până în spatele biroului. Lady Anne apăsă uşor pe mânerele minuscule ale ser-tarelor de jos şi nişa se desfăcu brusc, dând la iveală un dulăpior gol.
- Dar nu e nimic înăuntru, spuse Thomas.
- N-are nici o importanţă, blegule. Nu ţi se pare inteligent?
- Ba da. Dar n-are nici un sens să ai un dulap secret, dacă nu ţii în el ceva secret.

- Eu, una, mă bucur că tatăl tău nu are cine ştie ce secrete vinovate. Oricum, nu pare să folosească prea mult biroul ăsta. Dar să nu-i spui că ţi-am spus.
- Nu-i spun.

Mâncară de prânz la Covent Garden, apoi merseră pe jos până la debarcaderul Westminster, de unde luară vaporaşul până la Tumul Londrei. Thomas abia îşi stăpânea nerăbdarea în timp ce vaporaşul duduia încet pe apa fluviului. După ce trecură pe sub Podul Londrei, îşi făcură apariţia crenelurile înalte ale Turnului.

- Acolo se puneau capetele prizonierilor executaţi, spuse el, arătând cu degetul în spate. în ţepuşe, pe Podul Londrei. Am citit în cartea de-acasă.
- Avea şi poze? întrebă lady Anne poznaş.
- Nu, bineînţeles că nu. Şi nu-i nici acelaşi pod. Pe cel vechi l-au vândut americanilor.

Vaporaşul încetini şi mai mult şi lumea începu să se pregătească de coborâre, dar Thomas o ţinu pe mama lângă el, uitându-se peste bord.

- Uite-o! exclamă el deodată. Uite, mamă! Poarta Trădătorilor. Pe-aici aduceau prizonierii, în drum spre locul de execuţie.

Numele era incrustat în piatra de deasupra grilajului cu ţepuşe, iar apa cenuşie a fluviului plescăia lovindu-se de poarta neagră de dincolo de ele.

- Ah, Thomas, eşti sinistru, spuse lady Anne.

înăuntrul Turnului, parcurseră turul complet al beciurilor şi locurilor de execuţie înainte de a se aşeza la coadă pentru a vedea bijuteriile coroanei. Dar giuvaierurile imense, în vitrinele lor antiglonţ, nu-i spuneau mare lucru lui Thomas, spre deosebire de interioarele de piatră, pline de ecouri, unde îşi putea imagina vieţile deţinuţilor care suferiseră acolo.

Seara, merseră la teatrul Globe şi văzură Macbeth. Thomas era cucerit. Se îndrăgosti de Macbeth, viteazul căpitan care vorbea atât de frumos, şi îl conjură să nu-l omoare pe regele Duncan. Apoi, după ce crima se petrecu, îl detestă pe Macbeth, urându-l din ce în ce mai mult, pe măsură ce acesta îi ucidea pe toţi cei care îi stăteau în cale. în fine, Malcolm, fiul lui Duncan, se întoarse cu armata şi inima lui

Thomas trecu iar de partea ucigaşului care îşi înfrunta moartea cu atâta curaj. La finalul însoţit de trompete, copilul era aproape îmbătat de emoţiile contradictorii pe care fusese nevoit să le îndure.

- Ah, mamă, nu-i aşa că a fost extraordinar? spuse el.
- Da, cred că da, îi răspunse lady Anne.

Macbeth nu se număra printre piesele ei preferate şi, pentru o singură zi, văzuse destul sânge.

întorşi acasă, îi găsiră pe sir Peter şi pe Greta în salon, cu dosare în poală şi pahare cu vin roşu în mână. Cuminte, Thomas se aplecă şi îşi sărută tatăl pe obraz.

- Carevasăzică, v-aţi distrat bine astă-seară? întrebă sir Peter.
- Da, am văzut Macbeth la Globe, îi răspunse soţia. Pe mine m-a cam luat cu frig spre sfârşit, dar lui Thomas i-a plăcut.

-Vai, ce noroc ai avut! izbucni Greta pătimaş. Eu sunt moartă după Macbeth... după personaj, vreau să zic. Nu doar după piesă.

- Serios? spuse lady Anne cu răceală; faptul că îi găsise pe Peter şi pe Greta stând într-o atmosferă atât de intimă în salon îi trezise toate resen-timentele înăbuşite. Macbeth l-a omorât pe rege, care era oaspete în casa lui, cu sânge rece. E greu de imaginat ceva mai josnic şi mai laş.
- Poate, spuse Greta. Dar atunci, de ce publicul ţine cu el la sfârşit, şi nu cu plicticosul de Malcolm?

Sir Peter interveni.

- Eşti un spirit revoluţionar, Greta, asta eşti.

în glasul lui se auzea o notă inconfundabilă de afecţiune.

- Sper din tot sufletul că nu-i adevărat, spuse lady Anne. Nu-mi plac revoluţiile. Oamenii ar trebui să-şi cunoască lungul nasului.

Vru imediat să-şi ceară scuze, dar ceva dinăuntrul ei o opri. La House of the Four Winds, cu trei luni înainte, rostise aproape aceleaşi cuvinte. Expresia aceasta, „să-şi cunoască lungul nasului", parcă pândea permanent de la marginea subconştientului ei.

Urmă o tăcere stânjenită pe care nimeni nu păru în stare să o umple, până când lady Anne reluă.

- Ce-ţi mai fac alegătorii?
- Bine, deşi mi-ar fi fost de ajutor dacă era şi Greta cu mine.

Lady Anne se încruntă.

- Am crezut că sunteţi plecaţi amândoi.
- Nu, Greta a trebuit să-şi modifice planurile. Mama ei nu s-a simţit bine şi a fost nevoită să-şi petreacă noaptea la Manchester.
- Iartă-mă, Greta, spuse lady Anne.

Acum îi părea rău că izbucnise.

- E doar artrita. O vizită o mai înveseleşte.

Gretei nu-i luase mult până să-şi recapete calmul.

- Nu mă îndoiesc, zise lady Anne. Ei, eu mă duc să mă culc şi, Thomas, ar trebui să faci şi tu la fel. Nu vreau să te mai văd arătând ca azi-dimineaţă.
- Ce-a păţit azi-dimineaţă? întrebă sir Peter.
- Avea nişte cearcăne uriaşe. Cred că n-a închis ochii toată noaptea. Presupun că din cauză că a venit la Londra. Hai, Thomas. La culcare.

Thomas depuse un alt sărut cuminte pe obrazul tatei. Apoi Greta se ridică şi îl sărută cu căldură pe amândoi obrajii.

- Noapte bună, îi şopti ea. Mă bucur că ţi-a plăcut piesa.

Thomas stătea întins în pat, în mijlocul unui vârtej de sentimente. Greta minţise în legătură cu locul unde se aflase în noaptea trecută. Nu fusese la sute de kilometri depărtare, la căpătâiul mamei sale bolnave. Fusese jos, la demisol, unde avusese drept musafir un bărbat cu coadă de cal şi o cicatrice sub ureche. îi spusese să aibă răbdare, să mai aştepte puţin. Pentru ce să mai aştepte puţin? se întrebă Thomas.

îşi duse mâna la obraz şi îşi trecu uşor degetele peste locul unde Greta îl sărutase de noapte bună. Şi apoi, într-un val de căldură, îşi aminti visul.

A doua zi de dimineaţă, Thomas aşteptă în capul scărilor care coborau spre bucătărie. O auzea pe mama vorbind cu tata, pe care simţea nevoia să îl evite. Dar voia să audă ce vorbeau părinţii, pentru că tot foloseau numele lui.

- Trebuie să stai mai mult timp cu copilul. Ori asta, ori are să aibă ne-voie de ajutor din partea cuiva din afară.
- O să stau. Ţi-am spus că o să stau, spuse Peter parcă iritat. Mă duc cu el în oraş astăzi, nu? E vina ta că-l ţii numai la Flyte.

Trebuie să plece undeva, la o şcoală bună. Acolo o să se mai maturizeze.

- Dar merge la o şcoală bună. Am mai discutat despre asta, Peter. Nu sunt de acord cu tine când vine vorba de şcolile englezeşti cu internat. N-am fost şi n-o să fiu niciodată. Nu scot decât nişte oameni schilodiţi emoţional.
- Dar nici faptul că stă agăţat de poala ta nu-l ajută prea mult. Dacă ar fi fost un succes emoţional, n-am mai fi purtat conversaţia asta.
- Nu, n-am fi purtat-o. Are o fixaţie evidentă a morţii. Care s-a accen-tuat de când a murit câinele.
- Câinii mai mor, spuse Peter brutal. Face parte din procesul de maturizare.
- Poate pentru tine. Dar ar fi trebuit să-l vezi ieri. Imaginaţia i-a luat-o razna. A devenit o autoritate mondială în materie de execuţii. Iar la Mac-beth... nu mai avea răbdare să stea pe scaun.
- Păi, e vina ta. N-ar fi trebuit să-l duci la blestemăţia aia de piesă, dacă ştii că are probleme.
- Ştiu că n-ar fi trebuit. Dar nu e aşa din cauza teatrului şi ştii asta foarte bine, Peter.
- Bine, am priceput. Şi ce vrei să fac eu?
- Să petreci mai mult timp cu el. Să-l mai scoţi în lume. O să-l aduc mai des la Londra şi tu poţi să ieşi cu el.
- Bine, s-a făcut. începând de azi. După ce termin cu arabii. Vor să cumpere avioane de vânătoare şi să le folosească unii împotriva altora. Adu-mi-l la Whitehall la douăsprezece. Până atunci mă eliberez.

Lady Anne avea oră la coafor şi pe urmă la croitoreasă, astfel că Tho-mas era singur în taxiul care tocmai trecea pe lângă Big Ben şi pe lângă Parlament. Propriile sentimente îl derutau. Felul în care tata vorbise despre el mai devreme îl mai ustura şi acum, dar era şi curios să vadă ce urmează. Nu era oricine fiu de ministru. Mai presus de orice, la coborârea din taxi în faţa clădirii guvernamentale victoriene, înalte şi cenuşii, Thomas era emoţionat. Pe placa aurie de deasupra intrării largi scria: MINISTERUL APĂRĂRII. Aproape amuţi când trebui să îi explice ce căuta acolo unui portar care părea să creadă că

în fişa postului scria că, în relaţiile cu publicul, era obligat să afişeze o expresie bănuitoare.
Thomas aşteptă aproape cinci minute. Greta îşi facu apariţia în capul scărilor acoperite cu un covor roşu, îmbrăcată într-un costum gri închis, croit să îi pună în relief silueta şi să îi dezvăluie cum nu se poate mai bine picioarele lungi şi bronzate. Timp de o clipă, pe Thomas îl luă ameţeala şi visul recent despre Greta îi reveni cu intensitate bruscă.
Ea coborî în fugă scările, ducând în mână un coş pentru picnic.
- Am veşti proaste, mă tem. Tatăl tău nu poate să vină. Azi-dimineaţă a avut loc un mic dezastru. Saudiţii ameninţă să revoce un contract mare pentru armament. Oricum, îi pare foarte rău. Sper că nu te superi dacă îl înlocuiesc eu, spuse Greta, conducându-l pe Thomas afară din clădire şi suindu-l într-un taxi. M-am gândit la un picnic pe malul râului, după ce vedem Parlamentul.
Thomas era impresionat. Sentimentele sale faţă de Greta erau la fel de neclare ca întotdeauna, dar tata îl abandonase şi era frumos din partea ei că se ocupa de el. Aşezat în maşină, alături de ea, simţi furnicături pe piele la gândul zilei care îl aştepta.
Era vacanţa de vară şi Parlamentul nu avea şedinţă. Băncile lungi de piele verde din Camera Comunelor nu-i stârniră prea mult interes lui Thomas, nici măcar când Greta îi arătă banca din faţă, rezervată mem-brilor guvernului, şi microfonul de la care vorbea tata atunci când făcea o declaraţie. Dar fata îi spuse anecdote picante despre politicieni importanţi, prefaţând fiecare dezvăluire cu avertismentul: „Să nu spui un cuvânt, că dau de belea cu tatăl tău.“
Soarele strălucea pe cerul înalt şi fără nori când ajunseră înapoi în piaţa Parlamentului. Se îndreptară spre parc, ducând împreună coşul. Deasupra lui era o pătură, pe care Greta o întinse pe iarbă, aproape de apă.
- Ieri am fost cu vaporaşul, spuse Thomas făcând conversaţie, în timp ce ea desfacea mâncarea. Eu şi mama - am mers de-aici până la Turn. Am trecut pe lângă Poarta Trădătorilor.
- Ah, ce loc sinistru, spuse Greta. N-am mai fost acolo de prima dată când am sosit la Londra. Anne Boleyn. Catherine Howard.

- Da. Am văzut unde au fost executate.
- De ticălosul ăla de Henric al VUI-lea. Cel mai scârbos bărbat din istorie. Se însoară cu fete frumoase, care au o treime din vârsta lui - şi din greutatea lui - şi pe urmă le omoară când îşi găsesc câte un iubit.
- Dar nu şi-au găsit, sări Thomas. Cel puţin Anne Boleyn. Aşa i-a spus Thomas Cromwell regelui, dar nu era adevărat.
- îmi pare rău că aud asta. Eu una ştiu ce-aş fi făcut dacă m-aş fi mă-ritat cu ţapul ăla bătrân.

Thomas nu răspunse. Faptul că Greta fă.cea referire la propriul ei sex îi aduse un val de sânge în obraji. Se întoarse cu spatele.
- Hai să nu mai vorbim de oameni executaţi. E o zi mult prea frumoasă. Şi nu vreau să fiu făcută vinovată pentru încă o noapte nedormită.
- Cum adică? Am dormit foarte bine.
- Mama a spus altceva, Thomas. A spus că aveai cearcăne sub ochi. Şi că probabil n-ai dormit deloc.
- A, vrei să zici ieri-noapte.
- Da, exact, spuse Greta, privindu-1. Maşinile fac cam mult zgomot, mai ales după miezul nopţii. De multe ori mă ţin trează.
- Eu n-am avut probleme. Nici ieri-noapte, nici noaptea trecută. Nu ştiu despre ce vorbea mama.

Greta zâmbi. Păru să se detensioneze vizibil, iar Thomas înţelese că ultimul lucru de care avea nevoie era ca ea să îl suspecteze că o spionase. Cu toate acestea, simţi şi un fior de neloialitate. Nu mai putea nici să petreacă ceva timp cu Greta fară sentimentul că face un gest urât faţă de mama. în plus, mai erau şi alte lucruri de care ştia că nu are voie să uite. Ca de pildă bărbatul cu cicatrice şi minciuna despre plecarea la Man- chester. Dar îi era greu să rămână vigilent când ea era atât de atrăgătoare şi facea atâtea eforturi să se poarte frumos.
- Am adus vin alb, spuse ea. O picătură n-o să-ţi strice, dar să nu le spui alor tăi.

Pentru secretul acesta nu mai era nevoie de angajamente verbale. Paharul de plastic luat din mâna întinsă a Gretei era suficient pentru a

pecetlui complicitatea, iar alcoolul făcu totul să strălucească în lumina caldă a soarelui de amiază.

- Of, ce bine era dacă eram îmbrăcată cu ceva mai confortabil! Greta îşi scoase sacoul şi îşi desfăcu primii nasturi de la bluză. Deja îşi aruncase din picioare pantofii cu tocuri înalte.

- Coşul nu-i destul de mare ca să mai încapă şi perne în el. Auzi, nu pot să folosesc sacoul ăsta. îmi trebuie la serviciu. Te superi dacă mă folosesc de picioarele tale pe post de pernă?

Thomas înclină din cap. Nu avu curaj să deschidă gura pe când Greta se întindea pe pătură, cu capul la el în braţe. Ea închise ochii şi oftă. Thomas stătea întins pe-o parte, cu capul pe un braţ care începu să-l doară curând, dar nu se clinti. în schimb, îşi aşeză celălalt braţ aproape de locul unde coama de păr negru a Gretei se răspândise peste pânza de cu-loare deschisă a pantalonilor pe care i-i cumpărase mama cu o zi înainte.

Şovăi un timp parcă nesfârşit înainte de a mângâia părul acela. După o clipă, ea întoarse capul uşor, ca şi cum ar fi vrut să se aşeze mai bine în braţele lui şi, privind în jos, Thomas îi zări partea de sus, rotunjită, a sânilor. Fără să deschidă ochii, Greta începu să vorbească pe un ton senzual, pe jumătate adormit.

- Ştii că ţin la tine, Thomas. Am ţinut întotdeauna. Eşti atât de diferit de tatăl tău, dar îmi aduci aminte de el.

- Şi eu ţin la tine, şopti băiatul.

- De el şi de un băiat pe care l-am cunoscut la şcoală, cu ani în urmă, continuă Greta visător. Şi de el îmi aminteşti. Pierre îl chema. Mereu recita poezii şi spunea poveşti trăsnite. Tatăl lui venise din Franţa.

- Şi ce s-a întâmplat cu el?

- Cu Pierre? A părăsit şcoala. A venit în sud. N-am mai auzit nimic de el de o veşnicie. Probabil că de-acum are o nevastă şi doi virgulă cinci copii.

O cută îi brăzdă fruntea largă până la sprâncenele negre. Thomas încercă fără succes să o netezească, folosind dosul palmei.

- Şi eu semăn cu el? o întrebă el.

- îmi pare rău, Thomas. E trecutul. Nu-mi place să vorbesc despre el.

Zâmbi în sus, către el, dar vraja după-amiezii se rupsese. Big Ben bătu
de trei şi Greta se ridică în şezut.

- E timpul să strângem.Trebuie să ajungem acasă în douăzeci de minute.
- De ce? întrebă Thomas.
- Acolo mă întâlnesc cu tatăl tău. Ca să mergem la următoarele întru-niri. Să sperăm că i-a rezolvat pe saudiţi.
- Pe cine să rezolve?
- Pe saudiţi. Nu eşti în stare să ţii minte nimic?

Thomas parcă îşi amintea ceva legat de motivul absenţei tatei, dar acesta nu părea important. Tata era mereu absent. Ce conta era această după-amiază împreună cu Greta: soarele şi vinul alb, capul ei odihnin- du-i-se în poală, mâna lui prin părul ei, iar acum trebuia să se termine totul. De ce? Din cauza tatei şi a slujbei lui idioate.
Nu stătuseră mai mult de un minut la bordură, când lângă ei opri un taxi. Porniră în viteză spre Chelsea şi semafoarele parcă se schimbau în verde la comandă, când se apropiau de ele.
Alături de el, Greta îşi verifica mesageria vocală de pe telefonul mobil, iar Thomas avu senzaţia că deja îl lăsase şi pe el, şi picnicul departe, în urmă. Se gândi că s-ar putea să treacă săptămâni întregi până să o vadă iar. îl copleşeau emoţii violente. Uitase de loialitatea faţă de mama şi de bănuielile faţă de Greta. Nu mai voia decât să spună ce avea de spus înainte ca taxiul să ajungă acasă.
în sfârşit, un semafor roşu. Erau în apropiere de podul Chelsea.

- Greta, începu el, iar glasul îi sună în şoaptă.

Greta puse mobilul deoparte, în geantă.

- Da, Thomas. Ce e?

Dulceaţa senzuală îi revenise în voce.

- Ştii ce simt faţă de tine?
- Ce simţi faţă de mine, Thomas?
- Simt că eşti foarte frumoasă.
- Eşti tare drăguţ, spuse Greta, percepându-i dorinţa.
- Nu, nu sunt, se răsti el, cu o vehemenţă neaşteptată. Tu eşti frumoasă. N-am întâlnit în viaţa mea pe cineva atât de frumos ca tine.

- Dar ai să întâlneşti, Thomas. Ai să întâlneşti.
- Nu spune asta. Greta, te iubesc. Nu se vede? Nu simţi nimic pentru mine?
- Ţin la tine. Nu. îmi eşti foarte drag. Dar mai mult de-atât nu se poate. Sunt prea mare pentru tine, Thomas.

în ochii copilului apărură lacrimi. Greta îi puse o mână sub bărbie şi el se întoarse, pe jumătate fără voie. îl sărută pe frunte.

- Nu plânge, Thomas. Nu strica după-amiaza asta minunată.

Taxiul opri în faţa casei, iar Thomas îl văzu pe tata în prag. întârzie o clipă, apoi o urmă Greta pe trotuar. în clipa aceea, nu ştia dacă o iubea sau o ura pe femeia aceasta misterioasă, cu ochi verzi, care începuse să îl obsedeze.

în timp ce cobora, o zări pe mama în picioare, încadrată de una din ferestrele înalte ale salonului de zi; nu avea să mai uite niciodată expresia de infinită tristeţe de pe chipul ei. Parcă ar fi ştiut că mai avea numai două luni de trăit.

Capitolul 6

- Şi acum, Onorată Instanţă, permiteţi-mi să chem primul martor, spuse John Sparling, întorcându-se cu spatele la juriu şi concentrându-şi atenţia asupra bătrânului judecător de deasupra capului lui, ocupat cu ascuţitul unui set de creioane colorate.

Sparling era de părere că pledoaria de deschidere mersese bine. Juriul se arătase tulburat la vederea fotografiilor. Acum trebuia să clădească, pornind de la acest efect, şi cine era mai potrivit pentru a menţine atenţia juriului concentrată asupra îngrozitoarei morţi a lui lady Anne decât ofiţerul care fusese la faţa locului? Cu cât se gândeau mai mult la ea, cu atât vor fi mai dispuşi să îl urmeze pe Sparling pe drumul presărat cu probe indirecte şi dovezi necoroborate care ducea către acuzată.

Detectivul Butler intră în sala de judecată în urma domnişoarei Hooks, mărunţelul aprod. Dominând-o din boxa martorilor, citi jurământul de pe cartonaşul pe care aceasta i-l ţinu în faţa ochilor. Trebuie să aibă doi metri, îşi spuse Greta. Detectivul Uriaş.

- Am ajuns la House of the Four Winds la ora zece şi cincizeci şi cinci de minute seara, chemat la faţa locului de cei doi ofiţeri care au răspuns apelului iniţial, spuse detectivul Butler. Ofiţerii au

descoperit cadavrul şi au căutat în toate camerele, dar fără să modifice câmpul infracţional. Când am ajuns, m-am convins că totul' era la fel ca atunci când Thomas Robinson plecase de acasă, pentru a da alarma.

- Ce nevoie avea să facă aceasta? întrebă Sparling.
- Linia telefonică de pe peretele exterior al casei fusese tăiată.
- Ce altceva aţi mai găsit în această zonă?
- în stânga acestei intrări laterale se află un birou, cu două ferestre. Un ochi de geam de la fereastra din stânga fusese spart.
- Cu ce?
- Nu pot să spun decât că s-a folosit un obiect contondent, neascuţit şi dur, cu o suprafaţă netedă.
- Putea fi patul unui pistol?
- Da. Fereastra era deschisă şi am găsit pământ umed şi alte resturi în birou şi în holul principal, ceea ce pare să indice că intruşii au pătruns pe geam în birou, apoi au trecut prin aceste încăperi şi au urcat scara principală. Trupul lui lady Anne a fost găsit la mijlocul distanţei dintre palierul de sus şi o bibliotecă mare, care se deschide, având în spate o ascunzătoare.
- Aţi găsit vreo dovadă materială care să ducă la identificarea făptaşilor?
- Am găsit o cantitate mică de sânge pe pervaz, din care am obţinut un profil ADN, dar care nu coincide cu al nici unui suspect din baza noastră de date. în afară de aceasta, nu avem decât urmele de pantof şi cele lăsate de cauciucurile maşinii pe alee. Intruşii au purtat mănuşi, probabil. Nu avem nici o amprentă digitală.
- Mulţumesc, domnule detectiv Butler. Vă rog să continuaţi.
- Dormitorul fusese devalizat. Nici una din celelalte încăperi ale casei nu părea să fi fost cercetată.
- Ce vreţi să spuneţi prin „cercetată", domnule ofiţer?
- Tablourile erau toate date jos de pe pereţi şi sticla care le acoperea pe unele era spartă. Sertarele unui scrin erau smulse şi conţinutul împrăştiat peste tot pe jos. Seiful de deasupra căminului era gol. Este imposibil de spus dacă persoana care l-a deschis ştia sau nu combinaţia.

- Acum am să vă rog să ne descrieţi cu ce era îmbrăcată lady Anne.
- Cu o cămaşă de noapte albă, fară papuci.
- Ceva bijuterii?
- Avea verigheta. Fără alte bijuterii.
- Şi rănile?
- Două plăgi împuşcate. Una în zona dreaptă dintre gât şi umăr. Cea-laltă la ceafa. Pe partea stângă a gâtului, decedata avea o zgârietură uşoară.
- Vă mulţumesc. Acum, ne puteţi ajuta să înţelegem pe unde s-a pătruns în casă?
- Da. în seara aceea, puţin după ora nouă, a început ploaia, iar urmele lăsate de intruşi s-au păstrat în apropiere de poarta dinspre nord şi, într-o oarecare măsură, pe peluza nordică. Erau două rânduri de urme.
- Şi poarta?
- Este, de fapt, o uşă tăiată în zid. Era închisă, dar descuiată. Urmele indicau clar că intruşii au intrat pe acolo şi tot pe acolo au ieşit.
- Aţi cercetat broasca, domnule ofiţer?
- Da. Părerea mea este că a fost descuiată cu cheia. Dacă s-ar fi folosit şperaclul, acesta ar fi lăsat zgârieturi în interior, iar noi nu am găsit aşa ceva.
- înţeleg, spuse Sparling. Acum, ceva mai devreme aţi făcut referire la urmele de cauciucuri de pe alee. Vă rog să ne vorbiţi despre ele.
- Da. Sunt un tip folosit în general pentru vehiculele Mercedes din clasa C, o maşină care a întors în viteză în dreptul porţii dinspre nord, după care s-a îndepărtat.
- Celelalte intrări pe proprietate erau deschise?
- Numai poarta principală, lăsată deschisă de Thomas Robinson când s-a dus acasă la Christopher Marsh, să anunţe cazul.
- Bun. Vă mulţumesc, domnule detectiv Butler. Vă rog să aşteptaţi aici, colegul meu s-ar putea să vrea să vă pună câteva întrebări.

- Doar câteva, domnule ofiţer, spuse Miles Lambert, ridicându-se încet în picioare. Doar câteva. Nu vrem să vă ţinem de la datorie.
Cu privirile fixate pe deasupra creştetului lui Lambert, Buder aşteptă.
- „Devalizat", domnule ofiţer. Un cuvânt tare, care vrea oare să spună că aceia care au făcut devalizarea nu ştiau ce caută?
- N-aş putea spune, domnule. N-am fost de faţă.
- Da, domnule detectiv, aşa este, îl întrerupse judecătorul. Domnule Lambert, limitaţi-vă la întrebări, vă rog. Nu faceţi afirmaţii.
- Vă cer iertare. Acum, domnule ofiţer, poarta dinspre nord - vi s-a părut că a fost descuiată cu cheia.
- Da. După o examinare atentă a broaştei, m-am convins.
- Mulţumesc. I-aţi declarat ceva mai devreme domnului Sparling că, în seara aceea, ploaia a început puţin după ora nouă.
- Da.
- Şi vremea înainte de ploaie fusese caldă sau rece?
- Fusese o seară caldă. Dosarul include şi un raport meteo.
- Da, îl am. Acum, ne-aţi vorbit despre geamul spart din birou, dar cum rămâne cu restul geamurilor din casă? Era vreunul deschis?
- Cel din camera copilului, dar nu-mi aduc aminte de vreun altul.
- Mulţumesc. Aş vrea acum să avansăm în timp cu ceva mai mult de un an. Până miercurea trecută, seara, mai exact, pe data de 5 iulie. Este adevărat, nu-i aşa, că miercurea trecută aţi fost chemat din nou la House of the Four Winds? Pentru cercetarea la faţa locului?
- Da. Am ajuns acolo puţin înainte de ora opt seara.
- Cine mai era acolo la sosirea dumneavoastră?
- Thomas Robinson şi doi ofiţeri de la secţia de poliţie din Carmouth. De asemenea prezent era detectivul sergent Heams.
- Aţi discutat cu Thomas despre ceea ce susţine că s-ar fi întâmplat. Relataţi-ne ce v-a spus. Pe scurt.
- Mi-a spus că a auzit o maşină trăgând pe alee şi că a văzut doi bărbaţi intrând pe poarta dinspre nord şi traversând pajiştea către uşa principală. Că s-a ascuns într-o banchetă din hol, în timp ce cei doi scotoceau prin casă, şi că aceştia au plecat când au auzit sirena poliţiei. Thomas a chemat poliţia imediat ce i-a văzut.

- Sau aşa susţine. Acum, domnule ofiţer, sunt convins că aţi cercetat toate zonele unde susţine Thomas că au fost indivizii?
-Da.
- Aţi căutat indicii - probe criminalistice, amprente, ADN?
- Exact.
- Şi aţi găsit ceva, domnule ofiţer? Ceva cât de mic?
- Nu, domnule, nu am găsit nimic care să arate că au intrat în casă şi nimic care să arate că nu au intrat.
- Haideţi să ne ocupăm puţin de aspectul acesta, vreţi? Să începem cu aleea. Aţi găsit urme de maşină?
- în seara aceea nu a plouat şi nu plouase de mai multă vreme, de aceea nu m-aş fi aşteptat să găsesc urme, decât dacă maşina ar fi mers sau ar fi întors în viteză.
- Acum, poarta - era deschisă sau închisă?
- Era încuiată.
- Şi nu se vedeau semne că ar fi fost forţată?
-Nu.
- Mulţumesc, domnule detectiv. Mi-aţi fost de mare ajutor.
Miles Lambert se aşează greoi, tamponându-şi obrajii cu o batistă stacojie.
Vineri, curtea se întruni abia la unsprezece şi jumătate. Juratul indian cu turban avusese o problemă nespecificată, care îl împiedicase să ajungă la timp la tribunal, dar se aşeză alături de sosia lui Margaret Thatcher cu aceeaşi expresie impenetrabilă ca şi în ziua precedentă. Doamna Thatcher în schimb avea o expresie mai fioroasă.
Primul martor fu Margaret Ball, mama lui Edward Ball, în casa căruia ar fi trebuit să rămână Thomas în noaptea crimei. Venise de la Flyte cu trenul şi se afla pentru prima dată într-o sală de tribunal. în cele din urmă, cu multe încurajări din partea lui Sparling, reuşi să depună mărturie.
Apoi Miles Lambert îşi începu întrebările.
- Aţi văzut vreo lumină aprinsă în casă când l-aţi adus pe Thomas, după ce şi-a sunat mama la telefon?
- Nu cred. Ca să fiu sinceră, nu prea m-am uitat.
- Şi nu sunteţi sigură de oră, în afara faptului că era trecut de opt?

- Aşa e. Când a sunat soţul meu să-mi spună că întârzie.
- Drumul cu maşina până la House of the Four Winds v-a luat mult?
- Zece sau cincisprezece minute.
- Bun. Acum, încă o singură întrebare cu privire la seara aceea, doamnă Ball. Cât timp credeţi că a trecut din momentul în care şi-a sunat Thomas mama şi până v-aţi urcat în maşină, să-l duceţi acasă?
- Ăă, nu ştiu. Mi-e greu să-mi amintesc.
- încercaţi, doamnă Ball. Vă rog, încercaţi.
- Păi, îmi aduc aminte că am discutat puţin despre ce-ar putea-o îm-piedica să răspundă la telefon. Thomas spunea că poate a scos din priză aparatul din dormitor sau ceva asemănător. Şi nu mai ştiu... e posibil ca tocmai atunci să fi sunat soţul meu.
- La ora opt.
-Da.
- Deci este posibil să fi trecut zece sau cincisprezece minute între mo-mentul în care Thomas şi-a sunat mama şi cel în care aţi plecat cu maşina?
Doamna Ball părea nehotărâtă.
- Da, bănuiesc.
- Mulţumesc, doamnă Ball. Asta e tot.
Următorul martor erajane Martin, menajera, purtând pentru apariţia în instanţă o rochie simplă şi neagră şi o pereche de pantofi negri, de lac, fără pretenţii. Părul alb îi era prins cu un pieptene de abanos. John Sparling avea o mulţime de întrebări pentru ea.
- De când o cunoaşteţi pe învinuită?
- De vreo trei ani. Poate un pic mai mult.
- Cum aţi descrie relaţia care s-a stabilit în această perioadă între ea şi lady Anne?
- Normală la început, dar spre sfârşit cred că se urau.
- Cum de-aţi ajuns la această opinie?
- După ce-a spus fiecare când a murit căţeluşa.
- înţeleg, doamnă Martin. Acum, cred că avem nevoie de ceva mai multe informaţii. Despre al cui câine vorbim?
- Al lui Thomas. Stăpâna i-o făcuse cadou când împlinise cincisprezece ani, imediat după ce s-au întors de la Londra. Bătrânul

labrador, Barton, murise şi Mattie ar fi trebuit să-l mai înveselească. Era mică şi drăgălaşă, un terrier Highland. Necazul a pornit de la Mattie, care alerga peste tot, adăugă menajera.

- înţeleg, zise Sparling cu o jumătate de surâs. Vă rog să ne explicaţi.

- Mattie ar fi trebuit ţinută în casă până era dresată. Toată lumea tre-buia să aibă grijă să verifice să fie închisă, înainte de a ieşi pe uşă. Ei, şi sir Peter şi Greta nu mai trecuseră prin Flyte de mai bine de-o lună. Stăpâna a fost tare supărată când sir Peter n-a ajuns la ziua lui Thomas, pe 13 aprilie, iar el a promis că vine în weekendul următor.

- La momentul acela, de cât timp o aveau pe Mattie? întrebă Sparling.

- De ceva meii mult de-o săptămână. Ei, şi au venit amândoi vineri seară, târziu. A doua zi de dimineaţă, sir Peter s-a sculat devreme şi a plecat cu maşina. Spălam geamurile în salon când l-am auzit întorcându-se. Cred că şi Mattie l-a auzit, fiindcă era deja la uşă, făcând scandalul pe care îl făcea de obicei: sărea, lătra, zgâria uşa şi tot aşa. Imediat, Greta s-a dus şi i-a dat drumul. Căţeaua a zbughit-o ca din puşcă, a coborât scările şi a ieşit pe poartă. Ghinionul a făcut ca tocmai atunci să treacă o maşină. Săraca de ea, nici n-a văzut-o.

Doamna Martin îşi deschise geanta şi scoase o batistă de dantelă, cu care îşi tamponă ochii. Membrii juriului se arătară oripilaţi.

- Şi ce s-a întâmplat după aceea, doamnă Martin?

- Sir Peter a adus căţeluşa în casă. Se vedea că e moartă, biata de ea. Şi a pus-o pe bancheta din hol. Ei, şi tocmai atunci a coborât Tom. Era într-un hal fară hal. Nu avea căţeluşa decât de o săptămână şi s-o vadă moartă aşa, a fost îngrozitor pentru el. Şi când a aflat că Greta îi dăduse drumul, s-a pierdut cu firea.

- înţeleg. Şi ce-a făcut Tom când s-a pierdut cu firea?

- S-a dus la Greta şi nu ştiu dacă a lovit-o sau nu, fiindcă totul s-a pe-trecut foarte repede, dar ştiu că ea l-a îmbrâncit. A căzut pe banchetă şi a dat jos corpul căţelului. Toată povestea a fost oribilă. Stăpâna era în capul scărilor şi, când Greta l-a îmbrâncit pe Tom, s-a înfuriat foarte tare.

N-am văzut-o niciodată într-o asemenea stare, şi o cunosc de când era mică.
- Şi ce a făcut?
- A coborât scările în goană, de parcă luase casa foc, şi i-a spus vreo două Gretei. Şi pe bună dreptate, dacă mă-ntrebaţi pe mine.
- Domnul Sparling nu v-a întrebat, doamnă Martin, spuse judecătorul ferm. Vă rog să nu ne oferiţi păreri. Spuneţi-ne doar ce s-a întâmplat.
Doamna Martin se răsuci cu spatele la el, strângând din buzele palide.
- Vă rog, relataţi-ne ce a spus lady Anne, o invită Sparling, punând în voce un ton împăciuitor.
- I-a zis că e vulgară şi că n-are ce căuta în casă.
- Ce s-a petrecut după aceea?
- Păi, atunci s-a băgat sir Peter între stăpână şi învinuită, ca să-i spună stăpânei că e nedreaptă. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. In loc să-i ia apărarea soţiei, el o ataca.
- Doamnă Martin, spuse judecătorul, nu vă mai atrag atenţia încă o dată.
- Păi, asta i-a spus stăpâna, nu e doar părerea mea. Şi ce-a făcut sir Peter? S-a întors pe călcâie şi a plecat.
- Şi ceilalţi? Ce-au făcut? întrebă Sparling.
- Stăpâna i-a mai zis Gretei vreo două lucruri adevărate. I-a zis că l-a montat pe sir Peter împotriva ei şi că i-a băgat idei proaste în cap lui Thomas. I-a zis că e un şarpe otrăvit.
- înţeleg. învinuita i-a răspuns, s-a apărat?
- Nu, n-a scos un cuvânt. Asta până când stăpâna a plecat cu Tom şi ea s-a crezut singură.
- Cum de-a crezut aşa ceva?
- Când au început ţipetele, eu am intrat înapoi în salon, dar ea era tot în hol şi a zis... (Doamna Martin şovăi.) Vreţi să spun toate vorbele?
- Da, doamnă Martin, îi replică judecătorul. Toate vorbele, vă rugăm.

- Păi, a făcut-o pe stăpână „scârbă înţepată" şi a spus: „Pân-aici ţi-a fost, doamnă Mironosiţă. Las' că vezi tu." Şi a vorbit cu un accent greu şi aspru, parcă atunci îşi dădea arama pe faţă.
- Doamnă Martin, v-am avertizat în mod repetat să ne relataţi ce aţi văzut şi aţi auzit, nu ce credeţi, spuse judecătorul. Refuzul dumneavoastră de a respecta instrucţiunile va avea un efect negativ asupra procesului. Ne întrerupem pentru masa de prânz şi, când reluăm, vreau să îmi pro- miteţi că veţi proceda aşa cum vă cer. Ne întrunim din nou la ora două.

Greta părăsi tribunalul pe o uşă lăturalnică, îndreptându-se spre Blackfriars Pier. Peter era într-o şedinţă pe care nu o putuse amâna, iar ea se bucura că e singură, chiar dacă cel la care se gândea, cu privirile aţintite asupra apei cenuşii, tot soţul ei era. Nu marea, ci râul îi aduse aminte de dimineaţa aceea când îl urmase pe cel care la vremea aceea îi era şef, până pe plaja de la Flyte.

Ieşise în goană pe uşa casei, dornică să pună o distanţă cât mai mare între ea şi câinele mort din hol. Afară, făcuse la dreapta şi îl zărise pe Peter chiar când acesta ieşea pe poarta dinspre nord, pe potecă, şi se luase după el. îl prinse din urmă în locul unde se oprise, aproape de marginea apei.

Avea un aer nespus de trist şi, când a început să vorbească, a facut-o cu un glas încâlcit şi sugrumat, care parcă nu era al lui.

- îmi pare rău pentru tot ce ţi-a spus, Greta. îmi pare foarte rău.
- Nu-i nimic. Nu mă supăr.

Era emoţionată şi spusese primele cuvinte care îi trecuseră prin minte.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat cu familia asta, a reluat el după o vreme. Lo-cul ăsta are ceva. N-am fost niciodată fericit aici. Locul ăsta mă înfrânge.
- Pe tine nu te înfrânge nimic, Peter. Nimic, a spus ea ca şi când ar fi fost o declaraţie de credinţă sau literă de lege.
- Te înşeli, i-a replicat el. Casa asta mă înfrânge, şi totuşi Annie o iu-beşte atât de mult. Mai mult decât orice altceva pe lume, cred, cu excepţia lui Thomas. Am încercat... Domnul mi-e martor că am încercat să fac lucrurile să meargă. Dar de fiecare dată când vin aici, mă simt mai străin, cu costumul meu de la oraş şi mintea mea de

orăşean. Uite ce s-a întâmplat azi. A trebuit să mă duc până în Flyte dis-de-dimineaţă, ca să iau ziarele. M-am întors şi-am omorât prăpăditul ăla de câine.

- A fost un ghinion, Peter, atâta tot, a spus Greta alinător.

Peter nu i-a răspuns şi ea nu a mai zis nimic. După o vreme, l-a lăsat acolo şi s-a întors pe potecă spre casă, pentru a înfrunta familia. Bătrâna menajeră era din nou în boxa martorilor.

- Sunteţi gata să începem, doamnă Martin? o întrebă judecătorul, ui- tându-se în jos la ea din înălţimea scaunului său.
- Sunt gata.
- Aşa cum ne-am înţeles înainte de pauză?

Doamna Martin răspunse printr-o aplecare scurtă a capului.

John Sparling mai avea multe întrebări de pus.

- Doamnă Martin, vreau să trecem acum la ziua crimei, 31 mai, anul trecut. Aţi plecat de acasă imediat după ora cinci cu intenţia de a rămâne peste noapte în Woodbridge şi l-aţi lăsat pe Thomas la locuinţa unui prieten din Flyte. Aţi contribuit în vreun fel la acest aranjament?
- Nu. Greta mi-a spus că a sunat doamna Ball, mama prietenului lui Thomas, şi eu m-am oferit să-l duc cu maşina.
- Aţi discutat despre acest aranjament cu lady Anne?
- Nu. Am presupus că era la curent, bineînţeles.
- Ce aţi făcut înainte de a pleca de acasă împreună cu Thomas?
- Ce fac întotdeauna. Am verificat geamurile şi uşile, să fie toate închise.
- Care uşi?
- Uşile de la casă - toate, mai puţin cea de la intrare - şi poarta dinspre nord. De asemenea, am controlat poarta dinspre est, după care am ieşit pe cea de vest şi am încuiat în urma mea.
- Şi ferestrele?
- Erau toate închise. Şi sus, şi jos.
- Puteţi să ne spuneţi la ce oră aţi ajuns la Flyte?
- Puţin înainte de cinci şi jumătate. îmi aduc aminte că Thomas s-a văicărit tot drumul că nu vrea să meargă. Pe stăpână o durea capul şi ar fi vrut să stea acasă, cu ea.

- Mulţumesc, doamnă Martin. Acum aş vrea să trecem la alt subiect. Cunoşteaţi bijuteriile lui lady Anne?
- Da. Le îngrijesc de treizeci de ani.
- Şi aţi făcut această listă de obiecte care au dispărut din seiful aflat în dormitorul lui lady Anne, în noaptea în care ea a fost ucisă.
Sparling îi întinse domnişoarei Hooks un document, iar ea i-l înmână martorei. Menajera deschise geanta, scoase o pereche de ochelari şi îşi trecu degetul osos de sus în jos peste listă.
- Sunt toate? întrebăjohn Sparling nerăbdător.
-Da, e lista mea, spuse doamna Martin cu hotărâre. Tare erau frumoase. Mi-o amintesc pe stăpână purtând colierul cu rubine prima oară când a ieşit în societate, la un bal la palatul St James. Arăta minunat. Avea părul strâns şi cercei cu diamante în urechi...
- Mulţumesc, doamnă Martin, o întrerupse Sparling. Suntem obligaţi să ne grăbim. Este o listă asupra căreia s-a căzut de acord, Onorată Instanţă, şi avem copii şi pentru membrii juriului, la care am ataşat o declaraţie a companiei de asigurări asupra valorii. Veţi vedea că valoarea netă este de peste două milioane de lire.
- Da, foarte bine, domnule Sparling, spuse judecătorul Granger, nelu- ând în seamă exclamaţiile de uimire pe jumătate înăbuşite ale unora dintre juraţi.
In timp ce domnişoara Hooks împărţea copii ale documentelor, doamna Martin îl ţintuia pe John Sparling cu privirea pe deasupra oche-larilor de citit, ca şi cum ar fi vrut să-i arate limpede că nu-l iertase pentru impoliteţea întreruperii. Sparling însă era neimpresionat.
- De asemenea, se ştie că nici unul dintre obiectele de pe listă nu a fost recuperat, cu o singură excepţie: proba acuzării numărul treisprezece. Aş dori să vă uitaţi puţin la ea, doamnă Martin. Recunoaşteţi obiectul?
- Da. Sir Peter i l-a făcut cadou stăpânei după căsătorie. înăuntru e o fotografie cu ei doi.
- Când aţi văzut ultima dată acest medalion, doamnă Martin?
- Păi, n-aş putea să vă spun precis, dar cred că stăpâna îl purta în ziua în care a murit. Avea o bluză, dar îmi amintesc că i-am observat lanţul de aur la gât, în timpul mesei de prânz.

- Mulţumesc, doamnă Martin. Asta este tot ce am vrut să vă întreb.

Miles Lambert se ridică în picioare şi zâmbi în direcţia adversarului. Doamna Martin îşi răsuci capul spre el, mişcare care îi evocă imaginea unui comandant de tanc îndreptând turela spre un nou inamic.

- Aş dori să vă întreb, doamnă Martin, despre plimbările obişnuite ale fostei dumneavoastră stăpâne. îi plăcea să iasă la plimbare, nu-i aşa?
- Ieşea să se plimbe în fiecare zi. Nu-i nimic rău în asta.
- Absolut nimic, bineînţeles, o aprobă Miles. Plimbările trebuie să fie foarte plăcute într-un colţ de ţară plăcut cum e coasta Suffolk-ului. Lui lady Anne trebuie să-i fi plăcut mult să iasă din casă în serile calde de vară. Nu-i aşa, doamnă Martin?
- Tot ce se poate.
- Şi lady Anne se ducea de obicei să se plimbe pe plajă?
- întocmai.
- Ieşea pe poarta dinspre nord şi cobora pe potecă. Presupun că uneori mai uita să încuie poarta când se întorcea. Nu e posibil, doamnă Martin? în serile frumoase.
- Aa, acum pricep. Vreţi să spuneţi că stăpâna a lăsat poarta descuiată ca să intre indivizii ăia. Luaţi-vă gândul. N-a lăsat-o ea.
- Dar n-aveţi de unde să ştiţi sigur, doamnă Martin, nu-i aşa?

Pentru că dumneavoastră eraţi deja plecată, spuse Miles repede, nelăsându-i menajerei timp să răspundă. Aş vrea să ne întoarcem la ceva ce aţi declarat înainte de pauza de prânz, doamnă Martin. La evenimentele legate de moartea bietului câine. Spuneaţi că Thomas s-a repezit la clienta mea, iar ea l-a îmbrâncit. Poate veţi fi totuşi de acord că clienta mea a demonstrat o stăpânire remarcabilă atunci când a coborât lady Anne.

- A spus toate lucrurile alea când stăpâna n-o mai auzea. Mie nu mi se pare că asta e stăpânire.
- Ba nu, doamnă Martin. Nu le-a spus.
- Ba da. Dumnezeu mi-e martor că le-a spus.

Miles Lambert zâmbi.

- Chiar credeţi că clienta mea a comis o asemenea faptă, nu-i aşa, doamnă Martin?

Bătrâna îşi fixă privirea asupra avocatului apărării. înclină din cap.

- Şi pentru asta o urâţi, nu-i aşa?
- Da.
- Aţi urât-o întotdeauna, nu-i aşa?
- Nu. O urăsc pentru ce a făcut.
- V-a tratat cu superioritate, aşa-i? Aţi fost menajeră în casa aceea atâ-ţia ani şi, dintr-odată, a venit ea, care v-a tratat ca pe o servitoare. Asta v-a scos din sărite, nu-i aşa?
- Nu. Nu m-am mirat. Era la fel ca o mulţime de alţi tineri.
- îşi dădea aere. Nu-i aşa, doamnă Martin?
- Dacă ziceţi dumneavoastră.

Bătrâna îşi stăpânea bine sentimentele.

- Dar ce spuneţi dumneavoastră contează. Şi nu v-a plăcut nici felul în care a încercat să-l îndepărteze pe Thomas de dumneavoastră, nu-i aşa?
- Până la urmă, şi-a dat seama câte parale face. Doar că i-a luat un pic mai mult.
- Aţi urât-o de la bun început, insistă Miles.
- E un şarpe veninos! nu mai rezistă doamna Martin.
- Şi vreţi s-o vedeţi condamnată, nu?
- Vreau dreptate! se răsti ea. Pentru stăpâna mea. Pentru Thomas.
- Şi sunteţi în stare de orice ca să obţineţi ce vreţi, nu-i aşa?
- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.
- Ba înţelegeţi. Spun că aţi minţit în depoziţia dumneavoastră. Clienta mea n-a pronunţat niciodată expresiile „scârbă înţepată" sau „pân-aici ţi-a fost, doamnă Mironosiţă".
- Ba da. Dar n-a ştiut că sunt acolo. Proasta.

Aproape scuipase cuvintele.

- Doamnă Martin, regret să vă văd atât de supărată. Haideţi să trecem mai departe. Unde a plecat clienta mea după micul discurs pe care afirmaţi că l-ar fi ţinut?
- A ieşit prin faţă. Pe unde ieşise şi sir Peter. Ceva mai târziu, spre prânz, era în birou.

- Cum aţi ajuns să constataţi prezenţa clientei mele în birou?
- Pentru că stăpâna s-a dus să stea de vorbă cu ea. L-a luat pe Thomas cu ea şi a încercat să împace lucrurile. Aşa era ea, stăpâna mea - prea bună pentru noi, ceilalţi - dar n-ar fi trebuit să facă asta.
- Acum, doamnă Martin, aţi auzit ce s-a discutat în birou?
-Da.
- Spuneţi că lady Anne s-a dus să împace lucrurile. Clienta mea a ac-ceptat scuzele?
- Bineînţeles. Cred că s-a gândit că l-a prins pe Dumnezeu de picior.

Miles recurse la notiţe.

- Aş vrea acum să vorbim despre medalionul acesta. Lady Anne ţinea mult la el, nu-i aşa?
- Da. Era unul dintre lucrurile ei preferate.
- Este posibil să-l fi luat cu ea când s-a dus la Târgul de Flori din Chelsea, în joia dinaintea morţii?
- E posibil.
- Haideţi, doamnă Martin. Lady Anne pleca la Londra cu bijuterii. O ajutaţi să le aleagă, nu-i aşa?
-Da.
- Iar medalionul a fost una dintre piesele pe care le-a luat cu ea.
- Da, l-a luat cu ea, dar l-a adus înapoi. L-am văzut la gâtul ei în ziua în care a murit.
- Aţi văzut un lanţ de aur, pe care în declaraţie nu l-aţi menţionat. Să fie oare pentru că abia de curând v-aţi gândit la el? într una din serile lungi când mergeaţi cu Thomas pe coastă şi nu aveaţi nimic altceva de făcut decât să vorbiţi despre procesul acesta?
- Am destule de făcut. De când a murit lady Anne, eu conduc singură gospodăria.
- Aţi vorbit cu Thomas despre medalion, doamnă Martin?
- Se prea poate.
- Desigur că aţi vorbit. Iar el v-a spus cât de important este ca altcineva să declare că a văzut-o pe lady Anne purtând medalionul după ce s-a întors de la Londra. Nu-i aşa, doamnă Martin?
- Nu înţeleg ce tot spuneţi.

- Bine, doamnă Martin. Haideţi să trecem la ziua dinaintea crimei. Lady Anne a rugat-o pe Greta să aranjeze ca Thomas să îşi petreacă noaptea acasă la Edward Ball.
- Stăpâna n-ar fi făcut aşa ceva în viaţa ei. M-ar fi rugat pe mine.
- Dar dumneavoastră nu eraţi acolo duminică după-amiază, nu-i aşa doamnă Martin? Eraţi inaccesibilă.
- Ce legătură are cu duminică după-amiază?
- Atunci s-a dat telefonul. Haideţi să trecem la după-amiaza de luni. Spuneaţi că aţi controlat uşile şi ferestrele înainte de plecare. Era o după-amiază caldă, nu-i aşa, doamnă Martin? De aceea sir Peter şi lady Anne aveau geamul deschis în sufragerie.
- Tot ce se poate. Era o zi de vară.
- Da. Acum, ştim că, seara, lady Anne a luat un somnifer. Era un lucru normal pentru ea, am dreptate?
- Da. Mereu a avut probleme cu somnul, biata de ea.
- Vă mulţumesc. Acum, doamnă Martin, în fine, vreau să vă întreb câte ceva despre ce s-a petrecut la House of the Four Winds acum nouă zile; miercuri, 5 iulie. înainte să plecaţi la întâlnirea de la Flyte, aţi verificat uşile şi ferestrele, presupun.
-Da.
- Şi uşile de la casă erau încuiate.
-Da.
- Şi, când v-aţi întors, în casă erau poliţişti?
- Da. Erau patru, care scotoceau peste tot. Indivizii veniseră iar. Asta mi-a spus Tom.
- A, da, desigur, asta dacă nu cumva inventează.
Miles Lambert se aşeză brusc, lăsând-o pe menajeră fără replică, în boxa martorilor.

Capitolul 7

- Cum a mers, draga mea? întrebă Peter.
Stătea pe bancheta din spate a automobilului Daimler, împreună cu Greta. John, şoferul, îi ducea acasă de la tribunal. Londra defila egal dincolo de geamurile fumurii ale maşinii.
- Bine, presupun, îi răspunse ea.

Vocea îi suna obosit şi îndepărtat, deşi stătea alături de soţul ei, rezemată de umărul lui.

- Cine au fost martorii de astăzi? o întrebă el.

- Un poliţist şi pe urmă doamna Ball, din Flyte, şi Jane Martin. E in-credibil cât poate să mă urască femeia asta. S-ar zice că n-o să fie mulţu-mită până nu mă vede atârnând de o creangă de copac. Unul foarte înalt.

- Nu mai vorbi aşa.

- Se uita mereu la mine. A zis că sunt un şarpe veninos.

- îmi pare rău că nu pot fi acolo, cu tine. Ar trebui să vorbesc cu Miles.

- Nu, spuse Greta. Trebuie să facem aşa cum spune el. E bun, să ştii. A arătat-o pe Jane exact aşa cum e, o scorpie.

- Asta nu e rău, spuse Peter, luându-i mâna delicată într-a lui şi mân- gâindu-i dosul palmei cu vârfurile degetelor. Şi ceilalţi martori? Cum s-a descurcat Miles cu ei?

- Bine. A făcut în aşa fel încât să pară perfect veridic ca Anne să fi ieşit la plimbare pe plajă şi să fi lăsat poarta dinspre nord deschisă. Ar fi avut timp să facă asta. Şi ar fi fost plecată când a sunat Thomas.

- Atunci e bine.

Sir Peter simţi însă înţepătura îndoielii. Şi-o aminti pe Anne întinsă pe canapeaua din salon, cu faţa chinuită de durere. Dar izgoni aproape fară să se gândească momentul de disconfort.

Ceva mai târziu, Peter stătea în pat, incapabil să adoarmă. Greta era întoarsă cu spatele la el, cu genunchii aproape la gură. îi simţea încordarea spatelui chiar şi fară să o atingă. Procesul îi crea sentimentul că o dez-amăgeşte, chiar dacă ştia că nu ar fi putut face nimic pentru a-l împiedica. Compară ajutorul pe care i-l dăduse Greta cu incapacitatea lui de a o ajuta acum.

închise ochii, amintindu-şi cum fusese alături de el la moartea lui Anne. Era cam aceeaşi oră - unsprezece seara - când sunase telefonul de la capul patului şi el se smulsese cu ochii cârpiţi de somn, pentru a auzi vestea care îi spulbera existenţa.

Heams fusese cel care sunase, din acelaşi salon în care Peter stătuse împreună cu soţia lui cu doar câteva ceasuri mai devreme.

- Nu mă cunoaşteţi, domnule. Sunt detectivul sergent Heams, de la poliţia din Ipswich. Mă tem că am veşti proaste. Despre soţia dumnea-voastră.
Peter lăsă receptorul jos şi simţi panica începând să îi cuprindă pieptul şi coborându-i spre picioare, în timp ce informaţia îi ajungea încet la creier. Nu plângea, dar trupul i se cutremura convulsiv. în vreme ce încerca să îşi stăpânească tremurai, în minte i se contură un gând. Avea nevoie de ajutor; avea nevoie să nu fie singur. Puse mâna pe telefon şi o sună pe Greta.
După aceea, totul era înceţoşat. Nu-şi amintea când se îmbrăcase, cum îi comunicase vestea Gretei sau cum reacţionase ea. Dar adusese Range Rover-ul la uşa casei şi insistase să o lase să conducă.
Ajunseră la Flyte pe la două fară un sfert.
în faţa porţii principale de la House of the Four Winds stătea un poliţist în uniformă. Casa era scăldată în lumini şi Peter văzu reflectoare aprinse la poarta nordică. Bărbaţi în salopete albe umblau de colo-colo.
Li se spuse să aştepte. Rămaseră în maşină, fară să vorbească.
Trecură două minute şi Peter coborî să îl mustre pe poliţist.
- Unde e soţia mea? Măcar atât puteţi să-mi spuneţi? întrebă el, în-cercând să găsească tonul pe care îl folosea la serviciu, al unui om obişnuit să i se facă pe plac.
Sergentul Heams îşi făcu apariţia ieşind din întunericul de dincolo de poartă.
- A fost luată, domnule, şi dusă la Rowston. O puteţi vedea în noaptea aceasta.
Heams era îmbrăcat cu un costum ieftin, prea mic pentru el. Peter deveni conştient de transpiraţia care, din subsuorile închistate ale detec-tivului, se scurgea pe cămaşa de poliester. O simţi pe piele când strânse mâna lui Heams.
- îmi pare rău că ne cunoaştem în împrejurări atât de triste, continuă Heams pe un ton blând, dar insistent.
Se întoarseră la maşină, iar Peter îşi dădu seama că detectivul făcea observaţii pe care le stoca undeva, într-un ungher al minţii, urmând să le rumege mai târziu, după ce se va fi întors la secţie.

- Bună seara. Sunt detectivul sergent Heams, de la poliţia din Ipswich, spuse el, întinzând o mână umedă peste scaunul liber din stânga şoferului, către Greta.

Aceasta îi strânse mâna, îşi spuse numele şi îi prezentă relaţia ei cu Peter. Heams o măsură curios, parcă întrebându-se de ce ministrul apărării îşi adusese atrăgătoarea asistentă personală în locul unde îi fusese asasinată soţia. Apoi se întoarse către sir Peter.

- Probabil vreţi să vă vedeţi fiul. E la vecini - domnul şi doamna Marsh, peste drum. S-a dus acolo ca să dea alarma, după plecarea indivizilor. Mă tem că a trecut prin clipe foarte grele. A stat ascuns în timp ce lady Anne era ucisă.

Peter tocmai încerca să digere această nouă şi îngrozitoare informaţie, când atenţia îi fu atrasă de o exclamaţie neaşteptată. Culoarea se scursese din obrajii Gretei, iar în ochi i se citea frica.

- Doamne, Dumnezeule, e teafăr? întrebă ea tare. I-au făcut ceva?
- Nu. Mă bucur să spun că, fizic, Thomas nu a păţit nimic, îi răspunse Heams. A rămas ascuns în timp ce ei furau bijuteriile soţiei dumneavoastră. Cât despre starea lui psihică, nu vă pot spune care e. Mergem?

Heams îi adresase invitaţia lui sir Peter, dar Greta deschise portiera Range Rover-ului şi îi prinse din urmă pe şeful ei şi pe detectiv când aceştia erau la jumătatea drumului.

- Ştiu că nu e momentul potrivit, spunea Heams, dar poate mă ajutaţi cu câteva detalii. Pentru ca băieţii de la laboratorul criminalistic să ştie unde să caute.
- Foarte bine, daţi i dramul repede, spuse Peter. Vreau să-mi văd fiul.
- Uşa aceea tăiată în zid, cea care dă pe potecă. Era încuiată când aţi plecat?
- Da. Doamna Martin trebuie să o fi încuiat.
- Geamurile de la birou... aţi lăsat cumva vreunul deschis?
- Nu. De ce?
- Fiul dumneavoastră ne-a spus că a găsit unul deschis când s-a întors acasă, pe la opt şi jumătate.

- Greta, întrebă Peter, ai lăsat cumva fereastra biroului deschisă?

Ea se întoarse să îi răspundă. Arăta foarte rău, constată el deodată, ca şi cum tragedia ar fi lovit-o în plin, abia acum.

- Nu ştiu, zise ea. S-ar putea. A fost o seară caldă.
- Asta aşa e, doamnă, spuse Heams şi bătu la uşa familiei Marsh, fără a aştepta să i se deschidă. Sir Peter, vă rog să veniţi să mă căutaţi la poartă după ce terminaţi aici. Pot să dau un telefon la Rowston, să îi anunţ că veniţi. Regret cele întâmplate. Regret profund.

Peter intră pe uşa deschisă a casei familiei Marsh, doar vag conştient de bărbatul care îl întâmpina în hol. îl găsi pe Thomas aşezat pe o canapea, alături de Grace Marsh. Aceasta îi pusese o pătură pe umeri cu toate că nu era frig, iar băiatul strângea o cană cu ceai în mâinile tremurân- de. Se ridică împleticit, vărsând jumătate din conţinut pe covor.

- Tom, îmi pare nespus de rău, zise Peter.

Ar fi vrut să sară peste cei trei metri de covor care îi despărţeau şi să îl strângă în braţe, dar ceva îl reţinu. Parcă nu se cunoşteau destul de bine.

Şi nu avu destul timp. Greta intră cu braţele întinse.

- Ah, Tom, Tom! exclamă ea cu lacrimi în ochi.

Thomas dădu un pas înapoi, aproape prăbuşindu-se pe canapeaua din spatele lui, şi azvârli cana în direcţia Gretei. Aceasta explodă, spărgându-se de marginea căminului familiei Marsh.

- Ieşi afară! Ieşi afară! ţipă el, iar şi iar, direct în faţa tatălui său, până când Greta începu să se retragă spre uşă.
- De ce ai făcut una ca asta, Thomas? întrebă Peter şi insistă, pentru că băiatul nu-i răspundea. Greta nu vrea decât să ne ajute.
- Ea l-a trimis. Pe omul care a omorât-o pe mama.
- Care om?
- Are o cicatrice. L-am văzut când a omorât-o, prin gaura din bibliotecă.
- Thomas, cineva a omorât-o pe mama. Aş dori foarte mult ca acest lucru să nu fie adevărat. Aş vrea să fi fost aici, alături de ea - şi de tine - dar nu am fost. Nu înţeleg ce legătură are asta cu Greta.

Thomas inspiră adânc, apoi ridică privirile către tatăl lui.
- L-am mai văzut o dată pe omul cu cicatrice. La Londra, cu Greta, în prima seară când am venit cu mama. Greta a zis că era la mama ei, dar a fost cu omul ăla. I-am auzit vorbind jos, la demisol. Ea îi spunea să aştepte.
- I-ai văzut împreună, pe Greta şi pe omul ăsta cu cicatrice?
- El era pe stradă când a venit ea sus. M-ar fi văzut dacă s-ar fi întors, dar nu a făcut-o. Numai că eu l-am văzut. Şi astă-seară ea a aranjat să stau peste noapte la Edward, ca să rămână mami singură, spuse Thomas cu un glas care începea să se frângă. Şi pe urmă a lăsat fereastra deschisă. Numai ea putea să fie.
- Thomas, o să mă duc să vorbesc cu Greta despre ce mi-ai spus. Aş- teaptă-mă aici şi încearcă să te stăpâneşti.
Peter o găsi pe Greta în Range Rover. II mutase din dreptul porţii şi acum era parcat mai în sus pe drum, departe de lumină.
- Trebuie să stăm de vorbă, Greta, spuse Peter monoton, privind drept înainte. Thomas susţine că l-a recunoscut pe cel care a împuşcat-o pe Anne şi că v-a văzut împreună la Londra.
- Se înşală. Nu-i adevărat, Peter. A făcut o confuzie.
Peter îşi facu curaj pentru a continua.
- Ascultă-mă, Greta. Trebuie să te întreb. încearcă să mă ajuţi.
- Cum să te ajut? E nebun. L-ai văzut.
- Bine, ajută-mă cu chestiunea asta. Thomas susţine că te-a văzut la Londra, în casă, în prima noapte când a venit acolo cu Anne. Eu eram în circumscripţie şi tu a trebuit să pleci şi să stai cu mama ta. E adevărat? Ai fost la Manchester sau ai rămas la Londra?
în maşină se aşternu tăcerea. Peter rămase neclintit, aşteptând răspunsul Gretei. într-un târziu, aceasta vorbi trist şi blând.
- Da, Peter, te-am minţit. Am vrut să ţin secret faţă de tine.
Peter se răsuci să o privească.
- Ce să ţii secret?
- Când eram la şcoală, la Manchester, am cunoscut nişte oameni răi. Până atunci, stătusem cu părinţii şi acum voiam aventura. Voiam să încerc lucruri noi. Am făcut ceva ce n-ar fi trebuit.
- Ce anume?

- Nu vreau să-ţi spun, Peter. Dacă-ţi spun, n-ai să mă mai respecţi, iar asta n-aş putea îndura.
- Ce prostie. N-am să-ţi întorc spatele pentru ceva ce s-a petrecut de-mult, înainte să mă cunoşti pe mine.
- Nu spun că ai să-mi întorci spatele. Dar n-o să-ţi mai plac. Nici nu ştii cât de mult contezi pentru mine.

Peter voia să cedeze. Tânjea după inconştienţă, după un timp când nu va mai simţi durerea aceasta pe dinăuntru. Dar nu putea lăsa lucrurile aşa, acum, după cele afirmate de Thomas.

- Trebuie să-mi spui. Soţia mea e moartă şi trebuie să ştiu. E vorba de un delict?

-Da.

- A avut vreo legătură cu ce s-a întâmplat astă-seară?
- Nu! explodă glasul Gretei în maşină, ca un foc de pistol. Drept ce mă iei?
- Nu vreau să spun că tu l-ai trimis. Doar că este posibil ca, prin tine, să fi aflat despre casă, despre bijuterii. Atâta tot.
- Cum poţi să gândeşti aşa ceva? în plus, nu cunosc pe nimeni capabil de o asemenea faptă.
- Atunci cu cine erai la Londra? Thomas zice că vorbeai cu un bărbat, la tine în apartament. Noaptea.
- Mă şantajează. M-am întâlnit cu el pentru că voia iar bani. N-ar fi trebuit. Abia acum îmi dau seama.
- Cu ce te şantajează? Trebuie să-mi spui, Greta. Trebuie să ştiu. Nu se poate altfel.
- Bine, spuse Greta, căzând la loc pe scaun. îţi spun, dacă îmi promiţi că nu mai spui la nimeni.

Peter rămase tăcut, cu gândul la soţia care, acum opt ore, stătuse întinsă pe sofa. îşi aminti că avea papucii în picioare. Papuci mici, aurii, ca nişte conduri de bal. Nici nu o sărutase cum se cade la plecare.

Simţi mâna Gretei pe braţ, răsuflarea ei pe obraz.

- Dacă n-are nici o legătură cu Anne, îţi promit.
- Bine, e corect, spuse ea, dându-i drumul. De fapt, e simplu. Cred că aşa sunt majoritatea lucrurilor urâte. M-am drogat. M-am ales şi cu o condamnare din cauza asta. Pentru că nu-mi permiteam

să cumpăr droguri cât să-mi ajungă, am început să şi vând. I-am vândut nişte pastile unei fete care a murit. N-am ştiut că sunt atât de periculoase. Jur că n-am ştiut, repetă Greta, cu amărăciune în voce. Tipul ăsta era cu ea. Şi a considerat că mă are la mână.

- Că te are la mână?

- A vrut să se culce cu mine. N-a fost decât sex şi am crezut că n-o să conteze, dar pe urmă am încetat să mă mai droghez şi capul mi s-a limpezit.

- Şi ce s-a întâmplat?

- Ne-am certat, dar până la urmă a părut să accepte. A primit în schimb bani şi pe urmă n-am mai auzit de el. Până de curând. Mi-a văzut fotografia în ziar, ieşind cu tine dintr-un restaurant, şi a mai vrut nişte bani. M-a ameninţat că îţi spune.

- Ce nemernic, spuse Peter. Ar fi trebuit să-mi spui, Greta.

- Nu. Am aranjat să vină acasă la mine, când eram sigură că eşti plecat. Nu am aflat de venirea lui Anne şi a lui Thomas decât când era prea târziu ca să îl mai amân. I-am spus că nu pot să-i dau toţi banii pe care îi voia şi atunci a încercat să mă pipăie.

- S-a culcat cu tine?! izbucni Peter.

- Nu. Nu l-am lăsat.

Peter oftă.

- Greta, înţeleg cum e cu bărbatul acesta şi de ce l-ai chemat. Dar asta nu e tot ce mi-a spus Thomas. Mi-a spus că acelaşi om a fost aici astă-sea- ră şi că el a omorât-o pe Anne. El a ucis-o pe soţia mea.

- Nu e acelaşi. Jur că nu e. Nu ştie de casa asta şi, chiar dacă ar şti, nu e un criminal.

- Thomas spune că l-a văzut afară, în stradă, când tu ai urcat la parter.

- Cum poate fi sigur că e acelaşi om?

- Nu ştiu. Zice că are o cicatrice.

- Ştii bine că nu e suficient, Peter. Şi oricum, bărbatul din apartamentul meu nu are nici o cicatrice. Thomas are o imaginaţie prea bogată, asta e problema. M-a auzit pe mine spunând o minciună şi a văzut un bărbat pe stradă. Pe întuneric. E înnebunit de frică şi de durere şi a decis că e unul şi acelaşi pentru că vrea să dea vina pe mine pentru ce s-a întâmplat.

- Ce interes are să facă asta?
- Pentru că ştie că eu şi Anne nu ne-am înţeles niciodată bine.

Pentru că se simte vinovat fiindcă mă place, în timp ce mama lui ar fi vrut să nu mă placă.

Era logic. Peter voia să fie logic. Greta se aplecă şi îl sărută cast pe obraz.

- Du-te şi vorbeşte cu el. Are nevoie de tine. Te aştept aici.

Ajunseră la Rowston odată cu zorile. Era ceasul când culoarea cerului
se schimbă câte puţin cu fiecare minut şi păsările începuseră să ciripească poticnit. Peter, care avea febră, coborî geamul. în minte i se ciocneau cu zgomot voci de ieri şi de azi: cea hârâită a sergentului Heams - „Vă rog să ne comunicaţi unde urmează să vă aflaţi, amândoi" - în care insinuarea era suficient de pronunţată ca să fie ofensatoare. Şi vocea lui Thomas, când intrase înapoi în locuinţa familiei Marsh. Fără cuvinte de data aceasta, doar urlete, nişte urlete îngrozitoare, până când băiatul adormise, în fine, şi de la Woodbridge sosise Jane Martin, să aibă grijă de el.

La capătul străzii, se ivi spitalul din Rowston: o clădire de inox şi sticlă, strălucind în soarele de iunie ca o navă extraterestră. în faţa intrării aştepta o maşină de poliţie.

- Vrei să vin cu tine? îl întrebă Greta.
- Nu, Greta, spuse el cald. M-ai ajutat mai mult decât îţi imaginezi, dar ăsta e un lucru pe care trebuie să-l fac singur.

Odată intrat, urmă bocancii grei ai poliţistului, care băteau ritmul pe linoleumul spitalului. După ce cotiră la stânga şi la dreapta de vreo zece ori, îndrumaţi de indicatoarele negre de pe pereţii albi, ajunseră în cele din urmă în dreptul unei perechi de uşi care nu se deschiseră automat, ca celelalte, şi la care bătură.

Fu introdus într-o încăpere pe care scria PRIVAT, cu un peisaj albastra apos pe perete şi o glastră cu garoafe pe pervaz.

- N-o să dureze mult, domnule, îi spuse poliţistul. Faceţi identificarea şi apoi puteţi să rămâneţi singur cu soţia dumneavoastră.

In glasul lui era o blândeţe pentru care Peter îi fu recunoscător, iar când asistentul de la morgă trase cearşaful, nu avu nici o dificultate în a o recunoaşte.
Era Anne, dar nu-i dădea deloc sentimentul că se află acolo. Absenţa ei era cea care îi provoca durerea. Ar fi vrut să repare lucrurile, dar ea nu mai era aici, ca să-i asculte mărturisirea. Plecase undeva unde nu o putea urma, iar lui nu-i rămăsese decât chipul acesta gol, cu o expresie pe care nu o putea descifra.
Peter îşi simţi inima frântă. Se gândi la toate zilele când rămăsese la Londra, la tonul de reproş blând pe care îi vorbea atât de des la telefon, la felul în care se uitase în sus la el de pe sofa, cu o seară înainte: „Trebuie să pleci atât de repede, Peter? Parcă abia ai venit.“ Nici nu-şi amintea dacă îi răspunsese, dacă mai făcuse şi altceva decât să o sărute în fugă pe obraz, grăbit să urce la etaj şi să îşi facă bagajele.
Abia în clipa în care se aplecă să sărute fruntea rece a soţiei sale, amintirea i se trezi nechemată în minte. Mai târziu avea să o privească drept un ultim dar din partea lui Anne, încercând să o invoce ori de câte ori se gândea la ea.
Era o dimineaţă de vară la fel ca aceasta, dar cu cincisprezece ani în urmă, iar el tocmai se trezea în patul de acasă. Thomas avea vreo două sau trei luni şi Peter stătuse treaz peste noapte, plimbându-l în sus şi-n jos, cântându-i un cântecel caraghios pe care şi-l amintea din propria lui co-pilărie. Acum, tocmai întinsese mâna după Anne şi constatase că nu mai era în pat, dar acesta era cald încă pe locul unde dormise, cu Thomas alături, în pătuţul lui.
Peter deschise ochii, clipind în valul de lumină care intra pe fereastra deschisă. în cadrul geamului dinspre sud, soţia şi fiul lui stăteau privind afară. Thomas avea părul auriu şi creţ, iar obrajii grăsuni şi roşii i se ro-tunjeau deasupra bărbiei cu gropiţă. Degeţelele îi stăteau încurcate în părul lung şi castaniu al mamei şi părea să gângurească de plăcere când ea îl sălta în lumină.
Peter îi zâmbi şi, în aceeaşi clipă, Anne se întoarse spre el cu ochi de un albastru lichid, strălucitor.
- Ah, Peter, îi spuse ea, sunt atât de fericită. Nici nu pot să-ţi spun cât de fericită sunt.

Peter o lăsă pe Greta la gară, apoi se întoarse la Flyte, unde îşi luă o cameră la Anchor Inn. Era mai ostenit decât fusese vreodată în viaţa lui; se prăbuşi în pat fară să se dezbrace şi dormi până după-amiază. Se trezi pentru că suna telefonul. încetă şi apoi începu din nou, continuând până când răspunse.
Era Thomas. în vocea lui se auzea o notă de hotărâre disperată.
- Trebuie să vorbesc cu tine, tată. Şi tanti Jane.
- Unde eşti? Cum te simţi?
- Suntem la Woodbridge. Acasă la sora lui tanti Jane. Pe Harbour Street, la numărul 28. Vii?
- Da, sigur că vin. îmi pare bine că Jane te-a luat cu ea. Ar fi trebuit să mă gândesc eu la soluţia asta.
Apoi, chiar când Peter se pregătea să lase receptorul în furcă, vocea lui Thomas se auzi din nou.
- Ea a plecat? Trebuie să vii singur, tată.
- Sunt singur, îi răspunse Peter.
Niciodată nu se simţise mai singur.
- Ce intenţionezi să faci, tată?
- Cu ce?
- Cu Greta. Ea a omorât-o pe mama.
- Ba nu. Ea nu are nici o vină. Ţi-ai băgat singur chestia asta în cap şi n-o să ne ajute pe nici unul din noi.
Erau în camera din faţă a căsuţei de pe Harbour Street, înconjuraţi de o colecţie de mărunţişuri adunate o viaţă întreagă. Căni de la jubileul în-coronării şi nave construite în sticle îşi disputau spaţiul. Sora lui Jane le pregătise cănile de ceai cu lapte şi îi lăsase aşezaţi la o masă mare de stejar, Jane şi Thomas de-o parte, Peter de cealaltă.
Peter simţea că ceva nu era bine. El ar fi trebuit să stea cu braţul pe după umerii fiului lui, nu bătrâna menajeră, dar obsesia lui Thomas faţă de Greta îi despărţea, iar Peter nu avea putere să facă nimic în privinţa asta.
-Tată, ascult-o pe tanti Jane, spuse Thomas.
- A spus lucruri urâte despre stăpâna mea, sir Peter, zise menajera. în ziua în care a murit căţeluşa. După ce aţi ieşit dumneavoastră, a spus că o s-o facă pe stăpână să plătească.

- Multă lume a spus lucruri urâte în ziua aceea. Important e că toţi şi-au cerut ulterior iertare. Nu-i aşa, Thomas?
- Ea a lăsat fereastra deschisă şi l-am auzit pe unul din cei doi spunând că toate erau închise, continuă Thomas, neluând în seamă întrebarea tatălui lui.
- A lăsat-o deschisă din greşeală. De ce-ar recunoaşte că a lăsat-o, dacă ar fi facut-o intenţionat?
- Pentru că nu ştia că l-am recunoscut.
- Ai recunoscut un om pe care l-ai văzut din spate, pe o stradă întune-cată. N-ar fi trebuit să mintă, Thomas, dar a avut motivele ei.
- Atunci de ce mi-a aranjat să dorm la Edward? De asta ce mai spui?
- Nu ştiu. Nu am răspuns la toate. Dar sunt convins că te înşeli. O cu-nosc pe Greta şi ştiu că nu s-ar băga în veci într-o poveste ca asta.
- Ba s-a băgat. Iar tu o aperi pentru că te culci cu ea, spuse Thomas, ridicând glasul. Te culci cu ea şi mama a murit din cauza ei. Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

Ţipătul isteric al băiatului se frânse când Peter îl plesni greu cu dosul palmei, peste masă.

Peter se ridică. Thomas îşi ţinea o mână peste faţă, dar tatăl îi văzu furia din ochi. Era felul de mânie din care se naşte o ură de-o viaţă.

- îmi pare rău, Thomas, spuse el. N-ar fi trebuit să te lovesc, dar nici tu n-ar fi trebuit să-mi vorbeşti aşa. Tu decizi ce declari la poliţie, dar gândeşte-te bine înainte de a vorbi. Altfel s-ar putea să regreţi.

Peter se retrase până în prag şi rămase acolo, şovăind o clipă. Nici fiul lui, nici doamna Martin nu rostiră un cuvânt. Fără să mai spună nimic, se întoarse şi ieşi pe uşa principală a casei.

Trecură patru zile până când poliţia îngădui familiei să se întoarcă la House of the Four Winds. Sir Peter rămase la hotel în Flyte, pentru a face aranjamentele pentru înmormântare. Jane ar fi vrut ca ea şi Thomas să rămână la Woodbridge, dar băiatul insistă să meargă acasă. House of the Four Winds fusese totul pentru mama şi, când se plimba prin grădină, i se părea că ea este încă în această lume.

Stătea acolo pe o bancă în apusul de soare, privind la geamul de la dor-mitorul mamei, închipuindu-şi că ea ar putea apărea în orice clipă. întoar-cerea acasă, în semiîntuneric, îi reînnoia durerea, dar aceste clipe petrecute în grădină îl ajutau să meargă mai departe. Restul îl reprezenta gândul răzbunării, nevoia de a-i face pe vinovaţi să plătească pentru ce făcuseră.
Lui Thomas îi era acum ruşine când îşi amintea cum o visase pe Greta. Regreta amarnic declaraţia de dragoste din taxi. întins în pat, noaptea, se gândi să îi înfigă un cuţit în piept, dar apoi şi-o aminti pe mama zăcând în capul scărilor, cu balta de sânge roşu şi lipicios sub cap şi ochii complet goi. Mai era o modalitate de a o face pe Greta să plătească, una mai curată, cea pe care ar fi preferat-o mama.
A doua zi de dimineaţă îi telefonă sergentului Heams.
Peter stătea sub portretul din sufragerie al socrului său, la House of the Four Winds, vorbind pe rând cu prietenii, vecinii şi rudele îndepărtate care veniseră să îşi prezinte condoleanţele. Exersase destul în viaţa politică pen-tru a se pricepe la aşa ceva. Ţinea minte aproape toate numele şi primea expresiile de compasiune cu exact atâta recunoştinţă cât se cuvenea.
Dar, în timp ce vorbea, era permanent cu ochii după fiul său. Thomas dispămse şi nimeni nu ştia unde e. Băiatul stătuse lângă el la biserică, apoi se îndepărtase, în cimitir, iar Peter voia să încerce să mai reducă din distanţa dintre ei înainte de a se înapoia la Londra.
Majoritatea oaspeţilor plecaseră când Jane Martin îi spuse că Greta voia să îi vorbească la telefon. Se scuză politicos, retrăgându-se dintr-o conversaţie cu căpitanul portului, şi trecu în birou, ducând cu sine paharul de vin roşu.
- Alo, Greta, spuse el.
Nici un răspuns. Doar zvon de glasuri, pe deasupra cărora auzi un bărbat beat care ţipa că vrea acasă.
- Greta! strigă el în receptor.
- Peter, slavă cerului că eşti acolo. M-au arestat.
Peter scăpă paharul cu vin pe jos. Acesta nu se sparse, dar vinul roşu se împrăştie pe covorul deschis la culoare.
- Unde eşti?
- Sunt în Ipswich, cu tipul ăsta, Heams. Aici m-au adus.

- Eşti bine?
- Nu ştiu. Mi s-a spus că Thomas a dat o declaraţie cum că eu i-am trimis pe tipii ăia să o omoare pe Anne. Nu pricep cum a putut să le spună aşa ceva, Peter.
- Greta, vin acum. O să te scot de-acolo. Promit.

în timp ce lăsa receptoml în furcă, Peter îşi văzu fiul intrând pe poarta dinspre nord. O luă la fugă, încercând să-l intercepteze. Se întâlniră sub un ulm bătrân şi Peter îl trase după trunchiul copacului, ca să nu fie văzuţi de la geamul sufrageriei.

- Ce-i, tată? întrebă Thomas, alarmat.

Tatăl său respira sacadat şi continua să-l ţină de reverele hainei.

- Unde-ai fost?

Nu era întrebarea pe care ar fi vrut să i-o pună, dar avea nevoie de timp ca să găsească vorbele potrivite.

- Am fost pe plajă. Am încercat să înţeleg ce se petrece. Tată, tu poţi să mă ajuţi.
- Să te ajut? râse Peter răguşit.

în glasul lui se auzea vinul. Băuse prea mult astăzi. în fiecare zi bea prea mult, încercând să supravieţuiască, iar fiul lui se dusese la poliţist şi îl înjunghiase pe la spate.

- Să te ajut după tot ce mi-ai făcut?!
- Ce, tată? întrebă Thomas, acum speriat de-a binelea.
- Au arestat-o pe Greta. întocmai cum ai vrut.
- Nu cum am vrut eu, tată, ci cum se cuvine.
- Thomas, ai luat-o pe propriul tău dmm, pe care eu nu te pot urma. Dar cred că meritam mai mult din partea ta. Asta e tot.
- Ah, tată!

Thomas începu să plângă. Peter ştia că e un act de cruzime să-i vorbească în felul acesta fiului său în vârstă de cincisprezece ani, în ziua în care îi înmormântau mama, dar mai presus de orice altceva în mintea lui era gândul la Greta printre beţivanii şi libidinoşii din secţia de poliţie, stând într-o celulă, singură şi speriată.

- E adevărul adevărat, tată. De ce nu mă crezi? se rugă Thomas.

- Pentru că nu e adevărat. E o minciună. Eşti bolnav de minciună şi faci oameni nevinovaţi să plătească pentru ea. Trebuie să plec.
- Unde?
- Unde crezi? La Ipswich, s-o scot pe Greta din închisoare.
- Când te mai văd, tată?
- Nu ştiu. Trebuie să mă întorc la Londra. Jane o să aibă grijă de tine aici, pe urmă mai vedem.

Thomas pomi cu paşi înceţi spre casă. Umerii i se încovoiară ca sub greutatea unei poveri prea mari pentru anii lui.
- Adună-te, Thomas! îi strigă Peter. încă n-a plecat toată lumea.

Peter conducea repede. Greta încă nu ieşise de la interogatoriu când ajunse el la secţie. Se învârti de colo-colo în biroul mare, urmărit, din spatele unui birou, de un ofiţer în uniformă.
- Când pot să-l văd pe sergentul Heams? întrebă el, apoi încă o dată şi încă o dată, primind aceeaşi replică.
- Ştie că sunteţi aici, domnule. Ştie că sunteţi aici.

Când Heams îşi facu apariţia, era trecut de şase.
- Regret că v-am făcut să aşteptaţi, sir Peter.
- Ba nu regretaţi deloc, i-o întoarse Peter nepoliticos. Nu puteaţi să mai aşteptaţi până după înmormântare?
- Mă tem că nu. Trebuia să ne mişcăm rapid. Altfel probele ar putea fi distruse.
- De către cine?

Sergentul Heams ridică din sprâncene.
- De ce vă supără atât de tare faptul că urmăm această pistă? La urma urmelor, soţia dumneavoastră este cea care a fost ucisă. Aş fi crezut că vreţi să-l descoperim pe vinovat.
- Numai că dumneavoastră bateţi la porţi închise şi îmi persecutaţi asistenta.
- Nu o persecutăm. Doar am interogat-o.
- Nu aveţi nici un drept! N-a făcut nici un rău!
- înseamnă că nu aveţi de ce să vă temeţi, spuse detectivul. Dar mi se pare ciudată îngrijorarea aceasta a dumneavoastră. Sper că nu ne as- cundeţi ceva. N-ar fi un lucru prea inteligent.

- Cum adică?! Şi cum vă permiteţi să-mi vorbiţi pe tonul acesta? Ştiţi cu cine aveţi de-a face?
- Sir Peter, cine sunteţi nu are nici o importanţă. Aţi putea fi şi pri- mul-ministru şi asta nu m-ar împiedica să-mi fac datoria. V-o trimit în câteva minute pe domnişoara Grahame.

Greta dormi pe drumul până la Londra. Peter conducea repede, privindu-i des profilul. Nici nu-şi dăduse seama cât de mult îi simţise lipsa. Era hotărât să o apere faţă de lumea ostilă.

în Chelsea, rămase în capul scărilor, în timp ce ea cobora la demisol şi deschidea uşa. O clipă mai târziu, o auzi ţipând. în apartament, sertarele erau aruncate pretutindeni şi podeaua era acoperită cu hârtii. Nici un dulap nu rămăsese nescotocit, nici un ungher.

- Probabil au făcut-o după ce Heams m-a dus la Ipswich, spuse ea.
- Vai, Greta, aş vrea să pot face ceva, îi replică el.
- Dar faci. Eşti aici.

Se aflau în bucătărie şi Greta se învârtea de colo-colo, punându-şi lucrurile în ordine, făcând cafea şi scoţând un pahar şi o sticlă de whisky pentru Peter.

- Bea şi tu puţin, Greta, spuse el. O să te simţi mai bine.
- Ba nu. O să mă simt mai rău, i-o întoarse ea, râzând deodată. Cafea-ua îmi ajunge şi o să mănânc nişte pâine prăjită. în secţia aia împuţită de poliţie nu m-am atins de nimic.
- A fost chiar atât de rău?
- A fost sordid. E multă mizerie umană, ca în toate locurile de felul ăsta. Mai întâi te bagă în celulă, ca să te înmoaie, înainte să te ia la întrebări.
- Şi ce urmează, Greta?
- A, mi-au dat o dată la care trebuie să revin. Se agaţă de-un pai.
- Ştiu. Aşa i-am spus şi lui Thomas.
- E atât de convins că eu sunt vinovata, încât l-a convins şi pe Heams.
- Thomas mi-a reproşat că te apăr pentru că... pentru că...

Roşind, Peter îşi făcu de lucru tumându-şi un pahar de whisky. Greta se aşează lângă el, la masă.

- De-aia face toate astea, Peter. N-am vmt să-ţi spun, dar lucrurile au mers prea departe, spuse Greta, trăgându-se foarte aproape de el. M-a vrut, Peter. Mi-a spus că sunt frumoasă şi că mă iubeşte. Asta în taxi, după picnicul din parc. în ziua aceea, când tu n-ai putut să mergi.
- Şi tu ce-ai făcut? o întrebă el, fascinat de ochii ei verzi, sclipitori.
- Tu ce crezi c-am făcut? I-am spus că e drăguţ, dar că nu se cuvine.
- Ai procedat bine. Cred că a înnebunit.
- îţi povestesc toate astea ca să înţelegi de ce vrea să se răzbune pe mine. L-am respins şi, de aceea, a început să mă deteste. Apoi, crede că mă culc cu tine, ceea ce-l face să mă deteste şi mai tare, pentru că e gelos. E ca o fiertură otrăvită.
- S-a atins de tine, Greta?
- Bineînţeles că nu, Peter. Nu fi caraghios.

Surâse şi întinse mâna, atingându-i obrazul. El îi luă mâna şi i-o sărută. Intenţionase să fie calm, dar gestul îi ieşi flămând. Ea se ridică, însă fără a se îndepărta. Şi îi luă cealaltă mână, desprinzându-i-o de pe paharul de whisky, şi i-o ridică, până îi acoperi sânul.

îl privi visătoare printre pleoapele întredeschise, în timp ce palma lui îi cuprindea sânul; apoi îi trase mâna cealaltă pe după mijloc, lipindu-şi corpul de al lui.

Făcură dragoste pe patul nedesfăcut al Gretei, ignorând haosul încăperii devastate din jurul lor.

- Te iubesc, Greta, şopti el.

Cu şase ore înainte, văzuse sicriul soţiei coborât în pământul ud, iar acum iată-l culcându-se cu asistenta. Era scârbit de el însuşi; îşi simţea respiraţia mirosind a whisky, dar se şi bucura. Greta era mai frumoasă decât şi-ar fi putut închipui vreodată.

La unu şi jumătate, sună telefonul. Doar o dată, suficient însă pentru a-l trezi pe Peter. în ultima săptămână, dormise prost. Culcat pe-o parte, ascultă conversaţia şoptită a Gretei.

- Ştii cât e ceasul? spuse ea supărată, adăugând după câteva clipe: Stai să mă duc în camera cealaltă. Te sun eu.

O simţi dându-se jos din pat şi punându-şi un halat. Rămase cu ochii închişi, respirând egal. Nu ştia nici el de ce. Parcă aşa i se păruse politicos, să se prefacă a fi adormit.
Ea închise uşa în urmă, iar el se ridică în capul oaselor pe întuneric, întrebându-se cine putea fi, cine o suna pe Greta aşa, în miez de noapte. Se gândi la şantajistul despre care îi povestise. Poate voia iar bani. Trebuia
să-i spună că putea conta pe el. îşi puse cămaşa şi pantalonii, apoi se în-dreptă spre camera de la capătul îndepărtat al coridorului. Auzi vocea Gretei şi, deodată, avu sentimentul că ar fi deranjat-o dacă intra peste ea. Dar cuvintele ei îl împietriră locului.
- Uite ce e, trebuie să mă laşi în pace.
O pauză, apoi:
- Nu-mi mai spune aşa. Nu sunt Greta Rose a ta. Nu mai sunt.
Altă pauză, apoi:
- Ai primit ce ne-am înţeles. Ai primit tot. Acum lasă-mă în pace.
Peter se simţea ca un spion. Trebuia să înainteze sau să se întoarcă. Deschise uşa şi îi auzi ultimele cuvinte:
- Şi eu ştiu despre tine tot atâta cât ştii şi tu despre mine. Să nu uiţi asta.
Greta puse receptorul în furcă.
- Am crezut că dormi, se bâlbâi ea, văzându-l în prag.
- Te-am auzit când te-ai dat jos. Cine te-a sunat? Tipul ăla?
- Da, da, el a fost. Dar n-o să mai sune. Are ceva la mine. Ceva ce l-am făcut să-mi dea când a luat banii.
-Ce?
- Nu vreau să-ţi spun, Peter. Nu ai nevoie să ştii. Nu-ţi ajunge că ţi-am spus că s-a terminat?
Greta întinse braţele spre el, dar Peter rămase lângă uşă, cu fruntea încreţită de griji.
- „Nu sunt Greta Rose a ta.“ Ce înseamnă asta, Greta?
- Ai ascultat la uşă, Peter. Greta Rose e numele meu. Rose o chema pe bunica. Am renunţat la el când am plecat din Manchester. Voiam să mă rup, să o iau de la capăt.
- Şi de ce-ai spus că nu eşti Greta Rose a lui?

- Pentru că nu sunt. Ţii minte ce ţi-am povestit. Are o slăbiciune pentru mine. A încercat el ceva data trecută când a fost aici, dar nu l-am lăsat. Poate ar fi trebuit să-l las. Ar fi fost mai uşor.
- Nu, spuse Peter, traversând camera şi apropiindu-se de ea.
- N-am facut-o din cauza ta, zise ea încet, lăsând halatul să-i cadă de pe umeri.

Pe buzele roşii îi jucă un zâmbet, în timp ce mângâia părul negru şi des al iubitului.

Capitolul 8

- Următorul martor, milord, este Matthew Bârne, spuse John Sparling, avocatul acuzării.

Era luni dimineaţă şi sala tribunalului era din nou plină. Băncile rezervate presei erau arhipline şi juraţii stăteau cu urechile ciulite. Greta observă că sosia lui Margaret Thatcher se mutase pe scaunul cel mai apropiat de judecător, acolo de unde primul jurat comunică verdictul. De data aceasta părea că va fi o primă jurată.

Matthew Bame avea părul roşu, pistrui şi ochi de un albastru palid, care treceau fugar de la o persoană la alta în timp ce el citea împiedicat textul jurământului de pe cartonaşul ţinut de domnişoara Hooks, aprodul. Purta un costum la două rânduri şi cravata de şcolar îi era legată cu nod mare peste gulerul unei cămăşi prea mici pentru gâtul lui. Arăta ca un cadou ambalat cu grijă, iar disconfortul i se vedea clar în modul poticnit în care răspundea la întrebări.

- Câţi ani ai, Matthew? îl întrebă Sparling.
- Şaisprezece, domnule, răspunse Matthew, reuşind să zâmbească strâmb.
- îl cunoşti pe Thomas Robinson?
- Da. Suntem colegi la şcoala Carstow, din Surrey. Am început amândoi în septembrie trecut.
- Spune-ne în ce relaţii sunteţi.
- E prietenul meu cel mai bun. Toţi ceilalţi băieţi de la noi din clasă erau deja acolo de doi ani când am venit noi, dacă mă-nţelegeţi.
- Aha. Acum, ai fost vreodată în casa de pe St Mary’s Terrace numărul 5, din Chelsea, la Londra?
- Da. Da, am fost. Spre sfârşitul lui octombrie, anul trecut.
- Aha. Acum spune-ne, Matthew, de ce te-ai dus acolo?

- Pentru că Tom citise în ziar că tatăl lui pleacă la Paris pentru nu ştiu ce chestie politică şi a zis că îşi ia prietena peste tot, fiindcă e şi asistenta lui.
- Şi în felul acesta, amândoi urmau să fie plecaţi de acasă. Ce însemna asta?
- Tom voia să caute printre lucrurile ei. E convins că ea a pus la cale uciderea mamei lui, dar poliţia i-a spus că nu are destule probe.
- Domnule Sparling, spuse judecătorul, ştiu că nu e uşor, dar vă rog să încercaţi să eliminaţi mărturiile indirecte. Thomas Robinson ne poate relata singur care au fost motivele în propria depoziţie.
- Am înţeles, milord. Matthew, spune-ne când aţi ajuns acolo.
- Pe la patru şi jumătate. Tom avea cheia de la intrare. înăuntru e o uşă care duce spre demisol şi a intrat pe ea. A stat destul de mult timp jos.
- Şi tu unde te-ai dus?
- într-o cameră era un calculator. Am stat acolo.
- Şi ce s-a întâmplat după aceea?
- Tom a venit în camera cu calculatorul. S-a uitat prin sertare şi a cău-tat prin fişierele de pe computer. N-a găsit nimic, dar a zis că tatăl lui şi asistenta trăiau împreună şi, de aceea, ea avea probabil lucruri în dormi-torul de sus.
- Aţi urcat şi la etaj?
- Da. Tom n-a găsit nimic legat de mama lui prin sertare şi tocmai ne pregăteam să coborâm. Pe palier era o uşă deschisă, care dădea într-o ca-meră mare.
- Salonul?
- Aşa cred. Oricum, Tom a văzut un birou vechi în colţ şi mi-a spus că mama lui îl folosea şi că avea un sertar secret interesant. Acolo a găsit medalionul.
- Ţi l-a arătat? L-ai văzut de aproape?
- Da, domnule. Era de aur, pe un lanţ, şi înăuntru avea o fotografie mică. Tom mi-a spus că în fotografie erau părinţii lui.
- Mulţumesc. Acum aş vrea să îţi arăt una dintre probele noastre. Nu-mărul treisprezece, milord. O recunoşti, Matthew?
- Seamănă. Da, aş zice că e acelaşi cu cel pe care l-a găsit Tom.

- Spune-ne, te rog, ce s-a întâmplat după ce Tom a găsit medalionul.
- A fost foarte agitat. Nu se mai oprea din vorbit. Cred că de-aia nici n-am auzit nimic decât când Greta a început să urce scările.
- Şi pe urmă ce s-a întâmplat?
- Tom era în prag şi cred că ea l-a văzut prima. S-a supărat foarte tare şi a început să ţipe la el.
-Vrem să ne relatezi tot ce a spus, Matthew.
- L-a făcut pe Tom hoţ mic, asta îmi amintesc. Tom îi legăna meda-lionul sub nas şi îi spunea: „Uite ce-am găsit", sau ceva asemănător. Şi el era foarte nervos.
- Ce striga Greta, Matthew? Ajută-ne să aflăm.
- A zis: „Dă-l încoace; e al meu.“ Asta a zis. S-a întins să îl apuce, dar Tom a ţipat la ea şi a îmbrâncit-o de-a căzut pe jos.
- Ce a ţipat?
Fruntea lui Matthew se încreţi.
- A zis: „Nu, nu e-al tău. E al mamei. Nemernicul ăla i l-a luat şi ţi l-a dat ţie.“ Şi pe urmă a intrat tatăl lui Tom.
- Sir Peter. Care ce a făcut?
- Era foarte supărat. Nici nu mă mir. N-aveam ce să căutăm acolo. Tom s-a dat înapoi, iar tatăl lui a ridicat-o pe Greta de jos şi aşezat-o pe canapea. Ea plângea.
- Da, înţeleg. Continuă, Matthew. Ce s-a mai întâmplat?
- Greta a spus că Tom a atacat-o. Şi Tom i-a arătat tatălui lui medalio-nul şi i-a spus că Greta trebuie să-l fi luat de la tipul care a omorât-o pe mama lui.
- Aşa, şi cum a reacţionat Greta la ce a spus Thomas?
- A zis că a găsit medalionul în baie, după ce a fost împuşcată mama lui Tom, şi că l-a pus în sertar ca să fie în siguranţă.
- Tatăl lui Thomas, sir Peter, a pus vreo întrebare?
- Da. A vrut să ştie de ce Greta nu i-a dat lui medalionul şi ea a spus că n-a vrut să-l supere şi pe urmă a uitat de el. Părea să aibă câte un răspuns la toate.
- Ce s-a întâmplat cu medalionul, Matthew? întrebă Sparling.

- Tom i l-a arătat iar tatălui lui şi i-a spus că Greta a zis că e al ei. Ea a spus că nu e adevărat, deşi o auzisem şi eu. Pe urmă, tatăl lui Tom ne-a spus să plecăm sau cheamă poliţia.
- Şi aţi plecat?
- Bineînţeles. Am luat-o la fugă pe scări, de era să cad lat. Tom m-a prins din urmă afară. Eram speriat rău de tot. După vreo două zile, m-a căutat poliţia.
- Mulţumesc, Matthew, spuse Sparling, aşezându-se.
- Cred că o să luăm o pauză de zece minute, spuse judecătorul Gran-ger, înainte ca Miles Lambert să apuce să se ridice în picioare. Poţi să te dezmorţeşti puţin, Matthew, iar juraţii au timp să bea o cafea.
- Matthew, poţi să continui? întrebă Miles Lambert plin de solicitudine.
- Mă simt bine.

Matthew părea mai sigur pe sine, mai obişnuit cu sala şi cu avocaţii, cu perucile şi robele lor.
- Foarte bine. Acum, vreau să îţi recitesc o porţiune din declaraţia pe care ai dat-o. I-ai spus domnului Sparling că Thomas Robinson i-a legănat Gretei medalionul pe la nas, spunând: „Uite ce-am găsit“ şi că amândoi ţipau. Iţi aduci aminte că ne-ai spus asta?

-Da.
- Apoi domnul Sparling te-a întrebat ce striga Greta şi ne-ai spus că a zis: „Dă-l încoace; e al meu.“ Iţi aduci aminte?

-Da.
- Dar oare chiar asta a spus? Eşti sigur că ai auzit bine?
- Da, sunt sigur.
- Aha. Atunci de ce nu i-ai confirmat şi lui sir Peter, când te-a întrebat dacă asta a spus?

Matthew înghiţi în sec, fără să răspundă. începea să aibă emoţii.
- Haide, Matthew. Ai declarat că Thomas i-a arătat medalionul tatălui lui şi i-a repetat ce spusese Greta despre el şi că ea a negat. Dar nu ne-ai mai relatat ce a spus sir Peter după aceea. Domnul Sparling nu te-a mai întrebat.
- Care e întrebarea, domnule Lambert?

- întrebarea, milord, este următoarea: sir Peter te-a întrebat ce a spus Greta? Da sau nu, Matthew?
- Da. Da, m-a întrebat.
- Şi ce i-ai răspuns?
- Nu i-am răspuns. Am luat-o la fugă în jos pe scări. V-am spus, mi s-a făcut frică.
- Ai declarat mai devreme că nu te-a mirat faptul că era supărat, Matthew.
- Nu, nu m-a mirat.
- Pentru că intraseşi în casă fără permisiunea lui şi îi umblaseşi prin hârtiile personale?
- Nu eu. Tom a umblat.
- Matthew, nu mai am decât câteva întrebări, dintre care prima este aceasta: ai vorbit cu Thomas Robinson despre depoziţia ta?
- Am vorbit despre proces la şcoală. Toată lumea vorbeşte.
- Ai vorbit şi despre ce s-a spus în salon? Ce a spus Greta, sau Thomas sau sir Peter?
- Probabil.
- Şi despre ce susţii că a spus Greta: „Dă-l încoace; e al meu.“ Ai vorbit şi despre asta?
- Nu ştiu. Poate.
- Poate, repetă Miles visător, apoi, pe neaşteptate, deschise focul în forţă. Nu poate, Matthew. Sigur. Greta nu a rostit asemenea cuvinte. Thomas Robinson ţi-a cerut să declari asta, iar tu te-ai supus, deşi ştii că nu e adevărat. Ai minţit, Matthew.
- Ba nu. Jur că n-am minţit, se precipită Matthew, dar Miles Lambert se aşezase deja jos, cu o expresie mulţumită pe faţă. Ofiţerul de poliţie Hughes intră în sala de judecată îmbrăcat în unifor-mă. In timpul depoziţiei îşi ţinu cascheta în mână, învârtind-o din când în când, ca şi cum inspiraţia i-ar fi venit de-acolo, de sub cozorocul ei.

John Sparling nu avea prea multe întrebări, astfel că veni repede rândul lui Miles Lambert. Acesta încercă să stabilească o atmosferă destinsă, punând o primă întrebare anodină:

- Este corect dacă spun că aţi fost primul ofiţer de poliţie care a ajuns la House of the Four Winds pe data de 5 iulie?

- Da, domnule. Ocupantul a iniţiat apelul de urgenţă. Eu şi poliţistul Jones eram unitatea mobilă cea mai apropiată.
- înţeleg. Unde aţi parcat maşina?
- In faţa porţii principale. Era încuiată, de aceea am coborât şi am su-nat la soneria montată pe zid. A răspuns Thomas Robinson, m-am iden-tificat şi el a deschis poarta cu telecomanda.
- Ce-a spus Thomas când v-a răspuns?
- Doar m-a întrebat cine sunt. Pe urmă a deschis poarta.
- Fără să mai spună altceva?
- Exact. Am intrat cu maşina şi am parcat. Thomas Robinson era în capul scărilor de la intrare. Părea să nu fie deloc în apele lui.
- Plângea?
- Nu. Dar era agitat.
- Ce aţi vorbit cu el?
- Mi-a spus că doi indivizi intraseră în casă pe uşa principală şi că îl recunoscuse pe unul dintre ei, din noaptea în care îi fusese omorâtă mama. A spus că i-a văzut apropiindu-se pe aleea care ajunge la casă venind dinspre nord.
- Şi ce aţi făcut după ce aţi obţinut această informaţie?
- L-am lăsat pe ofiţerul Jones să stea cu Thomas şi am ocolit cu maşina până în dreptul aleii, dar nu am văzut nici o urmă a intruşilor.
- Aţi încercat poarta dinspre nord a proprietăţii?
- Da. Era încuiată.
- Aţi găsit urme de paşi?
- Nu. Nu mai plouase de ceva vreme şi nici nu ne-am aşteptat să găsim.
- Aţi văzut vreun alt semn care să vă confirme prezenţa intruşilor?
- Nu, dar nu am cercetat zona în mod amănunţit. Am lăsat asta în sarcina echipei de criminalişti.
- înţeleg. Şi ce aţi făcut după ce aţi verificat aleea?
- M-am întors la ofiţerul Jones. Thomas tocmai îi arăta o banchetă din hol, unde spunea că se ascunsese de intruşi.
- Vă mulţumesc, domnule Hughes. Am terminat.
- Doriţi să mai întrebaţi ceva, domnule Sparling? vru să ştie jude-cătorul.

- Un singur lucru, milord. Domnule ofiţer, aţi parcat în faţa porţii. Din locul acela, se vedea aleea?
- Nu. Poarta e în spate şi la stradă e un şir de copaci.
- Vă mulţumesc, domnule ofiţer. Asta e tot.

Poliţistul Hughes îşi puse cascheta şi se îndreptă spre uşă şi, de acolo, mai departe spre Carmouth şi obscuritate.

La ora unu, toată lumea se opri pentru prânz. Lui John Sparling nu-i era foame, dar facu o concesie orei ciugulind dintr-o salată verde, însoţită de un pahar de apă minerală, la cafeneaua rezervată avocaţilor. Miles Lambert în schimb îşi strămută silueta pântecoasă până la un mic restau-rant italian din apropiere, unde un pahar de vin roşu şi o porţie de lasag- na îi asigurară forţa pentru după-amiază. Comandă o cafea turcească, dulce, şi se rezemă greu de spătarul scaunului, satisfăcut.

Miles era mulţumit de evoluţia de până acum a procesului. Ştia că poate conta pe clienta sa să interpreteze un rol de Oscar. Miles hotărâse cu mult înainte de a începe procesul că Greta era cea mai frumoasă clientă pe care o avusese vreodată. Acum, după ce îi văzuse pe martorii aduşi de Sparling, nu se mai îndoia de nevinovăţia ei. Detectivul Hearns nutrea, desigur, părerea contrară în ce o privea pe acuzată, rumegând gânduri cu privire la vinovăţia ei în camera destinată poliţiştilor, în timp ce mesteca sandviciurile pe care şi le adusese de la Ip-swich. La ora două se duse la tribunal, pentru depoziţie.

Era o zi călduroasă şi juraţii erau somnoroşi. Sparling punea întrebări la care li se părea că ştiu deja răspunsul. Abia când Miles ceru ca juriul să fie scos din sală începură să fie cu adevărat atenţi.

- Durează mult, domnule Lambert? întrebă judecătorul.
- Nu, milord. Nu durează mult.

Juraţii ieşiră în şir indian, perplecşi, iar Miles aşteptă ca uşa să se închidă în urma lor până să înceapă să vorbească.

- E vorba de caracterul clientei mele, milord, spuse el. Veţi vedea că are la activ o scăpare măruntă, comisă acum unsprezece ani, când era minoră.
- O condamnare, domnule Lambert. Nu o scăpare.
- Da, milord, pentru deţinerea unei mici cantităţi de droguri.

- Cocaină, domnule Lambert. Un drog din clasa A. Şi ce doriţi?
- Doresc să fie tratată ca o doamnă cu un caracter impecabil. Con-damnarea nu este gravă.
- Ce părere aveţi, domnule Sparling?
- Părerea mea este că posesia de cocaină nu e un lucru mărunt. Desigur, înălţimea Voastră hotărăşte.
- Hotărăsc în favoarea acuzatei. Condamnarea este, într-adevăr, veche şi nu pentru violenţă sau înşelăciune. Lady Greta poate fi prezentată ca o persoană cu caracter impecabil, domnule Lambert.
- Vă mulţumesc, milord.
- Domnule sergent Heams, vreau să vă pun câteva întrebări legate de
o conversaţie pe care aţi avut-o cu clienta mea în faţă la House of the Four Winds, spuse Miles. Christopher Marsh, vecinul, vă spusese că Thomas a găsit fereastra biroului deschisă la întoarcerea acasă.
- Da.
- Şi aţi întrebat-o pe clienta mea dacă ea era răspunzătoare de fereastra lăsată deschisă, nu-i aşa?
- Nu, domnule, răspunse sergentul Hearns cu un surâs lugubru. -Nu?
- Nu. L-am întrebat pe sir Peter. El mi-a spus că nu intrase în birou şi abia atunci am întrebat-o pe clienta dumneavoastră, care mi-a spus că era posibil să fi lăsat geamul deschis, dat fiind că fusese o seară caldă.
- Nu a refuzat să vă răspundă, nu-i aşa, domnule sergent? Nu a spus că Thomas minte. A recunoscut că a lăsat fereastra deschisă.
- A spus că nu ştie, dar că era posibil. Mi s-a părut neliniştită. Foarte neliniştită.
- Poate era neliniştită pentru că voia să îl vadă pe Thomas?
- Poate.
- Aşa. Nu aţi arestat-o în seara aceea, nu-i aşa?
- Nu. Abia după ce am luat declaraţiile lui Thomas Robinson şi Jane Martin a devenit suspectă.

- Declaraţiile le-aţi luat pe data de 5 iunie. Aţi arestat-o pe Greta Gra- hame, cum se numea la vremea aceea, a doua zi şi i-aţi percheziţionat apartamentul din Chelsea.
- Da. Aveam mandat.
- Nici nu mă îndoiesc. Aţi găsit ceva?
- Nimic legat de acuzarea care i se aducea. Nu.
- Apoi aţi dus-o pe domnişoara Grahame la Ipswich, unde aţi interogat-o. Şi aţi eliberat-o fară să o puneţi sub acuzare, nu-i aşa?
- A ieşit pe cauţiune. Cu aprobarea procurorului coroanei.
- Care a cerut să nu fie pusă sub acuzare, pentru că nu existau şanse realiste de a obţine o condamnare. Aşa este, domnule sergent?
- Ne-au cerut să nu o punem sub acuzare.
- Da. Acum, domnule sergent Hearns, să înţelegem că eforturile dumneavoastră de a-i găsi pe cei doi, Roşie şi Lonny, s-au soldat cu un eşec total.
- Nu pentru că n-am fi investigat, domnule. Ucigaşii au lăsat foarte pu-ţine urme. Avem maşina şi urmele de pantof şi gloanţele, dar ADN-ul extras din sângele găsit nu are nici un corespondent în baza noastră de date.
- Şi bijuteriile?
- Nu am găsit nimic. E foarte posibil ca pietrele să fi fost puse în monturi noi.
- In afară de medalion, în apartamentul clientei mele n-aţi găsit nici o altă bijuterie care să îi fi aparţinut lui lady Anne?
-Nu.
Miles făcu o pauză dregându-şi glasul tare, ca să se asigure că juriul este atent la întrebarea următoare.
- Clienta mea, lady Greta Robinson, este o persoană cu caracter im-pecabil, nu-i aşa, domnule sergent?
- Aşa este, domnule.
- Bun. Acum vreau să vă întreb câte ceva despre vizita pe care aţi fa- cut-o acasă la mama clientei mele, la Manchester. I-aţi spus domnului Sparling că, într-unul din dormitoare, aţi găsit două fotografii ale lui lady Anne.
- Da. Intr-un caiet cu decupaje din presa de la sfârşitul anilor optzeci.

- Erau mai multe asemenea caiete, nu-i aşa?
- Da. Opt sau nouă. Poate mai multe.
- Care conţineau peste două mii de fotografii, nu-i aşa?
- Da. Erau fotografii cu doamne din înalta societate, decupate din re-vistele mondene.

Capitolul 9

- Aşa, domnule Lambert, vă rog să nu uitaţi care este vârsta martorului şi să nu uitaţi ce v-am cerut în legătură cu fotografiile, spuse judecătorul Granger în timp ce avocatul apărării se ridica în picioare pentru a-şi începe interogatoriul.

Era ora două în după-amiaza zilei de joi şi Thomas se afla deja în boxa martorilor de mai bine de două ceasuri. John Sparling îşi încheiase seria de întrebări la ora unu fară cinci, după care avusese numai o oră pentru a se plimba pe străzile aglomerate, nefamiliare din jurul tribunalului şi a se pregăti pentru ce avea să urmeze.

Până acum, lucrurile merseseră şi mai bine, şi mai rău decât se aşteptase. Mai bine pentru că reuşise să şi-o scoată pe Greta din minte, deşi era aşezată la doar câţiva metri distanţă de el şi îl urmărea permanent cu atenţie. Mai rău pentru că Sparling îl obligase să relateze în faţa juraţilor toate detaliile îngrozitoarelor momente când el stătea ascuns în bibliotecă şi, de partea cealaltă, cei doi îi ucideau mama. Relatarea îl făcuse să plângă. Un lucru pe care Thomas îl detesta - să plângă de faţă cu Greta, în vreme ce măruntul aprod îi aducea o cutie cu şerveţele.

- Aş vrea să începem cu bărbatul acesta, Roşie, spuse Miles Lambert pe un ton amical. Zici că prima dată l-ai văzut în faţa casei din Londra a tatălui tău.
- Da. Stătea sub un felinar.
- Pe întuneric. Cu spatele la tine.

-Da.

- Şi nu s-a întors deloc. Nu l-ai văzut la faţă.
- Atunci nu. Nu.
- I-ai văzut doar ceafa, unde are o cicatrice.
- Da. Lungă şi groasă. Am văzut-o pentru că avea părul strâns în coadă.

- A, da, coada. Dar sunt mulţi bărbaţi care au coadă de cal, nu-i aşa, Thomas? Şi cicatrice.
- Nu ca asta. Cred că l-a tăiat cineva cu cuţitul.
- Foarte dramatic. Ce încerc să subliniez, Thomas, este că nu poţi să susţii că omul pe care l-ai văzut lângă felinar este acelaşi cu cel care ţi-a ucis mama, după ce l-ai văzut numai din spate.
- Sunt convins că sunt una şi aceeaşi persoană.
- In ciuda faptului că pe bărbatul care a intrat la voi în casă l-ai zărit doar câteva secunde, printr-o găurică făcută în bibliotecă?
- N-o să-i uit niciodată faţa.
- Ai văzut un om din spate şi un altul timp de câteva clipe, când erai tu însuţi îngrozit şi îndurerat, după care te-ai grăbit să tragi concluzia. Acesta este adevărul, nu-i aşa, Thomas?
- Sunt una şi aceeaşi persoană.
- Te-ai grăbit să tragi concluzia pentru că voiai să dai vina pe Greta Grahame pentru ce s-a întâmplat. Pentru că te-ai simţit vinovat fiindcă nu ţi-ai putut salva mama atunci când te-ai salvat pe tine însuţi şi, de aceea, aveai nevoie de cineva asupra căruia să arunci vina.
- Nu. Nu e adevărat. Nici n-aş fi putut să o salvez. Era în urma mea. Ea m-a împins înăuntru. Nu eu am închis biblioteca...
- Gata, Thomas, interveni blând judecătorul. încearcă să te liniştesti. Domnule Lambert, străduiţi-vă să fiţi mai puţin agresiv.
- Da, milord. Thomas, în momentul acela erai supărat pe Greta, nu-i aşa? înainte de moartea mamei tale?
- într-un fel.
- într -un fel. Erai supărat că te respinsese.

Thomas nu răspunse, dar roşi violent.

- înţelegi foarte bine despre ce vorbesc, nu-i aşa, Thomas? I-ai declarat că e frumoasă şi că o iubeşti, iar ea te-a îndepărtat. Ţi-a spus că eşti prea mic. N-am dreptate?
- Ba da, spuse Thomas aproape în şoaptă.
- Nu te aud, Thomas. Ai spus că da?

-Da.

în sală se lăsase tăcerea. Sparling se foi neliniştit pe scaun. Această dezvăluire constituia o surpriză neplăcută. Ce altceva mai omisese băiatul să-i spună? se întrebă el.
Miles Lambert lăsă tăcerea să se îngroaşe înainte de a trece la întreba-rea următoare.
- Toate astea s-au petrecut cu mai puţin de două luni înainte de moar-tea mamei tale, nu-i aşa, Thomas? Refuzul îţi era proaspăt în memorie.
- Nu m-am gândit.
- Eşti sigur? I-ai declarat Gretei că o iubeşti.
- Nu vorbeam serios.
- Deci i-ai spus un lucru care nu era adevărat?
- Nu. în clipa aceea vorbeam serios, dar era doar ceva ce se petrecuse în după-amiaza aia. Ceva ce abia îmi dăduse prin minte.
- Aha. Dragostea e un sentiment puternic, Thomas, nu-i aşa? Te ia pe nepregătite, ca şi ura. Eşti sigur că n-ai început să o urăşti pe Greta pentru că nu te iubea, aşa cum ai fi vrut?
- Nu ştiu. După-amiaza aia mi se pare foarte îndepărtată acum.
- Eu cred că atunci ai început să o urăşti, Thomas. Pe urmă, asemăna-rea întâmplătoare dintre doi oameni a combinat în tine ura şi sentimentul de vinovăţie şi atunci a început totul. Nu-i aşa?
- Nu răspunde, Thomas, spuse judecătorul. Domnule Lambert, nu ne aflăm aici ca să vă ascultăm ţinând o prelegere pe teme de psihiatrie.
- Nu, milord, spuse Miles. Thomas, aş vrea să ne întoarcem la noaptea în care, la Londra, l-ai văzut pe bărbatul cu cicatrice la lumina felinarului. Nu poţi să spui că era aceeaşi persoană cu care vorbise Greta la demisol, nu-i aşa?
- Nu. Dar ştiu că era. Au urcat amândoi pentru că Gretei i s-a părut că aude nişte hoţi.
- Greta i-a spus persoanei cu care era la demisol să urce?
-Nu.
- L-ai văzut urcând treptele de la demisol până în stradă?
- Nu. Am fugit sus ca să scap, v-am mai spus.
- Deci nu ai văzut de unde a venit. Acum, Thomas, hai să revenim la ce i-ai declarat domnului Sparling că i-ar fi spus Greta

acestui bărbat. Vreau să clarific foarte bine un lucru. Nu ştii dacă Greta a spus „Nu vezi că încă n-o am?“ sau „Nu vezi că încă nu-l am?“ Aşa este?

- Da, aşa este.
- Foarte bine. Pe urmă Greta a spus că se duce sus şi ne-ai declarat că ar fi spus: „Doamna Mironosiţă nu aude.“ Te contrazic. Greta nu i-a spus niciodată mamei tale Doamna Mironosiţă.
- Ba da. Exact ca atunci când a auzit-o tanti Jane vorbind despre mami, după ce a murit Mattie. Şi atunci i-a zis Doamna Mironosiţă.
- Am auzit eu bine, Thomas? Confirmi că ai discutat cu doamna Martin despre mărturia ei?
- Am vorbit despre ce s-a întâmplat imediat după ce s-a întâmplat. Bineînţeles.
- Ai discutat cu ea înainte să depună mărturie, v-aţi comparat aminti-rile. Asta vrei să spui?
- Am discutat. Ea a auzit ce-a auzit ea, eu am auzit ce-am auzit eu.
- Şi, întâmplător, ambele sunt unul şi acelaşi lucru. Foarte convenabil. Acum, Thomas, vreau să ne întoarcem la ziua în care a murit mama ta. Ne-ai spus că ai crezut că iniţiativa de a aranja să petreci noaptea acasă la Edward Ball îi aparţinea mamei lui Edward.
- Aşa e.
- Şi că te-ai îngrijorat când doamna Ball ţi-a spus că, în realitate, Greta făcuse aranjamentele pentru vizita asta.
- Aşa e.
- De ce te-ai îngrijorat, Thomas?
- Pentru că nu ea îmi făcea programul. Mama nu i-ar fi cerut niciodată ei să o sune pe doamna Ball.
- De ce nu? In după-amiaza aceea de duminică în care s-a făcut aran-jamentul o durea capul, nu-i aşa?
- Nu sunt sigur. Aşa cred.
- Atunci, de ce să nu o roage pe Greta să îi facă un serviciu? Doamna Martin era plecată duminica după-amiaza.
- Mama ar fi aşteptat-o să se întoarcă sau ar fi dat singură telefon. Pe Greta nu o ruga niciodată să facă nimic în locul ei.

- De ce?
- Pentru că nu o putea suferi.
- Aha. Acum, ne-ai spus că te-ai hotărât să te întorci acasă după ce ai constatat că nu poţi să vorbeşti cu mama ta la telefon. Doamna Ball te-a adus până la poartă. Cum ai intrat pe poartă?
- Am chei. Şi de la uşa de intrare.
- Cam pe la ce oră se întâmpla asta?
- Nu ştiu. Cred că în jur de opt şi jumătate.
- Deci ai ajuns acasă şi ai închis fereastra pe care ai găsit-o deschisă în birou. Pe urmă te-ai dus sus şi ai deschis geamul de la camera ta.

-Da.

- Pentru că era o seară caldă?
- Exact.
- Ai lăsat-o deschisă şi când a început să plouă?
- Da. Nu era furtună.
- Tu erai în pat, iar mama ta dormea.
- Da. Tocmai stinsesem lumina, când am auzit o maşină apropiin- du-se. Pe urmă i-am văzut traversând peluza în direcţia geamului de la birou; unul din ei era foarte supărat pentru că toate geamurile erau închise.
- „Sunt închise toate, fir-ar să fie.“ Aşa ne-ai povestit că a spus indivi-dul. L-ai văzut când a vorbit?
- Nu. Stăteam aşezat pe pat. Iar ei erau sub geam.
- Deci nu ştii dacă erau în faţa biroului. S-ar putea foarte bine să fi fost în dreptul ferestrei salonului.
- E posibil.
- Mulţumesc. Acum vreau să ne concentrăm asupra medalionului pe care l-ai găsit acasă la tatăl tău în octombrie trecut, spuse Miles şi apucă proba acuzării cu numărul treisprezece, ţinând-o de anou. Ne-ai spus că mama ta ţinea foarte mult la el.
- Da. îl purta des.
- Poliţiei nu i-ai declarat nimic legat de el, până nu l-ai găsit.
- Nu aveam nici un motiv.

- Nu. Ar fi logic, doar că în prima declaraţie nu ai spus nimic despre cum l-ai văzut pe Roşie aplecându-se deasupra mamei tale şi pe urmă bă-gând ceva auriu în buzunar.
- Când am dat declaraţia eram tulburat. Tocmai murise mama.
- Prima ta declaraţie e foarte detaliată, Thomas. Ţi-ai dat toată silinţa. E greu de crezut că ai fi putut uita un lucru atât de important cum e gestul lui Roşie de a lua un obiect de aur care se afla asupra mamei tale decedate.

Thomas nu răspunse.

- Nu ai spus nimic în prima declaraţie, pentru că nici nu s-a întâmplat. Asta e explicaţia reală, nu-i aşa, Thomas?
- Ba s-a întâmplat. I l-a smuls de la gât. S-a văzut că avea o zgârietură.
- O zgârietură mică. Dar medalionul nu era rupt când l-ai găsit în birou, nu-i aşa?
- Nu. Poate l-au reparat.
- închizătoarea nu prezintă nici o urmă de reparaţie, din câte văd eu, spuse Miles, examinând teatral, cu multă atenţie, închizătoarea pe care şi-o apropiase de ochelari cu două degete grăsune. Nu, nu te contrazice nimeni când afirmi că l-ai găsit în birou. Dar eu te contrazic în legătură cu ce afirmi că ar fi spus clienta mea.
- Care parte?
- „Dă-l încoace; e al meu.“ Partea asta.
- Asta mi-a strigat când încerca să mi-l ia.
- Da, aşa ne-ai spus. Şi ai împins-o şi i-ai răspuns: „Nu, nu e-al tău. E al mamei. Nemernicul ăla i l-a luat şi ţi l-a dat ţie.“ Asta i-ai declarat domnului Sparling.
- Da. Ceva în genul ăsta.
- Nu. Nu ceva în genul ăsta, ci cuvânt cu cuvânt. Am notat când ai făcut declaraţia astăzi de dimineaţă şi exact acelaşi lucru l-am notat ieri, când a depus mărturie prietenul tău Matthew Bame. Aţi discutat despre asta, Thomas, nu-i aşa?
- Sigur că am discutat. E cel mai bun prieten al meu, dar asta nu în-seamnă că nu e adevărat.

- Realitatea e că ai găsit medalionul şi abia pe urmă ai început să in-ventezi ceva care să demonstreze că clienta mea l-a primit de la cel care ţi-a ucis mama. Apoi, ca o tuşă finală, ai pus-o pe Jane Martin să declare că lady Anne purtase medalionul la prânz.
- Ba nu. Atunci nici nu l-am văzut.
- Bine, îţi mulţumesc, Thomas. Să trecem mai departe. Să vorbim de-spre ce s-a petrecut pe 5 iulie.

Thomas îşi schimbă poziţia pe scaun, dar nu răspunse. Miles lăsă tăcerea să se adâncească înainte de a continua.

- Hai să ne asigurăm că am înţeles bine cum stau lucrurile. Jane Martin a plecat la ora şase, după ce a încuiat toate uşile. Tu erai în sufragerie, la masă, cu toate geamurile deschise.
- Era o seară caldă.
- Aşa este. Şi aveai dispozitivul de alarmă în buzunar, pentru orice eventualitate. Carevasăzică, cei doi au intrat pe poarta dinspre nord, au traversat peluza şi au pătruns în casă, iar tu ai stat ascuns în banchetă, în timp ce ei te căutau?

-Da.

- De unde nu cred că se vedea mare lucru.
- Se vede prin găurile făcute în ochi, după cum am mai spus.
- A, da. Care însă nu cred că îţi asigurau cea mai bună vizibilitate asupra a ceea ce făceau Lonny şi Roşie, nu-i aşa?
- Nu. Aşa e.
- Şi, absolut întâmplător, Roşie a pomenit numele clientei mele.
- A zis că ea i-a spus cum funcţionează ascunzătoarea.
- Foarte convenabil, nu-i aşa, Thomas?
- Nu e nevoie să răspunzi la întrebare, Thomas, îl întrerupse judecă-torul. Păstraţi comentariile pentru juraţi, domnule Lambert.
- Da, milord.

Şi Miles, zâmbindu-i afabil, îşi continuă neabătut drumul prin strâmtoare, îndreptându-l pe martor încet, dar sigur către stânci.

- Bine, Thomas, hai să ajungem şi la sfârşitul poveştii tale. Ai auzit si-rena. Roşie se întrerupe în mijlocul propoziţiei şi, împreună cu Lonny, o rupe la fugă pe uşa de la intrare. Da?

-Da.

- Ai ieşit din interiorul banchetei şi ai răspuns la interfon. Ofiţerul de poliţie Hughes a declarat ieri că l-ai întrebat cine este, iar el s-a recomandat, pe urmă i-ai deschis poarta cu ajutorul telecomenzii. Eşti de acord cu această relatare, Thomas?
- Cred că da. Eram îngrozit. Nu-mi amintesc absolut tot ce s-a spus.
- Bine, o să presupun că mi-ai confirmat. Acum, ştiai că poliţia e la poartă. Ştiai că Roşie şi Lonny îşi parcaseră maşina pe alee. Nu se poate să nu fi presupus că au fugit îndreptându-se către maşină. Dacă ştiai toate astea, de ce nu i-ai spus ofiţerului Hughes prin interfon să o ia pe alee şi să le iasă în cale, în loc să-i dai drumul să intre pe poartă?

Thomas nu răspunse imediat. Arăta ca un jucător de şah care îşi vede regele deodată supus unui atac masiv şi caută disperat, dar inutil o mutare.

- Nu ştiu, spuse el în cele din urmă. Nu m-am gândit.
- Nu te-ai gândit. Nu are nici un sens, Thomas, nu are nici un sens pentru că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat de fapt, aşa-i?
- Ba s-a întâmplat. Jur că s-a întâmplat.
- Ai inventat totul, Thomas. Te-ai gândit că medalionul nu va fi sufi-cient şi, de aceea, ai inventat revenirea lui Roşie şi referirea la Greta doar ca să te asiguri că mama vitregă e condamnată. Nu am dreptate?
- Nu! Nu! exclamă Thomas cu chipul contorsionat de durere, într-un strigăt parcă smuls din măruntaie. Au venit după mine!
- Cine?
- Roşie şi Lonny.
- Roşie şi Lonny! Nu înţeleg de unde ai scos numele astea, Thomas - doar dacă nu le-ai luat din vreun film difuzat noaptea târziu la televizor - dar ştiu că le-ai inventat, aşa cum ai inventat şi restul acestei poveşti demne de toată mila.

Pe chipul rotund al lui Miles Lambert se aşternu o expresie de tristeţe nedumerită. Nu aştepta un răspuns la întrebare şi, de aceea, se aşeză înainte ca Thomas să apuce să spună ceva.

Peter stătea pe bancheta din spate a automobilului oficial, bătând darabana pe servieta de piele pe care o ţinea pe genunchi. Soarele

strălucitor de după-amiază lumina măreaţa cupolă a catedralei St Paul, dar traficul înţepenit pe Fleet Street îl împiedica să se apropie de Old Bailey, fa- cându-l orb la frumuseţea peisajului. Deja întârziase cinci minute la întâlnirea cu Greta şi mânia îi fierbea inutil pe dinăuntru.
Săptămâna procesuului nu fusese bună pentru Peter. Efortul depus în încercarea de a-şi îndeplini şi obligaţiile profesionale şi a se ocupa şi de soţie i se vedea pe chip. Avea pungi sub ochi şi căpătase un tic în colţul gurii. în mijlocul celor mai complicate negocieri, gândurile i-o luau razna către Bailey. Trăia cu sentimentul că nu era decât o chestiune de timp până să facă vreo gafa monumentală, care să îi distrugă complet cariera.
Crezuse cu naivitate că munca avea să îi mai distragă atenţia; mai bine la Ministerul Apărării, decât în faţa tribunalului, întrebându-se ce se petrece înăuntru. Se consola cu gândul că în curând avea să se termine totul. Numai în coşmarurile sale o putea vedea pe Greta condamnată şi închisă, iar în clipa aceea groaza îl trezea. Se calma întinzându-se pe întuneric şi cuprinzând trupul cald al soţiei.
Peter făcuse o opţiune definitorie în ziua aceea friguroasă de noiembrie, la Ipswich, cu opt luni în urmă, când nemernicul înfumurat de Heams se decisese, în fine, să o acuze oficial pe Greta de complicitate la crimă. Aceea fusese ziua când o ceruse în căsătorie. Era modul lui de a arăta lumii cine era şi ce gândea; în plus, ajunsese să o iubească. Bineînţeles că anunţul pro-vocase scandal, dar acesta îl găsise pe Peter pregătit. Avusese rezultate bune ca ministru al apărării şi ştia că primul-ministru avea să îl susţină. Apoi, două zile mai târziu, în nordul Angliei deraiase un tren, omorând treizeci de pasageri, iar viaţa particulară a ministrului apărării devenise un subiect neinteresant. Atenţia presei revenise odată cu începutul procesului şi acum nu Peter, ci Greta era în lumina reflectoarelor.
încă o dată, Peter blestemă reglementările legale care îl împiedicau să stea în sala de judecată până nu depunea mărturie. Aştepta momentul acesta ca un deţinut care aşteaptă să fie eliberat. O să le spună el de ce era capabilă Greta şi de ce nu era, şi ce fel de om era.

Coborî în grabă din Daimler imediat ce acesta opri la intrarea în tribunal. în holul mare din capul scărilor, aproape se ciocni de Patrick Sul- livan, avocatul său, care venea de la lifturi.

- Unde e Greta? îl întrebă Peter neliniştit.
- Vine şi ea.
- Cum a mers?
- Bine. Miles a fă.cut o treabă extraordinară cu Thomas.
- Pe tema medalionului? Greta mi-a spus că s-a descurcat bine şi cu tânărul Bârne.
- Aşa e. Am rezolvat chestiunea medalionului, dar Miles a fost cu adevărat distrugător când a ajuns la întrebările legate de ce s-a întâmplat acum două săptămâni. îmi pare rău că n-ai văzut cum i-a demontat lui Thomas depoziţia. Cel mai tare a fost când Thomas a spus că le-a dat drumul poliţiştilor să intre în casă, în loc să îi trimită în spate, să îi inter-cepteze pe indivizii ăia doi, Lonny şi Roşie.
- Lonny şi mai cine?
- Roşie. Sunt numele aiuristice pe care le-a inventat Thomas pentru intruşi. Dar Roşie e actorul principal. El e cel pe care l-a văzut Thomas la lumina felinarului şi care... Greta nu ţi-a arătat ultima declaraţie a lui Thomas?
- Nu, nu i-am arătat-o, interveni Greta, venind din spatele lor. Peter are şi-aşa destule pe cap.

Pe Patrick îl nedumeri iritarea din glasul ei.

- îmi cer scuze, spuse el. Tocmai îi povesteam lui Peter cât de bine a mers totul astăzi.
- Da, a mers bine, nu-i aşa? spuse Greta. Miles e un geniu în meseria lui.

îşi sărută soţul. Peter nu-i răspunse. Avea o expresie distantă în ochi, iar cutele de pe frunte îi erau mai adânci decât de obicei.

- Te simţi bine, iubitule? îl întrebă Greta cu îngrijorare.
- N-am nimic. A fost o zi lungă pentru toată lumea, spuse Peter.
- Şi mă tem că încă nu s-a terminat, îi răspunse Greta. Trebuie să mă întâlnesc cu Miles, pentru că mâine depun mărturie.
- Când? întrebă Peter. Acum?

- Nu, la şase şi jumătate în biroul lui. Mai întâi vreau să mă schimb şi să beau ceva.
Patrick deja plecase şi Greta urcase în Daimler, când Peter păşi înapoi, pe trotuar.
- Nu ştiu de ce, dar nu mă simt bine, Greta. Mă aştepţi să dau o fugă până lâ toaletă? Nu durează mult.
Peter trecu în grabă de uşile tribunalului. Nu minţise când spusese că nu se simte bine, deşi nu avea nici o intenţie să caute toaleta. în mintea sa, alarma se declanşase în clipa în care Patrick îl pomenise pe Roşie. Imediat, făcuse legătura cu ceea ce o auzise pe Greta spunând la telefon în noaptea când dormiseră pentru prima dată împreună. „Nu-mi mai spune aşa. Nu sunt Greta Rose a ta“, spusese ea, după care îi mărturisise că era numele cu care venise la Londra. Era oare adevărul, sau Greta avea o legătură cu ucigaşul lui Anne? Nu-i dezvăluise numele din declaraţia lui Thomas. Iar el nu ceruse să o vadă. Trebuia să-l întrebe pe Thomas ceva despre individul acesta, Roşie.
Mai era o şansă ca Thomas să fie încă în clădirea tribunalului. Heams nu-i va permite să plece singur, iar importantul detectiv părea permanent ocupat cu câte ceva. Pentru Peter, problema era că nu ştia unde să caute, iar timpul era împotriva lui.
în camera destinată martorilor nu se afla nimeni, iar în cea destinată poliţiştilor nu se vedea nici urmă de Heams. Peter tocmai cobora treptele când dădu nas în nas cu detectivul însuşi şi cu fiul lui, pe palier. Era prima dată când se întâlnea cu Thomas după ce îl dăduse afară din casă şi, dacă presiunea momentului nu l-ar fi ajutat să îşi învingă inhibiţia, n-ar fi ştiut ce să-i spună.
- Trebuie să îţi vorbesc, spuse el, blocându-i fiului său trecerea.
Thomas deschise gura, dar nu se auzi nici un cuvânt. Uluirea părea să-l fi amuţit complet.
- Sir Peter, sunteţi potenţial martor al apărării, spuse Hearns. Ştiţi bine că nu aveţi voie să vorbiţi cu un martor al acuzării.
- E fiul meu, spuse Peter.
- Dar e şi martor din partea acuzării, zise detectivul apucându-l pe Thomas de braţ şi încercând să se îndepărteze împreună cu el.

Detectivul îl conduse până la lift, unde apăsă pe buton. Peter nu îi urmă. Câteva secunde mai târziu, sosi ascensoml.
Peter coborî pe scări. Ajunsese la mijlocul ultimului etaj şi se îndrepta spre ieşire, când simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi îl găsi pe Thomas cu degetul la buze.
- Domnul Heams e pe palier, îi şopti băiatul. Trebuie să mă întorc.
- Am să te întreb ceva. Nu durează decât un minut.
- Nu aici. Mai târziu. Stau la Matthew. Sună-mă.
- Nu am numărul, spuse Peter, dar Thomas se răsucise deja pe călcâie şi urca treptele.
în faţa tribunalului, Greta îl aştepta pe trotuar.
- Te simţi bine, Peter? îl întrebă ea imediat ce urcară în maşină. Ai vărsat?
- Da. Mă tem că am mâncat ceva care mi-a căzut greu.
- Nu e obligatoriu să mă duc la Miles. Pot să mă văd cu el şi mâine dimineaţă.
- Nu fi caraghioasă. E absolut necesar să fii bine pregătită. Patrick mi-a spus că Thomas nu s-a descurcat deloc bine astăzi.
- Da. Partea asta a mers perfect.
- Mi-a spus că i-a demontat în întregime povestea despre cei doi care cică s-ar fi întors.
- Da. A fost evident că a inventat-o.
- De ce nu mi-ai arătat declaraţia asta, Greta?
- Nu ştiu. Am primit-o cu puţin înainte de proces şi nu mi s-a părut că merită să-ţi baţi capul cu ea. De ce te interesează aşa, dintr-odată?
- Nu mă interesează. Patrick zicea însă că Miles a făcut mare caz de ea.
între ei se lăsă tăcerea. Peter se uita pe geam, încercând să nu simtă privirea Gretei, aţintită asupra lui.
- Peter, l-ai văzut pe Thomas acum, înăuntru, când te-ai întors? De-aia eşti atât de supărat?
Peter îşi ascunse tulburarea sub masca iritării.
- Bineînţeles că nu. M-am întors pentru că-mi venea să vomit. Doar ţi-am spus.

- Bine, am întrebat şi eu. îmi pare rău că ţi s-a făcut greaţă.
- Nu s-ar zice, i-o întoarse el.
- Nu vorbi prostii.

Greta îl sărută uşor pe obraz, iar Peter zâmbi, apoi se răsuci iar, uşurat, spre geamul pe lângă care trecea în zbor zidul de piatră al cheiului Chelsea. Se uită dincolo de râu, întrebându-se unde locuia Matthew Bârne. Ar fi vmt să o creadă pe Greta, dar, dacă o chestiona iar în legătură cu „Rose“, înseamna să îi trezească bănuielile, ceea ce ar fi fost dezastruos pentru amândoi. Deja avea impresia că spusese prea multe.

La coborârea din maşină, Greta îl privi din nou într-un mod ciudat.

- Cred că o să rămân aici, spuse ea. Nu vreau să stai singur când îţi e rău. Miles are să înţeleagă.
- Nu, Greta, nu e bine, sunt convins. Ai de alergat în dimineaţa asta, cu ochii pe ceas.
- Nu-i chiar atât de rău, dragule, îi răspunse ea zâmbind. Dar poate ai dreptate. Fii drăguţ şi pune-mi ceva de băut, până mă schimb.

Peter aşteptă în salon, ascultând sunetul paşilor ei urcând treptele care duceau la etaj. Ridică receptorul telefonului, simţindu-se ca un şarpe. Formă numărul serviciului de informaţii, obţinu numărul şi curând vorbea cu Thomas.

- Ce vrei, tată?

Vocea lui Thomas era reţinută, dar măcar termenul de „tată“ presupunea existenţa unei relaţii între ei.

- Vreau să vorbesc cu tine, să te întreb ceva. Despre Roşie.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

- Thomas, mai eşti acolo?
- Da, sunt aici.
- Nu pot să vorbesc mult. Vrei să ne vedem?
- Nu ştiu.

Altă tăcere, apoi Peter o auzi pe Greta coborând scările.

- Nu mai am timp. Te aştept în faţa primăriei din Chelsea la şase şi jumătate, în apropiere de casă.

Peter puse telefonul jos chiar când Greta intra în cameră.

- Cine era?

- Un tip de la minister.
- Şi ce caută în apropiere de casă?
- De Casa Parlamentului, unde trebuie să mă întâlnesc cu el săptămâna viitoare.

Minciuna îi alunecase uşor de pe buze, iar Greta păru să accepte răspunsul. Ii luă paharul din mână şi îl sărută, lăsându-şi buzele să treacă peste ale lui în aşa fel, încât se simţi brusc cuprins de dorinţă.

- Nu acum, iubitule, că nu mai pot să mă concentrez. In plus, sunt în ţinuta pentru tribunal. Facem repetiţie cu costume pentru mâine. Ce părere ai?
- După părerea mea, e perfectă, spuse Peter.

Capitolul 10

După plecarea Gretei, Peter începu să se învârtă dintr-o cameră în alta, verificându-şi ceasul o dată pe minut. La şase şi douăzeci şi cinci ieşi din casă şi se îndreptă spre clădirea primăriei. Thomas stătea aşezat pe ultima treaptă, îmbrăcat la fel cum fusese la tribunal: sacou bleumarin cu nasturi aurii, o pereche de pantaloni bej şi cămaşă bleu.

Se ridică şi coborî scara până la jumătate. Privirile li se întâlniră, apoi Peter îşi întoarse ochii. întâlnirea presupunea o reconciliere, dar nu acesta era motivul pentru care îl chemase până aici. Avea nevoie de răspunsuri la întrebări, dar nu putea plăti pentru ele cu vorbe bune. Ar fi însemnat o trădare prea profundă, de aceea trecu direct la întrebări, fară nici o formulă de salut.

- Ce-a zis Roşie despre Greta? spuse el fară să mai aştepte.
- A zis că ea i-a spus cum se deschide ascunzătoarea. Nu mi-ai citit declaraţia? îl chestionă Thomas privindu-l mânios.
- Nu, n-am citit-o. Am nevoie să aflu asta de la tine.
- De ce?

Azvârlise întrebarea ca pe o sfidare. Era adunată în ea toată frustrarea pe care o acumulase. Traversase oraşul, obligat să meargă cu metroul a doua oară în viaţă, iar tatăl lui nu se ostenise nici măcar să îl salute.

- Te întreb pentru că eşti singurul care mai era acolo, de faţă. Eşti sin-gurul care l-a văzut pe individul ăsta, Roşie.
- în afară de soţia ta, spuse Thomas.

- Bine, nu vreau să ne certăm. Dar trebuie să aflu câteva lucruri. Ce altceva a mai spus despre Greta?
- N-a mai spus nimic altceva despre Greta.
- Şi ştii sigur că îl chema Roşie.
- Aşa i-a spus Lonny.
- E posibil să fi fost Rose? Să fi auzit tu greşit?
- Nu, n-am auzit greşit. Aşa a spus. M-am săturat de oameni care nu vor să mă creadă. Ca tine. Nici tu nu mă crezi.
- Nu mai ştiu ce să cred.
- Eu plec. îmi pare rău că am venit.

Şi Thomas coborî treptele, îndreptându-se spre stradă.

- încă o întrebare, spuse Peter. Doar una. Roşie era numele de familie sau cel mic?
- De unde să ştiu eu? Celălalt tip nu i-a spus decât atât. Ce are numele lui de e atât de important?
- în noaptea de după înmormântarea mamei tale, am auzit-o pe Greta vorbind la telefon. I-a spus celui cu care vorbea: „Nu-mi mai spune aşa. Nu sunt Greta Rose a ta. Nu mai sunt.“ Mai târziu am întrebat-o ce însemna asta şi mi-a spus că Rose e al doilea nume al ei.
- Iar astăzi ai auzit de Roşie şi te-ai întrebat...
- Nici eu nu mai ştiu ce m-am întrebat.
- Te-ai întrebat ce legătură e între Roşie şi Greta, spuse Thomas, fără a mai avea nevoie să intre în detalii. Te-ai uitat în actele ei?
- De ce?
- Ca să vezi dacă o cheamă într-adevăr Greta Rose. Trebuie să aibă un paşaport.
- Presupun că aş putea să fac şi asta, spuse Peter cu îndoială. Faptul că vorbea cu Thomas pe la spatele Gretei era un act de trădare, dar să îi scotocească prin hârtii ar fi fost mai rău, mult mai rău.
- Unde e acum? întrebă Thomas.
- Stă de vorbă cu avocatul.
- Mai născoceşte nişte minciuni.
- Nu. îşi pregăteşte depoziţia, spuse Peter nervos.

Oscila ca un pendul între loialitatea faţă de Greta şi îndoielile privind nevinovăţia ei, pe care nu şi le putea scoate din cap.

- Când se întoarce? întrebă Thomas.
- Nu ştiu. Nu înainte de ora opt.
- Atunci avem timp. Hai să ne uităm.

Porniră spre casă. Peter era din ce în ce mai agitat, cu fiecare pas făcut.

- Când îţi vine rândul să depui mărturie? întrebă Thomas.
- Nu ştiu, răspunse Peter în timp ce dădeau colţul. Probabil marţi, cândva. Acuzarea mai are de citit câteva declaraţii, apoi urmează Greta. Nu ştiu cât o să dureze depoziţia ei.

îi facu semn lui Thomas să îl urmeze înăuntru. Urcă la primul etaj şi îşi continuă drumul până ajunse lângă biroul de stejar din salon.

- Acum, Greta îşi ţine aici cea mai mare parte a hârtiilor, spuse el.
- Nu cred că are vreun sens să ne uităm în compartimentul secret, spuse Thomas.

Avea dreptate. Compartimentul era gol, dar în sertarul de dedesubt, Peter găsi paşaportul soţiei sale, emis cu trei luni înainte de căsătorie. Nume: Grahame. Prenume: Greta. Nimic altceva.

Thomas împunse numele cu degetul arătător.

- Uite, tată. Nu apare nici un Rose. Nimic altceva.
- Asta nu înseamnă nimic. Greta mi-a spus singură că, după ce a plecat de la Manchester, nu a mai folosit numele de Rose. Ceea ce contează e certificatul de naştere. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva.
- Atunci caută în sertarul în care era paşaportul.

Avea dreptate. Mai era un plic maroniu şi gros. Peter îi goli conţinutul pe tăblia biroului. Deasupra era certificatul care atesta căsătoria Gretei cu Peter. Sub el venea copia autentificată a înregistrării în registrul de naşteri a Gretei Rose Grahame, pe 17 noiembrie 1971, la Manchester.

- Mă rog, o cheamă Rose, dar asta nu înseamnă nimic, spuse Thomas, furios.

Dezamăgirea îl strivea. Timp de o clipă, crezuse cu adevărat că anul acesta de coşmar luase sfârşit. Că nu va mai fi singur. Că lumea n-o să îl mai acuze că minte. Făcu un ultim apel.

- Nu certificatul de naştere contează, tată. L-am auzit pe Roşie vorbind despre Greta. L-am văzut în faţa casei. Iar ea a păstrat medalionul mamei în biroul ăsta.

Zâmbetul de pe chipul lui Peter se şterse, lumina i se stinse din ochi.

- Ce-ai văzut tu, ce-ai auzit tu, îi replică el mânios. Tu şi iar tu. Tu şi minciunile tale.
- Drept ce mă iei? Ce interes am să inventez?
- Pentru că te-a respins când ai vrut să... Ştiu că ai încercat să te culci cu ea. Greta mi-a spus.
- Şi ea m-a refuzat, iar eu am luat-o razna. Asta e ideea?
- în plus, te simţi vinovat. Alt motiv pentru care ai făcut ce-ai făcut.
- Vinovat! Tu eşti cel care ar trebui să se simtă vinovat. Tu eşti cel care a lăsat-o pe mama singură atâţia ani, şi ea nu s-a plâns niciodată. Şi pe mine m-ai lăsat, chiar dacă eram mic şi mi-ar fi plăcut să am un tată. (Thomas simţea o mare satisfacţie în a-i spune exact ce simţea.) Nu-mi aduc aminte să mă fi dus măcar o dată la plimbare.
- Câştigam bani pentru tine şi pentru Anne, se apără Peter.
- Nu-i adevărat. Iţi trăiai viaţa aşa cum îţi plăcea ţie. Şi pe urmă, când a apărut Greta, a început să fie şi mai bine, nu-i aşa? Greta cea cu ochii verzi. Tu, ea şi cariera ta strălucită.
- Nu m-am culcat cu ea până să...
- Până să moară mama, dar ai facut-o în noaptea de după înmormân-tare. Aşa s-a întâmplat să auzi conversaţia. Soţia ta petrece prima noapte sub pământ şi tu te culci cu secretara. Ce tablou!
- Thomas, taci din gură! spuse Peter pe un ton de avertisment.
- Dar nu ţi-a fost destul să te culci cu ucigaşa nevestei. A trebuit să te şi însori cu ea. Eşti un porc, tată!

Thomas începuse să ţipe, cu chipul aproape lipit de al tatălui său. Nici nu apucă să se apere când Peter îi trase un pumn care îl trimise grămadă peste birou şi de acolo pe jos.

Peter îi întinse mâna, apoi şi-o retrase imediat. Propria faptă îl dezgusta, dar nu avu bărbăţia să o recunoască. Thomas era cel care declanşase totul, cu nebunească lui vânătoare de vrăjitoare.

Băiatul se ridică încet, ţinându-se cu mâna de obraz.
- Poftim, ia batista mea, îi spuse Peter, dar Thomas se trase înapoi, cu sângele picurându-i printre degete, până pe cămaşă.
- Nu vrei să-mi curgă sângele pe covor, aşa-i? Nu vrei ca scroafa de nevastă-ta să afle că am fost aici.
- îmi pare rău că te-am lovit, dar n-am să-ţi îngădui să vorbeşti aşa despre Greta. Nu ea ţi-a ucis mama. Nu mai vreau să vorbesc cu tine, Thomas. Nu avem ce ne spune unul altuia.
Thomas se răsuci pe călcâie. Tata nu avea nici un drept să nu-l iubească, dar era inutil să i-o spună. Se întoarse spre uşă. îl copleşea o stare de dezolare profundă, iar cuvintele lui Peter ajunseră la el ca de foarte departe.
- Poţi să stai aici cât doreşti. La fel şi Jane. Dar eu nu vreau să te mai văd acum, după toate câte s-au întâmplat.
La parter se deschise uşa. Greta venise acasă.
Peter stătea cu ochii aţintiţi asupra fiului său, iar Thomas văzu în ei teama când Greta începu să urce scara. Făcu un pas înapoi, reintrând în salon şi punând uşa deschisă între el şi palier şi făcându-i semn tatei să treacă pe lângă el.
- Peter, eşti acasă? strigă Greta de pe scări.
Peter ieşi pe palier.
- Te-ai întors mai devreme, spuse el.
- N-am stat mult. Eram îngrijorată din cauza ta. Te simţi mai bine?
- Da. Mult mai bine.
- Hai să vorbim până mă schimb. Dar nu despre proces. Despre orice altceva, nu despre proces. îmi ajunge pentru o zi.
Thomas ascultă cum tatăl său o urma pe mama vitregă până la al doilea etaj. Se întoarse şi traversă încăperea pe vârfuri. Cu grijă, băgă toate documentele în plic şi înapoi în sertar. Apoi închise biroul şi coborî încet scările.
Thomas traversă podul Albert şi ajunse în Battersea, îndreptându-se spre locuinţa lui Matthew Bame.
Familia Bame locuia într-o casă mare, victoriană, plină de copii, jucării şi animale. Mama lui Matthew gătea permanent, în timp ce domnul Bame se ocupa cu ceva în districtul financiar. Matthew era

obligat să stea în camera de la mansardă. Aici urcă Thomas, ca să vorbească despre ce avea de făcut acum.
îi povesti lui Matthew cele întâmplate, cât putu mai pe scurt. Gura şi obrazul îl dureau, iar buza i se umflase.
- Taică-tău e un nemernic, spuse Matthew, nu pentm prima oară. Ar trebui să te duci la poliţie.
- O crede pe ea, spuse Thomas. Mă tot gândesc că ar trebui să existe ceva care să îi dovedească vinovăţia. Măcar dacă n-ar fi chemat-o Greta Rose de la început, dacă ar fi devenit pe parcurs.
- Prin căsătoria cu Rose? Dar de ce crezi că certificatul de naştere în-seamnă că nu s-a căsătorit cu el? Ambele sunt posibile.
- Ce? Greta Rose s-a măritat cu un tip pe care-l cheamă Rose? Thomas părea extrem de sceptic.
- Dacă ăsta e numele de familie al lui Roşie. Nu spun decât că merită să verificăm. Altceva oricum nu mai putem face.
- Şi cum verificăm?
- Mergem la registrele de stare civilă. Biroul e în nordul Londrei, în spatele operei din Saddler's Wells. Au nişte registre mari cu toate căsătoriile, naşterile şi decesele începând de la bătălia de la Waterloo. La şcoala cealaltă ne-au dat o temă: fiecare trebuia să afle cât mai multe despre familia lui.
- Şi oricine poate să intre şi să se uite în registre?
- Da. Dar nu au chiar toate informaţiile. Doar atât cât îţi trebuie ca să completezi cererea de eliberare a unui certificat, după care trebuie să aş-tepţi. Noi am avut de aşteptat o săptămână, dar cred că există şi o proce-dură mai rapidă.
- Nu am o săptămână la dispoziţie. Odată încheiate depoziţiile, nu se mai primeşte nimic, aşa mi-a spus sergentul Hearns. Tata zicea că o să fie chemat joi şi e singurul martor al Gretei.
- înseamnă că nu mai avem timp. Cum de nu ne-am gândit mai devreme?
- Pentru că azi s-a hotărât tata să-mi povestească despre conversaţia nocturnă a Gretei, spuse Thomas. Dimineaţă mergem la starea civilă.
Matthew adormi rapid, dar Thomas rămase treaz, uitându-se pe geam la luna spânzurată peste acoperişurile caselor din sudul Londrei. Era

o noapte senină şi luna părea foarte aproape. îi simţea greutatea şi se gândi la deşertul arid de la suprafaţa ei. îşi închipui liniştea şi întunericul nopţii şi simţi cum îl cuprinde disperarea. Nu mai avea timp şi nu avea pe nimeni căruia să îi ceară ajutor. întoarse spatele lunii şi căzu într-un somn neliniştit.

Ajunseră la biroul de stare civilă puţin înainte de ora zece şi jumătate, înăuntru era o sală mare, cu şiruri de rafturi metalice, separate prin mese mari, înclinate, unde solicitanţii puteau răsfoi registrele mari: negre pentru decese, verzi pentru căsătorii, roşii pentru naşteri.

Matthew îi arătă foarte repede lui Thomas cum funcţionează sistemul. Pentru fiecare an erau şapte sau opt registre, împărţite alfabetic. începură cu naşterile şi o găsiră pe Greta Rose Grahame după o căutare de nici cinci minute, în registrul G-H pe 1971.

Trecură pe culoarul central şi începură să cerceteze registrele verzi cu căsătorii. începură în 1987 şi parcurseră an după an, căutând numele de Rose, dar nici un Rose nu se căsătorise cu vreo persoană pe nume Grahame, nici la Manchester, nici altundeva.

- Haide, spuse Matthew, facându-i semn lui Thomas să îl urmeze în secţiunea registrelor negre.
- N-are rost, Matthew, spuse acesta deprimat. N-are rost.

Oricum, şansele erau mici. E foarte posibil să o fi chemat Greta Rose fară să fi fost măritată cu el.

- Bun venit pe Culoarul Morţii, zise Matthew, legând resemnarea lui Thomas de locul unde se aflau.
- Ce-ai spus? facu Thomas, dintr-odată atent.
- Culoarul Morţii litera H, ca să fiu mai exact, îi răspunse Matthew.
- Care dă în Culoarul Morţii litera I. Şi, dacă le pui laolaltă, obţii Cu-loarele Morţii literele H şi I.
- Ce tot spui acolo, Thomas?
- Rows. Nu pricepi, Matt? Mai sunt şi alte feluri în care se poate scrie Rose.

Se întoarseră la secţiunea de căsătorii şi reluară cercetarea. Găsiră repede ce căutau. Nu exista nici o familie cu numele de Rows, dar unul

sau doi miri se numeau Rowes, iar un oarecare Jonathan B. Rowes se căsăto-rise cu o Grahame la Liverpool, în 1989.

- Ei sunt! exclamă Matthew surescitat. Cam asta trebuie să fie data. Greta avea optsprezece ani.

- Data corespunde, dar oraşul nu, spuse Thomas. Greta era la Man-chester, nu la Liverpool, ai uitat?

- Amândouă sunt oraşe din nord. Şi nu toată lumea se căsătoreşte în localitatea de baştină.

- Poate. Avem nevoie de certificat. în el e şi data de naştere, nu?

- Nu. Doar vârsta, spuse Matthew. Asta ţin minte. Dar conţine numele tatălui şi ocupaţia. Greta nu mai poate susţine că nu e ea, dacă numele tatălui e acelaşi ca în certificat. Ar trebui să ne grăbim. Anunţul de colo zice că, dacă faci cerere de prioritate, durează douăzeci şi patru de ore.

Thomas completă formularele, pe care le depuse la un ghişeu de lângă ieşire. Un tânăr plictisit aruncă o privire ceasului de la mână, apoi înscrise ora eliberării pe cerere: douăsprezece douăzeci şi unu, joi. Thomas se întrebă dacă nu cumva avea să obţină, în sfârşit, dovada crucială mâine, când va fi prea târziu ca să o mai folosească.

Capitolul 11

La starea civilă deschideau la ora zece iar la zece şi cinci, Thomas purta deja o discuţie aprinsă cu un tânăr cadaveric, de pe ecusonul căruia reieşea că era ANDREW, FUNCŢIONAR CERERI.

- Ştiu că e abia zece şi cinci şi că pe chitanţă scrie douăsprezece douăzeci şi unu, spuse el. Ştiu asta. Te rugam doar, ca pe o favoare per-sonală, să vezi dacă nu cumva certificatele mele sunt gata, Andy.

- Nu mă cheamă Andy. Mă cheamă Andrew, spuse funcţionarul.

- Iartă-mă, spuse Thomas. N-am vrut să te supăr, Andrew. Dar nu vrei să-mi faci serviciul ăsta?

-Nu vă pot ajuta, domnule. Va trebui să aşteptaţi, la fel ca toată lumea.

- Nu poţi sau nu vrei? strigă Thomas, ieşindu-şi din fire.

- Thomas, calmează-te, zise Matthew, trăgându-şi prietenul din faţa ghişeului. îmi cer scuze, continuă el către Andrew. Are probleme grave de familie. O să ne întoarcem mai târziu.
- La douăsprezece douăzeci şi unu, spuse Andrew mecanic.
Joi dimineaţă, instanţa se întruni târziu. Era ora unsprezece când Greta îşi reluă locul în boxa martorilor şi Sparling îşi începu seria de întrebări. La finalul pledoariei, fusese greu de intuit ce gândeau juraţii. Italianul cu costum de firmă păruse de la bun început a fi de partea Gretei şi cel puţin alţi trei bărbaţi dădeau semne că se lăsaseră cuceriţi de farmecele învinuitei. Sosia doamnei Thatcher, aşezată pe scaunul primului jurat, se arătase în fiecare zi mai nervoasă, iar printre ziarişti circula convingerea că asta se datora numărului tot mai mare de colegi care părăseau tabăra acuzării.
Greta arborase un surâs dulce pe chipul ei frumos, aşteptând ca Sparling să îşi înceapă atacul. Aerul ei încrezător îl irită pe avocat, care îşi începu agresiv întrebările.
- Ieri aţi declarat juriului că v-aţi înţeles destul de bine cu lady Anne, spuse el. Chiar vorbeaţi serios?
- Am mai avut şi neînţelegeri, dar cred că era inevitabil, dat fiind că intram atât de des la ea în casă. Una peste alta, ne-am înţeles binişor.
- Şi nu v-a deranjat când v-a spus că sunteţi de speţă joasă şi că nu aveţi ce căuta în casa ei?
- Ba da, m-am simţit insultată, dar pe urmă şi-a cerut scuze şi am iertat-o.
- Atât de simplu să fi fost?
- Am admirat-o pentru că a venit să îmi vorbească. Cred că nu i-a fost uşor.
- Da. O admiraţi mult pe lady Anne, nu-i aşa? încă din copilărie, de la Manchester o admiraţi.
- Ridicol.
- Aşa cum le admiraţi pe toate doamnele din marea aristocraţie, ale căror fotografii le decupaţi şi le puneaţi în albume.
- E chiar aşa de rău să te intereseze diferite lucruri când eşti tânăr?

- Nu, deloc. Dar oare interesul faţă de modă justifică purtatul hainelor altor persoane fară îngăduinţa acestora?
- Nu. E un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l fac. Dar eu nu-mi permiteam asemenea haine şi am vrut să văd cum îmi stau.
- Nu aveaţi decât o modalitate de a vi le permite, nu-i aşa? Să deveniţi dumneavoastră înşivă lady Robinson. Voiaţi tot ce avea lady Anne: titlul ei, pe soţul ei şi banii soţului ei.
- Dar nu şi bijuteriile ei, domnule Sparling?
- Vă rog să nu vă contraziceţi cu avocatul acuzării, lady Robinson, spuse judecătorul, intervenind pentru prima dată în dimineaţa aceea.
- îmi cer scuze, milord, răspunse Greta, adresându-i judecătorului zâmbetul ei cel mai cuceritor.
- Nu face nimic. Vă rog să continuaţi, domnule Sparling.
Avocatul dădu o pagină a caietului de notiţe şi schimbă subiectul.
- Despre ce vorbeaţi cu musafirul nocturn în apartamentul dumnea-voastră de la demisol, în aprilie trecut? întrebă el.
- Despre bani. Era un om căruia îi datoram bani.
- Câţi bani îi datoraţi acestui om, lady Robinson?
- Vreo zece mii de lire. I-am înapoiat cea mai mare parte, iar soţul meu m-a ajutat şi el puţin.
- în ciuda faptului că l-aţi minţit în legătură cu întâlnirea. Soţului dumneavoastră i-aţi spus că vă duceţi la Manchester, la mama dum-neavoastră.
- Am minţit pentru că mi-a fost ruşine cu datoria asta.
- Aţi minţit pentru că nu aţi vrut să se ştie că vă întâlneaţi cu acest in-divid, care urma să o ucidă pe lady Anne. Acesta este de fapt adevărul, nu-i aşa?
Greta îi zâmbi lui Sparling.
- Nu, nu e acesta adevărul, domnule Sparling. Am minţit pentru că mi-a fost ruşine să recunosc că sunt datoare. Nu voiam ca sir Peter sau lady Anne să îşi facă o părere proastă despre mine.
- Eu zic că musafirul dumneavoastră este cel care a ucis-o pe lady Anne. Thomas l-a recunoscut.

- A văzut pe cineva de la spate. Pe cineva care oricum nu putea fi bărbatul din apartamentul meu. Când am urcat pe scara interioară, uşa dinspre stradă era încuiată. Aşa o ţin întotdeauna.
- La interogatoriu nu aţi menţionat asta, lady Robinson.
- Nu m-am gândit.
- Şi nu este singurul lucru pe care aţi omis să îl menţionaţi, nu-i aşa? Sergentul Hearns v-a cerut în repetate rânduri să dezvăluiţi numele vizi-tatorului. Aţi refuzat. De ce? Ce aveaţi de ascuns?
- Nimic. Nu aveam de ascuns nimic. Numele lui e Andrew Ralton.

Sparling se întrerupse o clipă, luat prin surprindere.

- Ne spuneţi asta acum, când procesul e pe terminate şi informaţia a devenit inutilă. De ce nu aţi vrut să răspundeţi când v-a întrebat poliţia?

Tăcere.

- Nu răspundeţi pentru că nu ştiţi ce să răspundeţi, nu-i aşa, lady Ro-binson? Nu aţi dat poliţiei numele lui pentru că nu aţi vrut să vă fie veri-ficată povestea.
- Nu. Nu am vrut să îl târăsc şi pe Andrew în istoria asta. Ce e rău în asta? Datoriile mele mă privesc.
- Nu aţi vrut să daţi numele musafirului pentru că el este cel care a omorât-o pe lady Anne. Acelaşi care s-a întors ca să se ocupe de Thomas înainte de proces.
- Ridicol.
- Acelaşi căruia prietenul lui îi spune Roşie.
- Nu cunosc pe nimeni cu numele de Roşie sau Rose, spuse Greta apăsat. Nici bărbat, nici femeie. E un nume ridicol.
- Dar el v-a pomenit pe dumneavoastră pe nume. A spus că dumnea-voastră i-aţi arătat cum funcţionează ascunzătoarea.
- Nu e adevărat. Thomas a inventat tot. Foarte convenabil ca perso-najul ăsta, Roşie, să menţioneze numele meu tocmai când putea ii sigur că îl aude Thomas.
- Vă rog să vă limitaţi la a răspunde la întrebări, lady Robinson.

în acest timp, Thomas şi Matthew stăteau la o masă din cafeneaua ar-hivei de stare civilă, cu un şir întreg de cutii de băuturi răcoritoare

dinainte. Tocmai se întorseseră după a treia încercare nereuşită de a-l convinge pe Andrew să grăbească eliberarea certificatelor.

- Un ticălos înfumurat!

Thomas scuipase cuvintele, exprimându-şi în plus sentimentele prin strivirea cutiei goale în mână.

- Ştiu, spuse Matthew. Dar mai avem şanse, chiar dacă luăm certifica-tele la douăsprezece şi douăzeci. Tribunalul nu e departe dacă luăm un taxi şi pe urmă nu mai trebuie decât să îl găsim pe sergentul Hearns.

- Dar s-ar putea să fie prea târziu.

Thomas ridică ochii spre ceasul din cafenea chiar când cele două limbi se suprapuneau peste ora douăsprezece.

Clopotele numeroaselor biserici din oraş tocmai terminaseră de bătut ora când John Sparling îşi reluă întrebările pentru lady Greta Robinson.

- Să ne concentrăm asupra evenimentelor legate de moartea lui lady Anne Robinson, spuse avocatul acuzării.

- Dacă vreţi, i-o întoarse Greta.

- Ieri ne-aţi declarat că aţi sunat-o pe doamnna Ball la cererea lui lady Anne, ca să întrebaţi dacă Thomas se poate duce în vizită.

- Exact. Era duminică după-amiază. O durea capul şi de aceea m-a rugat pe mine să dau telefonul.

- Dar Lady Anne nu v-a rugat niciodată să faceţi vreun aranjament pentru Thomas, în toţi cei trei ani de când lucraţi pentru soţul ei.

- Nu-mi aduc aminte.

- Lady Anne trebuie să fi avut o durere de cap teribilă, dacă a împie- dicat-o să dea im telefon scurt.

- Aşa e. Nu erau doar dureri de cap, ci mai degrabă migrene. Când o apucau, nu mai era în stare de nimic. Poate s-a temut că doamnna Ball are să o ţină prea mult la telefon.

- Ce urmăriţi să demonstraţi, domule Sparling? Cred că cel mai bine ar fi să vă expuneţi teoria şi să treceţi mai departe.

- Da, milord. Teoria mea este următoarea, lady Robinson. I-aţi telefo-nat doamnei Ball şi aţi aranjat totul singură, fară să vă consultaţi cu ni-meni. Aţi fa,cut asta pentru că voiaţi ca Thomas să

nu fie acasă luni seară şi lady Anne să fie singură şi fără apărare la sosirea ucigaşilor.

- Pe scurt, am vrut să o omor pe mamă, dar să îl salvez pe fiu. Asta vreţi să spuneţi? întrebă Greta cu o expresie de uimire.
- Exact. Nu aveaţi nici un motiv să bănuiţi că vă văzuse împreună cu complicele dumneavoastră.

Şi Sparling continuă.

- Pentru ei aţi lăsat fereastra biroului deschisă, nu-i aşa?
- Nu. Pur şi simplu am uitat-o.
- Thomas a găsit-o larg deschisă când s-a întors acasă.
- Da. Am deschis-o larg pentru că în birou era foarte cald.
- Cei care au venit se aşteptau să o găsească deschisă, nu? De aceea a spus unul dintre ei: „Sunt toate închise, fir-ar să fie.“
- Asta nu mai ştiu.
- Şi de aceea au spart un ochi de la geamul pe care l-aţi lăsat dum-neavoastră deschis. Au spart tocmai geamul acela pentru că pe acolo ar fi trebuit să intre în casă, dacă nu îl închidea Thomas.
- V-am mai spus că nu am nici o legătură cu oamenii ăia. Am lăsat fe-reastra deschisă din greşeală. Am recunoscut asta din prima seară, faţă de sergentul Heams.
- Dar nu recunoaşteţi că aţi lăsat şi poarta dinspre nord deschisă, nu-i aşa?
- Nu, nu recunosc.
- Dar pe acolo au intrat ucigaşii, deşi Jane Martin o încuiase la ora cinci. Cum vă explicaţi?
- Anne tre’ să se fi dus să se plimbe.
- Tre’ să se fi dus. Eu spun că nu s-a dus nicăieri. L-aţi îndepărtat pe Thomas de acasă, aţi descuiat poarta dinspre nord şi aţi deschis fereastra biroului. Pe urmă aţi plecat împreună cu soţul lui lady Anne, ştiind că ea

va fi moartă înainte ca dumneavoastră să ajungeţi la Londra. Ce ziceţi de asta, lady Robinson?

- Zic că e o minciună. O minciună sfruntată. Nu sunt vinovată de nimic din toate astea, afirmă Greta cu convingere.

- Mai bine să lăsăm juriul să decidă, nu vreţi? Acum vreau să vă întreb câte ceva despre medalionul lui lady Anne. De ce aţi spus: „Dă-l încoace; e al meu“ când vi l-a arătat Thomas?
- Ba nu. N-am spus aşa ceva.
- Deci şi Thomas şi Matthew Bame au minţit în depoziţiile lor?
- Bineînţeles. Au avut destul timp ca să se pună de acord.
- Iar Thomas şi Jane Martin mint când declară că lady Anne a purtat medalionul după ce s-a întors de la Londra?
- Da. Oricum, Thomas minte. Cred că Jane n-a zis că a văzut meda-lionul, ci doar ceva de aur, despre care a crezut că e medalionul.
- Dar şi Thomas a văzut ceva de aur, nu-i aşa, când Roşie s-a ridicat după ce stătuse aplecat deasupra cadavrului lui lady Anne? Acela a fost momentul când a luat Roşie medalionul, nu-i aşa, lady Robinson, lăsân- du-i zgârietura despre care a vorbit detectivul Butler?
- Nu. Anne l-a lăsat în baia din Chelsea, când a venit la târgul de flori. Pe urmă am plecat toţi la mare şi în baie nu a mai intrat nimeni până nu am folosit-o eu, în săptămâna următoare. După crimă, Peter a rămas în Flyte.
- Medalionul acela nu l-aţi găsit în nici o baie, lady Robinson. L-aţi primit de la ucigaşul lui lady Anne. Aţi vrut un trofeu.
- Şi l-am pus în birou şi am aşteptat să-l găsească cineva, spuse Greta batjocoritor. Foarte logic.
- Nu. L-aţi ascuns într-un compartiment secret al biroului, lady Ro-binson. De ce nu i-aţi spus lui sir Peter despre el?
- Pentru că n-am vmt să-l mai supăr, după crimă.
- Dar de ce nu i l-aţi înapoiat când s-a mai liniştit?
- Pentru că mi-a ieşit din minte. S-ar zice că aţi uitat, domnule Sparling, că am fost arestată în ziua în care au înmormântat-o pe lady Anne.
- Lady Robinson, părerea mea este că aţi primit medalionul acesta de la bărbatul pe nume Roşie, care s-a aflat în apartamentul dumneavoastră în aprilie anul trecut şi care a omorât-o pe lady Anne la sfârşitul lui mai. Acelaşi bărbat care s-a întors la House of the Four Winds acum două săptămâni, când a vorbit despre dumneavoastră

spunându-vă pe nume. Aţi complotat împreună cu el pentru a comite crima.

- N-am complotat cu nimeni, spuse Greta. Şi în plus, nu ştiu pe nimeni cu numele de Roşie. V-am mai spus, domnule Sparling.

- Milord, eu am terminat întrebările, spuse avocatul.

Greta părea - exact cum spusese Matthew Bame - să aibă răspuns la toate. Sparling îşi coborî ochii în hârtii, pentru ca nici unul dintre juraţi să nu-i citească iritarea pe chip.

- Domnule Lambert, mai aveţi şi alţi martori? întrebă judecătorul după ce Greta îşi reluă locul în boxa acuzaţilor.

- Numai unul, milord. Soţul clientei mele, sir Peter Robinson.

- Bine, îl vom audia la ora două. E aproape unu, domnule Lambert. E momentul potrivit să luăm pauză de prânz.

Fusese un chin să îl urmărească pe Andrew ocupându-se de cererile în regim de urgenţă înaintate de cei care avuseseră inspiraţia de a le depune mai devreme. îl vedeau prin sticla uşii bufetului. La douăsprezece şi şaptesprezece, se afişă pe ecran numărul lor. După două minute, Thomas şi Matthew ieşiră aproape alergând din clădire. Afară, pe trotuar, Thomas desfăcu plicul cu mâini tremurătoare. îi dădu lui Matthew certificatul de naştere, roşu, şi începu să îl parcurgă pe cel de căsătorie, verde.

- „Certificat numărul 38. Căsătoria înregistrată pe data de 26 noiembrie 1989, la oficiul de stare civilă din Liverpool. Jonathan Barry Rowes, în vârstă de 21 de ani, necăsătorit, şi Greta Rose Grahame, în vârstă de 18 ani, amândoi din Manchester."

- Mai repede, Matt, spuse Thomas, ale cărui mâini tremurau de ne-răbdare în timp ce compara cele două documente. „Numele tatălui: George Reynolds Grahame. Ocupaţia: muncitor." „Numele tatălui: George Reynolds Grahame. Ocupaţia: pensionar." Sunt una şi aceeaşi, Matt. Am prins-o!

în glasul lui isterizat se auzeau toate emoţiile pe care, până acum, încercase să le ascundă.

- Acum nu ne mai trebuie decât un taxi, spuse Matthew.

Dar taxiul nu se vedea nicăieri. Le mai trebuiră zece minute ca să găsească unul, astfel că era trecut de ora unu când ajunseră la Old Bailey.

Urcară la etajul 3, dar găsiră sala de judecată goală, drept care coborâră iar şi, de după un stâlp, amncară o privire în restaurant. Sergentul Heams nu se vedea, dar la o masă stătea Greta, împreună cu Peter şi cu
Patrick Sullivan. Aveau capetele adunate laolaltă, iar Thomas şi Matthew îi văzură râzând, toţi trei. O clipă mai târziu, Peter îşi sărută soţia pe obraz. Thomas se întoarse pe călcâie şi coborî scara.

- Uite-l! zise Matthew, arătând agitat către capătul holului mare de la etajul întâi, unde Hearns stătea de vorbă cu John Sparling. E perfect. Acum, Sparling poate să-i arate certificatele tatălui tău când e în boxă.

Thomas rămase încremenit locului.

- Nu, Matthew, nu e perfect. Asta o să-i aducă ei condamnarea, dar o să-l facă pe tata să mă deteste şi mai mult. O să rămână ca un rău pe care
i l-am făcut eu.

- Bineînţeles. Şi, ca să fiu sincer, nu ştiu pe nimeni care să-şi merite mai mult suferinţa. O fi el tatăl tău şi politician celebru, dar îşi merită soarta aproape la fel de bine ca ea.

- Doar că el nu a omorât pe nimeni. Trebuie să-i dau o şansă să se răzgândească singur.

- Cred că ai înnebunit de tot, îi replică Matthew furios. Nu a avut în-credere în tine nici măcar o singură clipă. I-ai spus de nu ştiu câte ori cine a omorât-o pe mama ta, dar nu te-ai ales decât cu una peste gură.

- Taci, Matt. Ai spus ce-ai avut de spus.

Thomas se răsuci pe călcâie şi urcă la loc scările.
îi urmărea pe Greta şi pe tatăl său prin fereastră. Patrick le adusese cafele. Timpul trecea, dar Thomas nu putea face nimic. Trebuia să-l prindă pe tatăl lui între patru ochi.
La două fără cinci, sistemul de amplificare prinse viaţă pârâind, chemându-i pe avocaţi înapoi în sala de judecată. Thomas se ascunse după un stâlp: Peter ieşea din restaurant, flancat de Greta şi Patrick Sullivan.
Thomas aşteptă câteva secunde, apoi îi urmă. Singura şansă era acum de a-l prinde pe Peter după ce ceilalţi doi intrau în sală. Ştia din

experienţă că domnişoara Hooks îl conducea pe martor în mica sală de aşteptare de alături, apoi îi chema pe judecător şi pe juraţi. Avea la dispoziţie trei sau patru minute ca să îşi convingă tatăl.
Totul merse aşa cum se aşteptase. Odată ce Peter rămase singur, intră direct în sala de aşteptare şi îl abordă. Dar nu se aşteptase la atâta ostilitate din partea lui. Aceasta îl încremeni locului imediat ce intră pe uşă.
- Ca mama dracului cauţi aici? strigă Peter, ridicându-se în picioare. Credeam că ai priceput că nu vreau să te mai văd în ochi.
Thomas avu nevoie de tot curajul de care era în stare pentru a închide uşa şi a rămâne pe poziţie.
- Tată, ştiu că nu e momentul potrivit...
- Momentul potrivit! îl întrerupse Peter nervos. Nu e momentul potrivit. Nu e nici un fel de moment. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, aşa-i?
- Nu, tată...
- Absolut tot! Şi acum vrei să te amesteci şi în depoziţia mea. Dar să ştii că n-o să-ţi meargă, Thomas.
Peter îl apucase de cămaşă şi, în timp ce vorbea, îl zgâlţâia puternic.
- Tată, trebuie să mă asculţi. Am descoperit ceva.
- M-am săturat de minciunile tale, Thomas. Piei, să nu te mai văd!
Peter îl azvârli într-o parte, smuci uşa şi ieşi valvârtej pe hol, lăsându-şi
fiul căzut grămadă într-un colţ. Uşa sălii de judecată rămase închisă, dar Thomas ştia că domnişoara Hooks avea să o deschidă dintr-o clipă în alta. Avu nevoie de toată puterea voinţei ca să se ridice în picioare şi să iasă.
Peter stătea pe partea opusă a holului. Thomas scoase plicul din buzu-nar şi, din el, cele două certificate.
- Lua-te-ar naiba să te ia! şuieră Peter la apropierea lui. Pleacă de-aici.
- Nu e soţia ta, tată.
- Taci, Thomas. M-auzi? Taci din gură!
- Sir Peter Robinson, se auzi chemarea ascuţită a aprodului.

Fără să se uite în jur, Thomas îşi apucă tatăl de încheietură, folosindu-se de mâna cealaltă pentru a-i vârî cu de-a sila certificatele în pumnul strâns.

- Ia astea, îl îndemnă el. înainte de a spune ceva, citeşte-le. De dragul lui mami. Fă-o pentru ea, dacă nu pentru mine.

în clipa aceea, îşi făcu apariţia Matthew. îl găsi pe Thomas parcă transformat în stană de piatră. Şocul întârziat al înfruntării cu tatăl său îi făcea trupul fragil să tremure spasmodic, iar Matthew văzu lacrimi în ochii de un albastru închis ai prietenului lui.

- Unde e taică-tău? întrebă el. Unde sunt certificatele?

-l le-am dat, dar nu ştiu dacă o să le citească. Nici n-a vrut să mă lase să vorbesc, Matt. Am stricat tot. Ce rău îmi pare.

- Acum n-avem timp de asta. Hai să vedem ce se mai întâmplă. N-am ajuns aici ca să ratăm ultimul act.

- Sergentul Heams ne-a spus să nu mai intrăm în sală după depoziţii, protestă Thomas stins.

Dar Matthew nu-l luă în seamă. Deschise uşa şi îl împinse către un scaun liber.

O undă de interes străbătu secţiunea presei, dar reporterii se aşezară li-niştiţi pe locurile lor, în timp ce sir Peter depunea jurământul. Glasul îi suna mort şi faţa îi era albă, dar Greta îşi concentra atenţia asupra lui Thomas. Acesta simţi o plăcere primitivă la vederea spaimei crescânde din ochii ei verzi. în fine, se uită la tatăl lui, apoi iar la Greta şi surâse cu înţeles. Culoa-rea dispăru din obrajii ei. Apoi, începu brusc să scrie ceva pe o foaie, încer-când să îi atragă atenţia lui Patrick Sullivan, care stătea la câţiva metri dis-tanţă, cu spatele la boxă. Thomas îl văzu întorcându-se şi ridicându-se.

- Spuneţi-ne cum vă numiţi, vă rugăm, începu Miles Lambert.
- Sunt sir Peter Robinson.
- Ocupaţia?
- Ministrul apărării.

Patrick Sullivan aşează un bilet în faţa lui Miles, dar avocatul tocmai îl prezenta pe martor juriului, pe care îl încălzea pentru caracterizarea scli-pitoare pe care Peter se pregătea să i-o facă soţiei.

- De cât timp o cunoaşteţi pe lady Greta Robinson?
- De trei ani. A început să lucreze pentru mine în 1997.

- Şi este corect să spunem că v-aţi căsătorit în decembrie trecut.
- Şi da, şi nu.
- Scuzaţi-mă, sir Peter. Nu vă înţeleg răspunsul.
- Atunci să vi-l clarific, spuse sir Peter pe un ton egal. Am avut, în- tr-adevăr o ceremonie de căsătorie la oficiul de stare civilă din Chelsea, dar acum, în lumina acestor documente, îmi este clar că ceremonia e lipsită de valabilitate.
- Lipsită...
- Da. Pentru că persoana cu care credeam că mă însor era deja mări-tată cu altcineva şi am toate motivele să cred că soţul era la vremea aceea, ca şi acum de altfel, viu şi nevătămat.

Miles deschise gura, apoi o închise la loc, dar, pentru prima oară după mulţi ani, nu izbuti să scoată un cuvânt. Aruncă o privire biletului pe care i-l pusese Patrick Sullivan pe masă. „Miles - scria în el - nu-i pune întrebări. Altfel ne distruge. închide dosarul imediat. Greta“
- Sir Peter, văd că aveţi acolo două documente, interveni judecătorul, în felul lui curtenitor. Poate ne spuneţi şi nouă ce sunt.
- Acesta este certificatul care atestă prima căsătorie a Gretei, spuse sir

Peter. Din el reiese că s-a măritat cujonathan Barry Rowes pe 26 noiembrie 1989, la Liverpool.
- Scuzaţi-mă că vă întrerup, sir Peter, dar aţi spus cumva Rose? întrebă judecătorul. La fel ca floarea?
- Se scrie Rowes, dar, evident, se pronunţă la fel ca floarea.
- Mulţumesc. Continuaţi, vă rog.
- Celălalt este certificatul ei de naştere, spuse sir Peter ridicând foaia de hârtie cu margini roşii; glasul îi era tem, într-un desăvârşit contrast cu lucrurile extraordinare pe care le rostea. Numele tatălui care apare aici e acelaşi cu numele tatălui care figurează pe certificatul de căsătorie şi do-vedeşte că Greta s-a măritat cu Rowes şi cred că Rowes este cel care mi-a ucis soţia şi care a încercat să îmi ucidă fiul.
- Da, mulţumesc, spuse judecătorul ridicând puţin glasul, ca să acopere valul de şopocăieli declanşate în sală. Cred că juriul ar trebui să vadă aceste documente, nu sunteţi de acord, domnule Lambert?

Par să fie extrem de relevante, dată fiind aserţiunea de ieri a clientei dumneavoastră cum că nu cunoaşte pe nimeni cu numele de Roşie sau Rose.

- Milord, apărarea solicită o pauză, spuse Miles.
- De ce, domnule Lambert? E martorul dumneavoastră. Dumnea-voastră l-aţi chemat la bară.
- Milord, dacă nu ne acordaţi întreruperea, îmi îngăduiţi măcar să vă vorbesc în absenţa juriului?
- Da, domnule Lambert, sigur că vă îngădui, dar mai întâi, juraţilor trebuie să li se îngăduie să examineze documentele înaintate. Să le numim probele 21 şi 22, domnişoară Hooks.

Cele două certificate abia ajunseră la juratul indian cu turban, când Greta nu se mai putu abţine.

- Peter, strigă ea, nu e ceea ce crezi! Am divorţat de mulţi ani. N-am nici o legătură cu crima asta!

Peter se întoarse şi calmul începu să îl părăsească. Dintr-odată, arăta ca un om care se îneacă, zbătându-se în van să iasă la suprafaţă. Deschise gura, din care însă nu ieşi nici un cuvânt.

- Eu am făcut din tine ce eşti acum, Peter! strigă Greta. Ce a făcut Anne pentru tine? Eu te-am eliberat.

Trase aer în piept ca să continue, în timp ce pixurile ziariştilor alergau pe carnetele de notiţe. Dar asta fusese tot. Agentul de ordine o scoase pe Greta pe sus dincolo de uşa din fundul sălii.

- Da, duceţi-o de-aici, porunci judecătorul Granger. Şi, domnule Lambert, vă acord întreruperea cerută, dar clienta dumneavoastră va fi reţinută până la noi ordine.

După ieşirea judecătorului şi a juraţilor, sala se goli rapid. Reporterii trebuiau să transmită prin telefon redactorilor ştirea de senzaţie a zilei. Curând, Thomas şi Matthew rămaseră singuri, cu excepţia lui sir Peter, care rămăsese aşezat în boxa martorilor. Ceva pe dinăuntrul său părea să se fi frânt definitiv, ca şi cum motorul care îl animase timp de atâţia ani ar fi tuşit puţin şi apoi ar fi murit. Matthew ieşi fără zgomot din sală.

Thomas ştia cuvintele de care avea nevoie pentru a-şi înfrunta părintele, dar nu şi pe cele care l-ar fi putut apropia de el. Peter fu acela care rupse, în fine, tăcerea.

- îmi pare foarte rău, Tom, spuse el. V-am abandonat, pe tine şi pe Anne, din cauza unei pasiuni prosteşti. V-am trădat pe amândoi, cu aerul că fac un gest de loialitate. Am vrut să cred în ce-mi spunea Greta pentru că nu puteam îndura gândul la o viaţă fară ea şi astfel am îngăduit să se întâmple toate astea. Toată nenorocirea asta. Şi acum e prea târziu.
- Pentru ce e prea târziu?
- Pentru tot Nu mai vreau să fiu. Ăsta e necazul. Nu vreau să fiu. Dacă n-aş fi adus-o pe Greta în lumea noastră, mama ta ar mai fi şi acum în viaţă.
- Dar nu te poţi lăsa înfrânt.
- De ce nu?
- Pentru că eşti tatăl meu şi îmi eşti dator, spuse Thomas simplu.

Era singurul răspuns care îi venise în minte.

- Poate, spuse Peter zâmbind trist. Dar nu poţi stoarce sânge din piatră seacă. Nu mai am nici un pic de sânge în mine, Tom. Nu-ţi sunt de folos cu nimic.
- Dar eşti tot ce mai am, spuse Thomas pătimaş. Mami te-a iubit. De-aia a purtat medalionul ăla. Şi m-a iubit şi pe mine, şi de-aia m-a salvat de Rowes. Amândoi suntem datori faţă de ea să mergem înainte şi să ne ajutăm unul pe altul.

Se aplecă pentru a-şi săruta tatăl pe obraz şi, în clipa aceea, se petrecu un lucru straniu. Nu-şi amintea să fi văzut vreodată ochii albaştri, pă-trunzători, ai lui Peter închizându-se, dar acum se închiseră.

Juriul dădu verdictul împotriva Gretei la ora patru şi cinci în după-amiaza următoare, cu 11 voturi la 1. Presa tindea să fie unanim de părere că italianul în costum de firmă fusese cel care se opusese, deşi unul sau doi ziarişti opinau că ar putea fi indianul cu turban şi expresie impenetrabilă. Nu încăpea nici o îndoială cum votase prima jurată, care pronunţă verdictul aproape strigând.

La ora patru şi jumătate, judecătorul Granger o condamnă pe lady Greta Robinson la închisoare pe viaţă.

Aceasta nu se manifestă în nici un fel, dar păru să nu-şi fi pierdut din demnitate în timp ce era scoasă din sală. Era, fară dubiu, mult deasupra majorităţii acuzaţilor.

- Cum ziceai că te cheamă? întrebă brusc Jonathan Rowes, întrerupând o întrebare pe tema automobilului său Mercedes clasa C.
- Sunt detectivul sergent Heams, de la poliţia din Ipswich. M-am pre-zentat la începutul interviului, domnule Rowes.
- Da, sigur. Dar nu numele de familie mă interesează, domnule sergent. Cum te-au botezat părinţii?

Rowes îl fixa pe poliţistul aşezat de partea cealaltă a mesei cu ochii lui mici şi negri.

- Martin, spuse acesta după un timp. Părinţii m-au botezat Martin.
- Marty. Ciudat nume pentru un poliţai. Şi aşa, Marty, tu încerci să-mi comunici ceva, nu? N-am dreptate?
- Nu. N-am făcut decât să vă pun câteva întrebări, la care aţi refuzat să răspundeţi. E dreptul dumneavoastră.
- Las-o mai moale, Marty. încerci să-mi comunici că am dat de dra- cu'. ADN-ul meu e acelaşi cu cel găsit pe pervaz şi nu am ce-i face. O să intra la răcoare oricum. Aşa că dă-i dramul cu întrebările, Marty. Hai să-ţi satisfac curiozitatea poliţienească.
- Crima. A cui a fost ideea, a dumneavoastră sau a Gretei?
- A mea. Am venit cu propunerea pentru că aveam nevoie de ea. Iar ea avea un motiv să se bage. Voia să fie mare doamnă, iar înălţimea sa n-avea de gând să divorţeze de stăpâna casei.
- Deci a fost ideea dumneavoastră. Bun. Cu cât timp înainte aţi început să vorbiţi despre ea?
- Nu prea mult. I-am văzut poza în ziar, când ieşea dintr-un restaurant fandosit împreună cu idiotul de Peter Robinson. M-am documentat, pe urmă m-am dus şi am vorbit cu ea.
- Şi ea ce a spus?
- La început nu i-a surâs ideea. Nu voia să-şi mânjească mâinile. Dar s-a răzgândit imediat când am amenințat-o că-i povestesc iubiţelului despre noi doi. Până la urmă a fost de acord s-o eliminăm pe prinţesă, dar tot trăgea de mine să mai amânăm.

- Şi ideea să vă întoarceţi acolo înainte de proces a cui a fost, a dum-neavoastră sau a Gretei?
- A mea. S-a înfuriat rău când a aflat. Chiar ţine la stârpitura aia mică. Sau măcar a ţinut.
- Şi ce intenţionaţi să-i faceţi lui Thomas după ce-l găseaţi?
- Urma să-l fac să dispară.

Vocea lui Rowes rămase egală, dar mânia se văzuse o clipă.
- Şi Greta nu a avut nici o legătură cu toate astea?
- Bineînţeles că nu. Thomas era copilul pe care ea nu l-a putut avea. Drăguţa de Greta Rose e cam nebună, dar asta bănuiesc că ştii deja, nu-i aşa, Marty?
- Ce s-a întâmplat cu bijuteriile? întrebă Heams.
- Las-o, Marty. Asta nu-ţi spun. Nu fi prost.
- Ce sentimente aveaţi faţă de Greta şi Peter? Soţia dumneavoastră cu alt bărbat... Cred că situaţia nu v-a încântat prea tare.
- Ba nu. Nu m-a deranjat. îmi plăcea la nebuie ideea că înălţimea sa s-a combinat cu ucigaşa nevesti-sii. Iar faptul că a aflat abia la proces a fost cel mai tare dintre toate. Acum, va trebui să trăiască până la sfârşitul vieţii ştiind cine e Greta. Aşa-i trebuie.
- De ce aşa-i trebuie? Ce v-a făcut?
- S-a culcat cu Greta. Nu-i destul? ţipă Rowes, în fine pierzându-şi cumpătul. Greta ar fi trebuit să rămână cu mine. Nu-i vina mea că a luat porcăriile alea de droguri şi a pierdut copilul.
- Dar vina dumneavoastră nu e niciodată, nu-i aşa, domnule Rowes? O femeie a murit din cauza dumneavoastră. Un băiat şi-a pierdut mama. Despre asta ce aveţi de spus?

Rowes nu spuse nimic, dar nici nu mai era nevoie. Răspunsul îi stătea întipărit pe chip. Hearns nu mai văzuse la nimeni o asemenea furie concentrată, atâta ură devoratoare. în toţi cei douăzeci şi cinci de ani de carieră.
- Bine, deci nu aveţi nimic de declarat, spuse el. Iar eu nu mai am în-trebări. Interviul s-a încheiat.

Apăsă pe un întrerupător montat pe perete şi ieşi din încăpere aproape în fugă. Avea nevoie de aer proaspăt.

într-o zi frumoasă de primăvară, patru ani mai târziu, Thomas mergea cu automobilul Aston Martin care îi aparţinuse mamei sale de la Oxford la Londra. Semestrul tocmai se terminase şi el stabilise să îl ia pe vechiul său prieten Matthew Bame de la locuinţa din Battersea. Urmau să plece împreună spre Flyte şi să ajungă la House of the Four Winds înainte de lăsarea întunericului, dacă nu îi încetinea circulaţia de pe şosea.

- Ce face tatăl tău? întrebă Matthew în timp ce goneau pe dmm, cu valiza lui înghesuită cu fundul în sus lângă cea a lui Thomas, pe bancheta din spate.
- Cred că bine. Nu-l văd decât o dată la două-trei luni şi nu avem prea multe să ne spunem. El bea o grămadă de whisky şi ne ţinem companie unul altuia în tăcere. Uneori îmi povesteşte despre cartea pe care o scrie.
- Despre ce e vorba în ea?
- Despre spioni. Trădători. Oameni care îşi trădează ţara.
- Da, interesul faţă de ei nu mă surprinde.
- îi face bine să aibă o activitate. După proces, când a demisionat, s-a simţit pierdut complet.
- A mai văzut-o pe Greta?
- Ea refuză să-l vadă. Ultima dată era la o închisoare din nord.

Pentru că merseseră întins, trecură prin Carmouth înainte de ora şapte, dar încetiniră în apropiere de House of the Four Winds. Thomas nu mai fusese acasă de o lună şi se temea, ca întotdeauna, că starea sănătăţii lui tanti Jane se deteriorase. Avea aproape optzeci de ani, iar de la proces încoace mişcările parcă i se mai încetiniseră. Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze. Jane îl îmbrăţişă strâns de cum intră pe uşă şi vru să le dea pe loc ceai cu o gustare uriaşă, dar băiatul voia să ajungă pe plajă înainte de lăsarea întunericului. îl lăsă pe Matthew să despacheteze. Soarele roşu atârna jos deasupra orizontului vestic, iar silu-etele ulmilor bătrâni se conturau clar în lumina amurgului. Thomas traversă peluza până la poarta dinspre nord şi ieşi pe potecă. Auzi talazurile spărgându-se de mal cu mult înainte de a ajunge pe plajă, dar marea tot îl luă prin surprindere. Rămase cu picioarele scăldate de valuri, sorbind din lumina care se stingea.

în clipa aceea, simţi că nu mai există nimic altceva pe lume, în afara nisipului, a mării, a cerului şi, în spatele lui, a casei care stătea aşezată sus, pe faleză. Simţi prezenţa celor din familia Sackville, a celor care fuseseră până la el şi a celor care aveau să vină după el. Se gândi la bunica sa, care alerga călare pe plajă, şi la mama sa înotând în golf, înainte ca el să se fi născut. Se gândi la el însuşi copil şi acum bărbat. Era o verigă din lungul lanţ care se întindea în urmă până la oameni al căror nume nu avea să-l afle niciodată şi înainte până într-un viitor pe care nu-l va mai apuca, dar acum, colţul acesta de Anglie îi aparţinea. Era moştenirea lui.

SIMON TOLKIEN

O mărturie a autorului, avocat, nepotul faimosului J.R.R. Tolkien - creatorul extraordinarei trilogii Stăpânul inelelor:

„Mulţi cred că dacă eşti înrudit cu un scriitor celebru e mai uşor să devii tu însuţi scriitor, dar eu am descoperit că este invers. întotdeauna am simţit inconştient că voi fi judecat după standardele stabilite de bunicul meu, şi asta m-a ţinut îndelung departe de literatură.

Sunt norocos pentru că m-am putut bucura tot timpul de Stăpânul Inelelor şi, de fapt, acum patru ani i l-am citit cu voce tare fiului meu, ceea ce a durat aproape un an! Măiestria de povestitor a bunicului rămâne o inspiraţie pentru mine, dar acţiunea romanului meu se petrece în lumea dreptului penal - evident un tărâm complet diferit de cele din cărţile lui.

Un tribunal este un loc extraordinar. Martorii îşi spun adeseori povestea în modul cel mai spectaculos. Experienţele mele ca avocat specialist în procese penale în Londra mi-a furnizat cunoştinţe din interiorul tribunalelor, şi de aceea pot crea o ficţiune foarte apropiată de viaţa reală.

Ca avocat, aş pune tot ce am în scrierea unei pledoarii finale în faţa juriului, dar după ce aş termina-o, textul scris ar ajunge în coşul de gunoi. Un roman durează mult mai mult dacă reuşeşti să-l publici!"